

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

D
R
A
G
O
N
B
L
A
D
E

TWO NIGHTS WITH THE DUKE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEARA PLATT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Dük ile İki Gece

Gümüş Dükler 3. Kitap

tarafınd
an Meara
Platt

© Telif Hakkı 2025 Myra Platt

Metin Meara Platt

Dar Albert tarafından kapak

Dragonblade Publishing, Inc. Kathryn Le Veque Novels, Inc. şirketinin bir baskısıdır.

P.O. Kutu 23

Moreno Valley, CA 92556

ceo@dragonbladepublishing.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı Şubat 2025 Kindle

Edition

Reklam veya tanıtımla ilgili kısa alıntılar dışında her türlü çoğaltma kesinlikle yasaktır.

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Lisans Notları:

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap satın sonra tekrar satılamaz. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya ödünç almadıysanız ya da sizin için satın alınmadıysa ve yalnızca sizin kullanımınız için bir hediye olarak verildiyse, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu kitap yetkisiz bir platformdan satın alındıysa, korsan ve/veya yetkisiz bir kopyadır ve ihlal edenler yasaların tüm kapsamına göre kovuşturulacaktır. Korsan kopyaları satın almayın veya kabul etmeyin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yan haklar için Dragonblade Publishing, Inc. ile iletişime geçin.

DRAGONBLADE'IN BLOGUNA KAYIT OLDUN MU?

Özel çekilişler, özel alıntılar, yeni çıkan kitaplar, satışlar, ücretsiz kitaplar, kapak tanıtımları ve daha fazlası hakkında en son haberleri ve bilgileri alacaksınız.

Yazar listemizin tamamına da göz atın!
Spam yok, çöp yok. Söz veriyorum!

[Buradan Kaydolun](#)

*

Sevgili okuyucu;

Küçük bir basımevine verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Dragonblade Yayıncılık olarak, sektördeki en iyi yazarlardan bazılarının en yüksek kalitede Tarihsel Romantizm eserlerini sizlere sunmak için çalışıyoruz. Sizin desteğiniz olmadan biz de olmayız, bu nedenle bu hikayelere bayılacağınızı ve yol boyunca yeni favori yazarlar bulacağınızı içtenlikle umuyoruz.

İyi okumalar!

CEO, Dragonblade Yayıncılık

Yazar Meara Platt'ın diğerk Dragonblade kitapları

Gümüş Dükler Serisi

[Cherish ve Dük ve ve Ay](#)
[Işığ Dük ile İki Gece Dük](#)
Kar Yağışı Dük Yıldız Işığ
ve Dük Dük'e Çarpan İniş

[Aytaşı İnişi İnişi \(Novella\) Aytaşı](#)
[Meleği \(Novella\) Serisi Aytaşı](#)

[Aytaşı Dükü](#)
[Aytaşı Aytaşı Binbaşısı](#)
[Aytaşı Mürebbiyesi Aytaşı](#)
[Kahramanı](#)
[Aytaşı Korsanı](#)

Aşk Kitabı Serisi

[Aşkın Bakışı](#)
[Aşkın Aşkın Tadı](#)
[Aşkın Dokunuşu](#)
[Şarkısı Aşkın](#)
[Aşkın](#)
[Öpücüğü Kokusu](#)
[Aşkın Şansı Aşkın](#)
[Hediyesi](#)
[Sevginin Kalbi](#)
[Aşkın Umudu \(Novella\)](#)
[Aşkın Vaatleri](#)
[Aşkın Mucizesi Aşkın](#)
[Yolculuğu](#)
[Aşkın Rüyası \(Novella\)](#)

[Sevginin Hazinesi](#)
[Sevginin Sevginin](#)
[Mucizesi Dansı](#)
[Aşkın Hatırası \(Novella\)](#)

Karanlık Bahçeler
Serisi [Gölgeler Bahçesi](#)
[Işık Bahçesi Ejderhalar](#)
[Bahçesi Bahçesi](#)
[Melekler Bahçesi Kader](#)

Farthingale Serisi
[Benim İçin Dilediysen \(Novella\)](#)

Lyon'un İni Serisi
[Lyon'un Öpücüğü](#)
[Lyon'un Sürprizi Zor](#)
[Durumdaki](#)

Britanya Korsanları Serisi
[Ateş İncileri](#)

De Wolfe Sürüsü: Seri
[Nobodys nin](#)
['Bhrodi' Angel Kiss](#)
[an Angel Meleği](#)

Ayrıca Meara Platt'tan
[Aislin](#)
[Noel Tek İstedğim İçin Perili](#)
[Bir Mağarada](#)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

[Yayıncının Notu](#)

[Yazar Meara Platt'ın diğer Dragonblade kitapları](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan: Meara](#)

[Platt Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Arbroth Inn
Arbroth, İskoçya
Ağustos 1817

Leydi Jocelyn MacRaine'i gecenin bir yarısı omuzlarını hafifçe sarsarak uyandıran iri yarı, öfkeli İskoç, "LASS, üçe kadar sayacağım, bana kim olduğunu, yatağıma nasıl girdiğini ve gömleğimin içinde uyuma iznini sana kimin verdiğini söylemek zorundasın," diye sordu.

Jocelyn uyanmaya çalışırken ve bu yabancı'nın delici yeşil gözlerine bakarken kalbi çarpıyordu. Başının üzerinde tuttuğu mumun aydınlattığı yanağındaki kocaman yara izini fark etti Ama yara izi onu çarpık ya da çirkin göstermiyordu. Tam tersine, güzel biçimli yüz hatlarına karakter katıyordu.

Adamı incelediğinden ya da onu yakışıklı bulduğundan değil. "Burada ne işin var *senin*?" Jocelyn geri çekildi, görünmeye çalışıyordu kararlıydı ve bu adam tarafından kısıkvrak yakalandığı için duyduğu korkuyu belli etmiyordu. Nefesinde viski kokusu aldığı için adamın tilkileşmiş olduğundan şüphelenmişti.

Ama ona ters ters bakarken hızla ayılıyor gibiydi. "Ben mi, genç kız? Burada olma hakkımı sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

Pek sayılmazdı, çünkü belli ki bu onun odasıydı ve çok da güzel bir odaydı - hanın en pahalısı ve pek çok kullanışlı lüksle doluydu.

Yakalandıktan sonra Jocelyn'in yüzüzlük etmekten başka çaresi kalmamıştı. Onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Evet, cüret ediyorum! Hizmetçilerden birinin bu gece dönmeyeceğinizi söylediğini çok net duydum. Onu yanılttınız mı, yanıltmadınız mı?"

"Bütün bu çirkinliklerin arasında," dedi, sesi derin bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ve bunun size ödediğim oda üzerinde hak iddia etme hakkı verdiğini mi düşünüyorsunuz? O zaman sen

banyo ve yemek sipariş edip sonra da yatağıını devralacak kadar küstah mısın? Sanırım her şeyi benim hesabımdan tahsil ettiniz."

Jocelyn başını salladı. "Evet, şey... hancının oğlu görevdeydi ve karınız olduğumu düşünebilirdi."

"Karım!" İçini çekti ve başını salladı. "Lanet olası *aptal*."

"Bu onun hatası değildi. Bana güvendi... sizin de güvenmeniz gerektiği gibi. Size borcumu tam olarak ödeyeceğim, efendim. Şerefim üzerine, ödeyeceğim." Gerginleşen boğazını temizledi. "Ama şu anda yanımda yeterli para yok."

Sert ve acı bir kahkaha attı. "Senin için ne kadar uygun."

"Gerçek bu," diye karşılık verdi, adamın kendisine inanmamasına kızmıştı. Yatağıındaki bir yabancıya güvenmesi için hiçbir neden olmamasına aldırmadı. "Yorgun ve bitkin düşmüştüm. Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Sana her geri ödeyeceğim, söz veriyorum. Ve bu gömlek dışında tek bir şeyine bile dokunmadım. Um... ve tarağın, çünkü saçımı yıkadıktan sonra taramam gerekiyordu."

Mumu yatağıın yanındaki komodinin üzerine koydu. "Kızım, neden saklanma ihtiyacı duydun?" diye sordu şaşırtıcı bir nezaketle, yatağıın ayakucuna oturdu ve ona yaklaşmaya çalışmadı.

"Bu uzun bir hikaye." Bir düğünden, özellikle de kendi düğününden kaçmak yorucu bir işti. Üç günlük kaçıışın ardından, kendini yemek, banyo ve iyi bir gece uykusuna muhtaç bir halde bulmuştu, bu sırayla olması gerekmiyordu. Ama ailesinin ve terk edilmiş bir damat olan Ballantry Kontu'nun onu bulup zorla mihraba götüreceğinden korktuğu için herhangi bir yerde bir geceden fazla kalmaya cesaret edemiyordu.

Bu zarif Arbroth Hanı'ndaki hizmetçilerden birinin MacRae adında bir adam hakkında bir şeyler mırıldandığına kulak misafiri olduğunda şans nihayet ona gülmüştü - o sırada adamın adını tam olarak öğrenememişti ama daha sonra hanın kayıt defterine bakarken fark etmişti. "Bu gece odasına dönmeyeceği kesin," demişti hizmetçi bir diğerine, görevden ayrılırken sohbet ederlerken.

"Lass? Sana zarar vermeyeceğim," dedi şimdi, onun dikkatini yeniden çekerek. "Ama tüm gerçeği bilmem gerekiyor."

Başını salladı. "Düğünümden kaçtım çünkü Ballantry Kontu'yla evlenmeyi kendime yediremedim."

"Ballantry? O sıçan mı?" "Oh, onu tanıyor musun?"

Yüzünü incelemek için mumu tekrar kaldırdı. "Evet, o düzenbazı cezbedecek kadar güzel olduğunu görebiliyorum."

Başını iki yana salladı. "Benimle hiç ilgilenmedi." "Ah, zenginliğiniz o zaman."

Dudaklarını büzdü, az önce ona karşı dürüst davranarak büyük bir hata yapmış olmaktan korkuyordu. Bu namussuz şimdi de onunla uzlaştığını iddia edecek ve onunla evlenmeye kalkışacak mıydı?

Adam onun düşüncelerini sezmiş olmalı ki iç çekti. "Lass, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Başını salladı. "Malcolm MacRae. Hanın kayıt defterine yazdığınız isim bu."

"Evet, çünkü gerçek kimliğim hakkında lanet bir duyuru yapmak istemiyorum. Hancı biliyor elbette. Burada birçok kez durdum."

"Ve hanın en iyi odasını talep ettim. Bunun için size teşekkür ederim," dedi küçük bir gülümsemeye cesaret ederek.

Kıkırdadı. "Adın ne senin, genç kız?"

"Eğer sana söylersen, beni ele vermeyeceğine söz verir misin?"

"Hayır, sana bunun sözünü veremem. Ancak, eğer soran Ballantry ise, ona hiçbir şey söylememeyi düşüneceğim."

"Aileme de söyleyemezsiniz."

Sonunda cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Üzgünüm, genç kız. Ama bu konuda seninle pazarlık yapmayacağım. Ya bana adını söylersin ya da seni bu gece yerel sulh yargıcına teslim ederim. Geriye ne kaldıysa artık. Ve lütfen gömleğimi geri alayım."

"Hayır! Yapmamalısın." Sönük bir nefes verdi. "Benim adım Jocelyn MacRaine. Leydi Jocelyn MacRaine. bu kadar benzer olması bir tesadüf değil mi?"

"Hayır, kızım. İskoçya'daki neredeyse herkes MacSomething'dir. Aramızda hiçbir bağlantı yokken, aramızda bağlantılar örmeye kalkışma."

"Ben sadece samimi olmaya çalışıyordum," dedi dudaklarını büzerek ve kaşlarını çatarak. "İşte, sana her şeyi anlattım. Kaçak gelin. Param yok. O kurbağa damat adayıyla asla evlenmeyeceğim."

"O ne yaptı?"

"Hizmetçilerimi, iğrenç kuzenlerimi ve hatta papazın karısını sözde düğün törenimizden birkaç gün sonra baştan çıkarmaktan başka? Papazın karısı tam da o sabahı."

"Ah, meşgul bir adamdı, değil mi? Ballantry'ye benziyor."

"İşte gördünüz. Onunla evlenmenin ailemin baskısından kaçış sağlayacağını düşünmüştüm ama tek yapacağım mutsuz bir durumu başka bir mutsuzlukla değiştirmekti. Bu yüzden aklım başıma geldi ve kaçtım. Tatmin oldun mu? Elbisem ve iç çamaşırlarım düzgün bir şekilde tazelenip temizlenmeden gömleğini geri alamayacaksın. Onları sabah geri alacağım. Yani o zamana kadar bana mahkumsun."

"Lass, meseleleri ters anlamış gibisin. Burası *benim* odam. *Benim* yatağım. *Benim* gömleğim," diye tekrar işaret etti. "Burada emirleri ben veririm, sen değil." Çenesini yukarı kaldırdı. "Siz bir centilmen misiniz?"

"Evet, rütbeye göre. Ama hayır, eğer terbiyemden bahsediyorsanız."

"Oh." Yorganı vücuduna daha sıkı sarmak için çekti. "Benim yanımda bir beyefendi gibi davransan iyi edersin. O kadar da cazip biri değilim, ya da ailem bana böyle söyleme gereği duyuyor. Ben yirmi yedi yaşında, huysuz bir kız kurusuyum. Sizin gibi şehvet düşkünlerinin ilgisini çekemeyecek kadar yaşlı ve sorunlu olduğum kesin."

Güldü. "Jocelyn MacRaine mi dedin? MacRaine mi? Granby Kontu'nun kızı gibi mi? Biraz cadaloz olduğunu duymuştum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kim söyledi bunu?"

"Az önce kendin de itiraf ettin. O zaman neden aynı şeyi başka kim söylemiş olabilir diye telaşlanıyorsun?"

"Bu tamamen farklı bir şey. Ailemin dışında başkalarının da benim hakkımda kötü düşündüğünü bilmek acı veriyor. Neden arkamdan konuşmaya zahmet etsinler ki? Ben yaşımı çoktan geçtim ve onlar için hiçbir şey ifade etmiyorum."

"Och, Jocelyn. Sen de benim gibi şişko bir para kesesisin. Yoksa ikimiz de bir hendeğe yığılıp son nefesimizi versek kimsenin umurunda olmazdı. Ama zenginlik ve unvan? Herkes bizden bir parça kapmak istiyor. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Tanıştığımıza memnun oldum genç kız," dedi ve ona tehlikeli bir şekilde çekici bir gülümseme attı. "Doğrusunu istersen, yirmi altı buçuk yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun."

Alay etmesi onu şaşırttı ve ona kızmak istemesine rağmen güldü. Kızmaya hakkı olduğundan değil, zira burada gaspçı olan kendisiydi. "Bir beyefendi olduğunuzdan bahsetmiştiniz. Unvan sahibi olduğunuzu mu varsaymalıyım? Siz kimsiniz?"

"Ben Camborne'um."

"Kim?"

Kıkırdadı. "Camborne Dükü gibi."

Ona boş boş baktı. Bu ismi daha önce nerede duymuştu? Bir şeyle ilişkilendirilmişti... altınla... gümüşle. Keskin bir nefes aldı. "Kötü şöhretli Gümüş Düklerden biri misiniz?"

"Evet, öyleyim."

"Şükürler olsun." Tuttuğu nefesi bıraktı ve geniş yatağın başucuna yığılmış ince, tüylü yastıklara yaslanarak rahatladı. Herkes Gümüş Düklerin evlenmeyen erkekler olduğunu bilirdi. Flört etmeleriyle tanınırlardı. Baştan çıkarırlardı. Ve hiçbir kadın onlara karşı koyamazdı çünkü bu Gümüş Dükler muhteşemdi.

Yanındaki adamı inceledi. Evet, oldukça yakışıklıydı. Aslında son derece yakışıklıydı. Yaklaşık kırk yaşlarındaydı ya da kestane rengi saçlarındaki aklar bir gösterge ise belki de birkaç yaş daha büyüktü. Tanrım, oldukça güzel bir vücudu vardı. Çenesinin düzgünlüğü ve bakışlarının keskinliği nedeniyle insanın güvenebileceği türden erkeksi bir yüzü vardı. Garip bir şekilde, yanağındaki yara izi çekiciliğini artırıyordu.

Bu, ne istediğini bilen ve sonra kararlarından asla şüphe duymadan kararlı bir şekilde harekete geçen bir adamdı.

Bir Gümüş Dük olarak asla evlenmeyecekti. Bu da onu mihraba götürmek ve servetinin kontrolünü ele geçirmek için plan yapmayacağı anlamına geliyordu.

"Artık tanıştığımıza göre, bu durumla ilgili ne yapacağız Jocelyn?"

Adamın sesinin sert tınısını ve İskoç çapağını seviyordu. İngiltere'de büyüdüğü ve İngiltere'de eğitim gördüğü için, Robert the Bruce'un kan bağı olan atalarından biri olduğunu iddia edebilmesine ya da babasının sık sık övünmesine rağmen, hiçbir zaman İskoç aksanı ya da görgüsü edinmemişti. "Ne yapmamızı öneriyorsun Camborne?"

"Şu anda sağlıklı düşünecek durumda değilim," dedi, mum ışığında kahverenginin arasında kızıla çalan saçlarının görkemli dalgaları arasında bir elini gezdirerek. "Bırak da biraz uyuyayım, sabah bir plan yaparız. Bu sana nasıl geliyor?"

"Yanımdaki bu yatakta değil de yerde uyumaya niyetli olduğun sürece sorun yok."

Bir kaşını kaldırdı ve ona muzip bir gülümseme attı. "Kendini talepte bulunabilecek bir konumda sanıyorsun, genç kız. Ama değilsin. I

Palet gibi bir şey var. Sadece bir örtü var ve o da yatağın üzerinde. Eğer onu alırsam, üşürsün. Eğer sende kalırsa, o zaman ben üşürüm."

Ceketinden ve boyun örtüsünden başlayarak giysilerini çıkarmaya başladı.

Hayır, hayır, hayır. Çok iyi bir başlangıç yapmışlardı ve şimdi o bunu mahvediyordu. "Camborne, soyunamazsın!"

"Yapabilirim ve yapacağım. Ancak, için pantolonumu çıkarmayacağım. Gerçi bana çok güzel bir kışım olduğu söylendi."

"Bunun beni zevkten titretmesi mi gerekiyor?" Ciddi miydi? Bütün dükler görünüşleri konusunda bu kadar kandırılmış mıydı?

"Hayır, genç kız. Eğer seni heyecanlandırmak ve ürpertmek isteseydim, emin ol şu anda heyecanlanıyor ve ürperiyor olurdun."

"Ha! Şüpheli."

Esnedi. "Bu gece sana bunu kanıtlayamayacak kadar yorgunum. Kenara kay, genç kız.

Yatağın tamamını alamazsın." "Ama o benim yatağım!"

"Yine yanıliyorsun, Jocelyn. Bu *benim* yatağım ve kalbimin iyiliğinden içinde kalmana izin veriyorum. Sana dokunmayacağıma söz veriyorum, eğer korktuğun buysa. İyi kızlarla ilgilenmiyorum."

"Ben kız sayılmam. İyi olduğumu nereden biliyorsun?"

"Eğer iyiliklerinde cömert olsaydın insanlar sana zampara demezdi," dedi ve yatağa, onun yanına yerleşmeye cüret etti. "Yani bu iş burada bitti. Sen iyi bir kızsın ve ben sana dokunmayacağım. Şu anda böyle bir arzum da yok. Umarım bu seni hayal kırıklığına uğratmaz."

"Beni hayal kırıklığına mı uğrattın?" Onu yatağından itmek istiyordu ama yatak aslında onun değildi, her ne kadar içine yerleşmiş ve rahatlatıcı sıcaklığını terk etmek üzere olmasa da. Ayrıca adam itilip kakılamayacak kadar iri ve kaslıydı. Bir orman kedisinin tavırlarına sahip olduğundan ve yatağın yarısını kendi bölgesi olarak talep etmekten hiç pişmanlık duymadığından bahsetmiyorum bile. "Oh, düşündüğün bu mu? Seninle ateşli bir tutku gecesi geçirmeyi arzulayan, bastırılmış, hiç öpülmemiş, zavallı bir kız kurusu olduğumu mu?"

"Öyle değil ? Seni öpüp mi?"

İkinci Bölüm

MÜBAREK AZİZLER!

Genç kızın güzel olduğu kesindi. Ancak Malcolm'un onu öpmeye hiç niyeti yoktu... en azından bu gece. Tek bildiği, kızın her sözünün yalan olabileceğiydi. Ya Granby'nin kızı değilse? Ya Ballantry'yi tanımıyorsa?

Elini attığı her kadınla düşüp kalktığına dair yaptığı tanım doğruduydu. O kadarını doğru söylemişti. Ayrıca, içgüdüleri ona onun doğruyu söylediğini söylüyordu.

"İyi geceler, Jocelyn. Tatlı rüyalar," dedi ve Jocelyn'in kendisinden bir öpücük isteyebileceğine inanmak gibi tarifsiz bir küstahlık yaptığı için onu azarlamanın tam ortasındaiken sözünü kesti.

İçini döktükten sonra öfkeyle oflayıp pufladı ve ardından içini çekti. "İyi geceler, Camborne. Sadece yatağın kendi tarafında kalmayı unutma."

"Buranın *tamamen* benim yatağım olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" dedi, gömleğini çıkarmak için bir an doğrulduktan sonra iri gövdesini bir kez daha yatağın üzerine uzatarak. Hiçbir şey giymeden uyumayı tercih ettiği için pantolonu rahatsız ediyordu. Yine de Jocelyn'in hatırı için pantolonunu çıkarmayacağına söz vermişti ve her zaman sözünü tutardı. "Omuzlarım seninkinden iki kat daha geniş olmasına rağmen yarısını sana vermekle oldukça cömert davrandığımı düşünüyorum."

Tekrar ofladı ama bir iç çekişle bitirdi. "Fedakârlığınızı takdir ediyorum. Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim, genç kız." Jocelyn'in görebildiği tek şey, neredeyse bir kuzgunun tüyleri kadar siyah olan ipeksi saçlarının arkasıydı. Saçlar, beyaz örtüleriyle tam bir tezat oluşturacak şekilde, büyüleyici yumuşaklıkta dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Malcolm parmaklarını onun gür saçlarında gezdirmekten çekinmeyeceğine karar verdi. Doğru zaman geldiğinde onun küstah ağzını öpmekten de çekinmeyecekti.

Belki de onun yanında kalmasına izin vermesi aptalcaydı ama bir hırsız teşekkür edecek kadar kibar olabilir miydi? Uykusu hafifti ve kendini savunması gerekirse diye dirseğini yastığının altına koymuştu.

Ama güneş doğduğu ve uykusu hiç bölünmediği için sessizce kalktı, sabah ışığının kamarasına tamamen girmesi için perdeleri kenara çekti ve kendini güne hazırlamaya koyuldu.

Jocelyn uyuyordu, şüphesiz kaçtığı onca gün yüzünden bitkin düşmüştü. Bu kadar mışıl mışıl uyuması ona güvendiğinin bir işaretiydi.

Onun kendisine güvenmesi hoşuna gitmişti. Bir an daha yüz hatlarını inceledikten sonra, uyurken oldukça güzel göründüğünü fark etti.

Kapıdan gelen yumuşak bir ses dikkatini dağıttı.

Yıkanmayı ve tıraş olmayı yeni bitirmişti ve henüz gömleğini giymemişti ama hancıyı ya da onun adamlarından birini bekleyerek kapıya doğru yürüdü. Onun yerine hanın genç hizmetçilerinden biri vardı. Kızın gözleri büyüdü ve baştan çıkarıcı bir şekilde ona gülümsedi.

"Ah, karımın kıyafetleri mi?" Adam kadının elinden özenle ütülenmiş bohçayı aldı.

Genç kız ona kirpiklerini kırıştırdı. "Evet, efendim. Yardımına ihtiyacı olacak mı?"

"Hayır, ben onunla ilgilenirim."

"Ya siz, efendim?" Bakışları adamın çıplak göğsünde gezinirken ona davetkâr bir gülümseme daha attı. "Hizmetime ihtiyacınız olacak mı? Sizi memnun etmekten mutluluk duyarım. Sadece Molly'yi istemeniz yeterli, adım bu."

"Hayır, genç kız. Zorlamaya gerek yok. Karım benim için yeterli."

"Yazık," dedi kadın, Jocelyn'in derin uykudaki figürüne bakarak yatağında yatıyordu.

"Olağanüstü," diye mırıldandı, kapıyı kapattı ve başını salladı. Ama hizmetçinin ona evlenme teklif etmesi hakkında yorum yapmıyordu, çünkü bu yeterince sık oluyordu ve sürpriz değildi. Dikkat çekici olduğunu düşündüğü şey, daha önce hiç bahsedilmemiş bu iki kelimenin dilinden bu kadar kolay dökülmesiydi.

Karım.

Evlilik bağıyla bağlanma düşüncesinin bile midelerini bulandırması gerekirdi ama şu anda tek bir huzursuzluk bile hissetmiyordu.

Hayatını evliliğe bağlanmaktan kaçınarak geçirmiş bir adam için bu garip değil miydi?

Kendini gayet iyi hissetmekle kalmıyor, Jocelyn'den karısı olarak bahsettiği için vücuduna hafif bir sıcaklık yayılıyordu.

Omuz . Belki de hâlâ biraz sarhoştı. Ama öyle olmadığını biliyordu.

Hanın çalışanlarına onun karısı olduğunu söylemişti ve Jocelyn onu yalancı çıkaracak değildi. Evet, bu tehlikeli bir şeydi, çünkü İskoçya'daydılar ve Jocelyn bu evlilik yalanının sadece bir şaka olduğunu açıklamayı reddederse tuzağa

Garip bir şekilde, genç kıza güveniyordu.

Yeni kıyafetlerini giyip botlarını giydikten sonra, kahvaltı için ortak salona mı gitsem yoksa Jocelyn'i uyandırıp giyinmesine yardım mı etsem diye düşündü. Jocelyn'in yardımına izin vereceğinden pek emin değildi, çünkü gömleğinin altında hiçbir şey giymemişti ve bu durum sonunda uykuya dalmadan önce biraz dönüp durmasına neden olmuştu.

Ne de gömleğini çıkarıp onun önünde çıplak zıplayacaktı; bu da pek olası görünmüyordu çünkü Jocelyn dün geceki kabadayılığına ve sahte kabadayılığına rağmen mütevazı bir genç kadındı.

Aşağı inmeye ve onunla ilgilenmesi için bir hizmetçi göndermeye karar verdi. Ama Jocelyn'e nerede olduğunu bildirmeden ortadan kaybolmak istemiyordu.

Yanında diz çöktü ve onu hafifçe sarstı. "Jocelyn, genç kız," dedi fısıltıyla. "Kahvaltımı aşağıda yapacağım. Hazır olduğunda bana katılır mısın?"

Dolgun, güzel gül yaprağı dudaklarını büzdü. "Mmm. Git başımdan."

"Jocelyn, kahvaltıya gidiyorum," diye tekrarladı, yollarını ayırmadan önce sessizce onun güzel dudaklarını öpmeye kararlıydı. "Eğer ben bitirene kadar orada olmazsan sana birkaç çörek getiririm."

"Çörekleri severim," diye mırıldandı. "Ve çay."

", genç bayan. Ben de bir demlik çayla döneceğim." Birden ayağa kalktı. "Sen."

Bu kelime bir suçlama gibiydi. "Evet, ben. Hatırlarsanız burası benim odam."

Saçlarını geriye doğru tararken inledi ve gözlerindeki uykuyu silmek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Hatırlıyorum," dedi, ona bakarken esneyerek. En uzun siyah kirpiklerin çerçevelediği inanılmaz kristal mavisi gözleriyle ona baktı. "Oh, çoktan yıkanmış ve giyinmişsin. Bir kedinin gizliliğiyle hareket ediyorsun. Hiçbir şey duymadım."

"O kadar da sessiz değildim. Çok yorgundun." Elini uzatıp kızın yanağında asılı kalmış bir bukleyi , bir yandan da kızın gözlerine bakıyordu çünkü dudakları kadar güzellerdi ve görmezden gelinmeleri imkânsızdı. "Sağlam bir gece uykusundan sonra nasıl hissediyorsun?"

"Açım," dedi şaşırtıcı derecede güler yüzlü bir gülümsemeyle.

"Hizmetçi birkaç dakika önce kıyafetlerini getirdi. Hazırlanıp ortak salonda bana katılmak ister misin? Sana güzel bir kahvaltı ısmarlayayım."

Hafif bir kızarıklık yanaklarını boyadı. "Çok cömertsin Camborne."

"Önemli değil, genç kız." Kızın güzel yüzündeki bir başka saç telini daha fırçaladı, teninin yumuşak ve sıcak olması hoşuna gitmişti. "Aşağıda görüşürüz. Sana yardımcı olması için bir hizmetçi göndereceğim. Uzun sürmez."

Kararlılığını yitirmekten ve onunla tekrar yatağa düşmekten korktuğu için ona dönüp bakmaya cesaret edemedi dışarı çıktı, çünkü kadın sabah ışığında oldukça güzel görünüyordu.

Belki de yatağında bir kadınla uyanma fikrinde bir şeyler vardı. Ama yorganın altında yanında kıvrılan Jocelyn'den başka biri olsaydı bu kadar memnun olacağını sanmıyordu.

Her şeyden önce, birlikte olduğu kadınlar yumuşak ya da tatlı değildi. Tam tersine, paralı asker ve yırtıcıydılar; bu da onun işine geliyordu, çünkü onları tek bir şey için arıyordu, o da erkeksi ihtiyaçlarını karşılamaktı.

Elbette karşılıklı tatmin söz konusuydu. Kendisinin ve söz konusu kadının ihtiyaçları karşılandıktan sonra yatağı terk ederdi çünkü kalmasının bir anlamı yoktu. İlişkilerinin çoğu evli kadınlarla olurdu, çünkü genellikle en güvenli olanlar onlardı. Her zaman kocalarının artık ne yaptıklarını ya da kiminle umursamadığı kadınları seçerdi. Bu durumlarda keşfedilme ihtimali çok az olsa da, asla gece kalmazdı. Sabah olduğunda evli bir kadının yatağında bulunma riskini neden göze alsındı ki?

Yine de uyandığında Jocelyn'i yanında bulmak iyi hissettirmişti. Ne zaman bir kadınla sadece yatmıştı ki? Seks yapmadan. Sadece uyumak.

Cevap asla değildi.

Hayatı boyunca yanlış yaptığı şey bu olabilir miydi? Hiçbir fetihiyle bütün bir geceyi sabaha kadar geçirmemişti, hatta

metreslerinden herhangi biri. Onları bir akşam eğlendirir, kendini tatmin eder ve sonra giderdi.

Düşündüm de, muhtemelen bu yüzden anlaşmaları sık sık bozuluyordu. Kadınlar onun onlara göstermeye istekli olduğundan daha fazla ilgi istiyorlardı. Verdiği hediyeler genellikle onları yatıştırıyordu. Ne de olsa bir metres edinmek onun için tamamen bir iş anlaşmasıydı ve şartları müzakere ederken bu konuda oldukça açıktı.

Hediyeleri ne kadar güzel olursa, çiftleştiklerinde mırıltıları ve nefes nefese kalışları da o kadar yüksek oluyordu. Bunların hiçbirisi gerçek değildi ve hiç umurunda olmamıştı. Herkes ona yalan söylemişti. Onların zevk miyavlamalarının gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

Ama her nasılsa, o ve Gümüş Dük arkadaşları cinsel cesaretleriyle tanınır hale gelmişlerdi. Bu çoğunlukla bir efsaneydi. O, Bromleigh ve Lynton sık sık kulüplerinde buluşup içki içiyor ve yetenekleri hakkındaki söylentilere gülüyorlardı. Yine de, gururları uğruna, bunların çoğunun doğru olduğunu umuyorlardı.

Ama içlerinden biri bunu nasıl bilebilir ki?

Arkadaşları adına konuşamazdı ama içinde bulunduğu durumun suçlusunun kendi davranışları olduğunu biliyordu. Paralı asker olan ve kendisine bağlanmayacak kadınları bilerek seçtiği halde aşkı bulamamış olması çoğunlukla kendi hatası değil miydi? Onlara bağlanma tehlikesi de yoktu.

Ama İskoçya'ya dönmesinin nedeni de buydu; Londra'dan uzaklaşma ve ne hale geldiğini derinlemesine düşünme ihtiyacı. Bir adamın ruhunun derinliklerine inmesi, saatlerini balık tutarak ve hayatında yapması gereken değişiklikleri düşünerek geçirmesi için dünyada daha iyi bir yer yoktu.

Bu değişiklikler arasında bir eş alma olasılığı da vardı.

Ama bir metresi idare edemezse, evlendiği kadına nasıl uygun bir koca olabilirdi ki? Biri nasıl akıllıca seçim yapabilirdi?

Ortak salona adımını atar atmaz hancı Bay Farrell tarafından karşılandı. "Her şey yolunda mı majesteleri?" diye sordu sinsi bir fısıltıyla, Malcolm'a endişeyle bakarak. "Peki ya *eşiniz*, konakladığı yeri memnun edici buldu mu?"

Malcolm kıkırdadı. "Evet, çok memnun oldu. Yokluğumda onu ağırladığınız için size minnettarım."

Hancının gözleri büyüdü ve bir nefes verdi. "O zaman gerçekten karın mı?"

"Evet," dedi Malcolm tereddüt etmeden çünkü Jocelyn'i utandırmak istemiyordu. "Çok yakın zamanda evlendik."

"Güzel. Güzel," dedi Bay Farrell, bir nefes daha vererek. "Bu sabah oğlum bana onun senin odana girmesine izin verdiğini söylediğinde kafasına vurmak istedim."

"Zararı yok," diye adamı temin etti Malcolm. "Onun gelebileceğini haber vermemiş olmam benim hatam. Doğrusu, en erken yarına kadar bana katılmasını beklemiyordum."

"Kutsal azizler, çok rahatladım." Hancı, Malcolm'u yakında hareketlenecek olan ortak salonun kenarındaki sessiz bir masaya götürürken alnını sildi.

"Hayır, ben bunu alacağım," dedi Malcolm, kapıyı rahatça görebileceği bir masayı tercih ederek. Jocelyn'in kendisine katılacağına güvenmiyordu ve yıkanıp giyindikten sonra gizlice kaçabileceğinden korkuyordu.

Yine de aç olmalıydı.

Ama aynı zamanda birinin onu tanıyıp nerede olduğunu Ballantry ve ailesine bildirmesinden de endişe ediyor olmalıydı.

Öyle bile olsa, bu kişinin onun düğün gününde kaçtığına farkında olması ve sonra da onu ispiyonlamak için kendi yolundan çıkmaya istekli olması gerekirdi. Bir sorun çıkma ihtimali çok düşüktü.

Jocelyn baharın nefesi kadar taze ve güzel görünerek ortak salona girdiğinde yumurtasını ve çirozunu yeni bitirmiş, bir fincan kahve içiyordu. Her erkeğin ona aval aval baktığı gözünden kaçmamıştı. Tabii ki ihtiyatlı bir şekilde. Malcolm'la birlikte olduğu düşünüldüğü için kimse onu açıkça süzmeye cesaret edemezdi ve kimse onunla uğraşmaya cesaret edemezdi. Kaba saba bir görünüşü vardı, bir dükte olması gerektiği gibi hiç de zarif değildi. Hancı dışında kimse onun gerçek kimliğini bilmiyordu.

Ama Jocelyn kendini tam bir düşes gibi taşıyordu.

Saçları ustaca örülmüş bir topuzla geriye doğru toplanmıştı, şüphesiz iyi bir moda anlayışına sahip olan hanın hizmetçilerinden biri tarafından şekillendirilmişti. Belki de Jocelyn ona ne istediğini söylemiştir.

Önemli değil, etkisi olağanüstüydü.

İçinde evleneceği tek elbisesini giymişti. Bu, İskoçya'nın çiğ havası için fazla hafif ve sıradan sabah aktiviteleri için fazla zarif olan inci ipek bir şekerlemeydi.

Nasıl olup da henüz hastalanmadığını merak ediyordu, çünkü güneş battığında ve gecenin soğuğu Highland kayalıklarına ve vadilerine yayıldığında bu onun için kolay olamazdı.

Onu gördüğünde gözleri parladı. Kadın yaklaşırken ayağa kalktı ve ona ısıltılı bir gülümseme attı.

O anda aklına dehşet verici bir fikir geldi. Bu genç kızı kaybetmek istemiyordu.

En azından henüz değil.

yanındaki koltuğu teklif etti. "Güzel temizlenmişsin, Jocelyn."

Sandalyesine yerleşirken güldü. "Gümüş Dük ününü nasıl kazandın Camborne? Ben mi 'güzelce temizliyorum'? Bütün kadınlarla böyle mi flört ediyorsun?"

Sandalyesine geri yerleşirken sırtıttı. "Henüz tamamen ayık değilim. Ama sadece söyleyin, sizi baştan çıkarmaktan ve kalbinizi fethetmekten mutluluk duyacağım."

Kadın bu şakayı gerçekten dikkate aldığına şaşırdı. "Belki de baştan çıkarma kısmı," dedi sessizce. "Bu yaştan sonra bir daha ne zaman böyle bir şansım olacak ki?"

Kalbi boğazına kaçtı. Ciddi miydi?

Güzeldi ve muhtemelen yaşlılığına kadar da öyle kalacaktı. Bazı kadınların öyle bir görünüşü, içten gelen bir parıltısı, yumuşak ve çekici bir yanı vardı ki bu hiç kaybolmazdı.

"Yine de kalbimin fethedilmesini istemiyorum. Durumum yeterince kötü değil mi? Ailem bağımsızlığımdan nefret ediyor ve beni evlendirmek için her yıl daha da umutsuzluğa kapılıyorlar."

"Ballantry gibi bir sefil için bile mi?"

"Bu onlardan çok benim hatamdı. Onu ben seçtim."

"Och, lass! Nasıl yaparsın? O bir düzenbaz."

"Biliyorum, ama evde kalmış bir kızım ben, Camborne. Ailemin - halalarımın, amcalarımın ve hatta çekilmez kuzenlerimin - kaderimden yakınmalarını dinlemeye dayanamadım. Kuzenlerim muhtemelen bana acımak yerine benimle alay ediyorlardı. Kendi kanımdan olan akrabalarım hakkında kötü konuşmanın doğru olmadığını biliyorum ama gerçekten de sıcaklık ve nezaketten yoksunlar." Kesik kesik bir nefes verdi. "Sonunda karşıma çıkan bir sonraki adamı kabul etmeye karar verdim. Benim açımdan tamamen aptalcaydı, kabul ediyorum."

"Sıradaki adam Ballantry miydi?"

Başını salladı. "Burnumu tuttum ve onu kabul ettim. Anlaşılan o ki, yemin ettikten üç dakika sonra ölsem bile umurunda olmayacak. Aslında, bunu tercih edeceğini biliyorum."

"Kaçtığına sevindim, genç kız."

"Ben de öyleyim. Ama düşün günümüzde damadımı terk ettiğim için zaten kötü olan itibarım kesinlikle paramparça oldu. Dedikoducular beni yok ettikten sonra kimse yanıma yaklaşamaz."

Malcolm bir elini onunkinin üzerine koydu. "Lass, artık benimlesin ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ona şaşırtıcı derecede kırılğan bir gülümseme attı. "Sen hak ettiğimden daha iyi bir adamsın Camborne. Ama bu iltifatın aklını başından almasına izin verme. Sana bir tane daha vermem mümkün değil."

"Kötü kalpli bir harpy olduğun için mi?" Güldü. "Bunu aklımda tutacağım."

Jocelyn'e onu koruyacağına dair güvence veren Malcolm, onu yerel mağazalara götürmeye ve ona daha sağlam elbiseler almaya karar verdi. Şallar ve çoraplar da.

Derin bir nefes aldı ve yumuşak bir zevk iç çekişi çıkardı ki, bu lezzetli sesi kahvesinden yayılan aroma yerine onun üzerinde çıkarıyor olsaydı, kalbi daha hızlı atardı. "Bu cennet gibi kokuyor," dedi.

"Evet, çok güzel. İkinci fincanımdayım. Bir tane ister misin?"

"İnsanın duygularını harekete geçiriyor ama çay benim sabah içeceğim." Tekrar nefes aldı. "Az önce yumurta ve çiroz mu yedin? Ben yumurtamı sosisli tercih ederim. Ama çirozu da severim."

Hizmetçilerden birini çağırırken sırtıttı. "Ne istersen sipariş et, genç kız. Hancı, dün gece çalışanlarına yardımsever bir şekilde talimat verdiği gibi, hepsini benim hesabıma yazacağını biliyor. Bu düzeni değiştirmek için bir neden yok. İsterseniz mutfağındaki son lokmayı da getirtirim."

Kızardı, belli ki kendi parası olmadığıнын farkındaydı, bu da zaten her şeyi onun ödemesi gerektiği anlamına geliyordu. "Özür dilerim Camborne. Sana olan borcumu not al. Sana borcumun tamamını ödeyeceğim."

"Geri ödeme istemiyorum, Jocelyn. Seninle birlikte olmak benim için bir zevk.

Ben."

Kızarması derinleşti. "şimdi cömertliğinizi kötüye kullandığım için kendimi daha kötü hissediyorum."

"Kendini kötü hissetme. Benim için sadece cep harçlığı olduğunu biliyorsun. Doğrusu, bu çatı altında güvende olmana, yiyecek ve sıcak bir ortamda bulunmana sevindim. Kaçtığınız ilk birkaç gece sizin için çok zor geçmiş olmalı."

Başını salladı. "Öyleydi. Kolay kolay korkmam, ama yaptığım şeyin bilgeliğini sorguladığım anlar oldu. İlk iki gece kiliselerde saklandım. Tahta sıralar pek rahat değildi ve yakınlarda ısınmak için ateş de yoktu ama en çok Tanrı'nın evinde güvende olacağımı düşündüm. Neyse ki Ağustos ayındayız, yılın en sıcak ayı."

Başını salladı, bir ya da iki ay sonra kaçmış olsaydı muhtemelen o ilk gece donarak öleceğini biliyordu.

"Ayakkabımda birkaç bozuk para vardı, aptalca bir düşün geleneği ama sonunda işe yaradı. Bir yolcu hanının yolunu buldum ve o paraları Lord Ballantry'den olabildiğince uzağa giden bir posta arabasına binmek için kullandım. Dün Arbroth'a bu şekilde geldim. Ücret, buraya kadar olan yolculuğumu satın almaya yetti."

"Ve sonra o hizmetçilerin bu handaki boş yatak odam hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldunuz?"

Başını salladı. "Üşümüştüm ve açlıktan ölüyordum. Kendimi ısıtacak ve bundan sonra ne yapacağımı düşünecek bir yere ihtiyacım vardı. Aberdeen'deki bankacılar beni tanıyor ve Ballantry ile ailemden önce onlara ulaşmalıyım. Bazı hesaplar tamamen bana ait, bu yüzden onlarla istediğimi yapabiliyorum. Ama ben evli olmayan bir kadınıam. Eğer babam öyle emretmişse, banka yöneticileri kendi fonlarıma erişmeme izin vermeyebilir."

Malcolm kaşlarını çatı. "Ailenin ve Ballantry'nin çoktan orada olduğunu mu düşünüyorsun? Seni mi bekliyorlar?"

"Umarım olmaz, ama bu bir olasılık. Bu riski almak zorundayım."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Lass, Aberdeen'e arabayla hâlâ iki ya da üç günlük yolunuz var. Başka bir posta arabasına verecek paran yok. Oraya yürümek iki hafta sürer, hatta daha da uzun. Yolda bacaklarının tutmayacağını ya da açlıktan ölmeyeceğini varsayıyorum, çünkü yemek parası verecek paran yok. Kendinizi sıcak tutacak giysilerinizin olmadığından da bahsetmiyorum bile."

"İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var, Camborne." Boğazını temizledi. "Bana Aberdeen'e kadar eşlik edebileceğinizi umuyordum."

Oraya gidiyor olma ihtimaliniz var mı?"

"Hayır, kızım. Gelmiyordum."

"Ah." Sıkıştı ellerine baktı. "Beni oraya götürmeyi düşünür müsün? Eğer sen orada olursan bankacılar hesaplarımı bloke etmeye cesaret edemezler. Ve sana anında geri ödeyebilirim. Sana borcum neyse memnuniyetle iki katını öderim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Jocelyn," dedi, sesindeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak. "Senin körlüğünü istemiyorum." Onun kendisinden geri ödeme talep edeceğini nasıl düşünebilirdi?

Bir nefes verdi. "O zaman beni oraya kalbinin iyiliği için mi götüreceksin?"

Hancı Jocelyn'in siparişini almak için onlara doğru koşturduğunda cevap verme ihtiyacı duymadı. "Karım yumurta ve sosis alacak, biraz da çiroz," dedi, kendi iyiliği için cimrilik etmesini istemediği için bilerek onun adına konuşuyordu. "Bolca da ekmek."

"Ve bir demlik çay," diye ekledi

Jocelyn. Hancı aceleyle gitti.

Jocelyn ona gülümsedi. "Bunu yaptın." Bir kaşını kaldırdı. "Ne yaptım ki?"

"Bol bol yemek yiyeceğimden emin oldum. Teşekkür ederim. Yollarımız ayrılana kadar beni bir Noel kazı kadar şişmanlatmış olacaksın."

Başını salladı ve kıkırdadı. "göz kulak olacağımı söylemiştim. Sözümü tutarım. Doyasıya ye, sonra da seni alışverişe götüreyim."

"Ama ben-"

"Eğer ısrar ediyorsan Aberdeen'e vardığımızda benimle hesaplaşabilirsin," dedi ama bu sadece onu yatıştırmak içindi. Ondaki herhangi bir geri ödeme kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Yemek için değil. Ne giysi için. Ne de barınak için.

Gözleri büyüdü. "O zaman beni oraya götüreceksin mi?"

"Evet. Ama yola çıkmadan önce daha mantıklı kıyafetlere ihtiyacın var yoksa donarak ölürsün. Arbroth'a vardığımda arabamın tekerleği kırıldı, bu yüzden gece burada durmak zorunda kaldım." Şahin bakışlarıyla onu süzdü. "Belki de kader böyleydi ve sana bir oda sağlamam gerekiyordu. Neyse... Arabam yarın sabaha kadar hazır olmayacak. Hana getirildiğinde yola çıkacağız."

Başını salladı. "Pekâlâ. Teşekkür ederim, içtenlikle."

"Benim için zevk, genç kız. Şimdi sana uygun kıyafetler almak için bütün günümüz var."

"Ama abartılı bir şey olmasın. Unutmayın, hesaplarım bloke edilmiş olabilir ve size hemen geri ödeme yapma imkanım olmayabilir."

Yemeğinin önüne konmasını bekledi ve tartışmalarına devam etmeden önce bir kez daha kendi başlarına kaldılar. Eşyalarının parasını ödemesini sorun haline getirmek istemiyordu ama onun da alışverişlerinde cimrilik etmesini istemiyordu. Belki de en iyisi niyetleri konusunda dürüst olmak ve havayı yumuşatmaktı. "Jocelyn, bugün ya da başka bir gün senin için harcadığım hiçbir şeyin karşılığını kabul etmeyeceğim."

Az önce çatalını eline almıştı ama şimdi bir kenara bıraktı. "Hiç geri ödeme yok mu?"

"Yok."

"İhtiyacım olan her şeyi satın alabileceğimi ve harcamalarıma bir sınır koymayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bu doğru."

"Ya pahalı ıvır zıvırlar alırsam?"

Omuz silkti. "Bunu karşılayabilirim. Çok fazla harcama yapmandan da endişelenmiyorum, çünkü belli ki tutumlu bir kızsın. Sadece asgari ihtiyaçlarını düşünüyorsun, bu acil eşyaların ötesinde ne isteyebileceğini düşünmüyorsun bile. Ve bana borçlu olduğunu düşündüğün şeyi son kuruşuna kadar hesaplamayı bırakmadın. Bir kez daha açıkça ifade edeyim. Bana *hiçbir* şey borçlu değilsin."

"Demek paramı istemiyorsun." Masanın üzerine koyarken eli titriyordu.

"Kızım, kendime ait o kadar çok şeyim var ki kulaklarımdan akıyor. Kendiminkini bir ömür boyu harcayamayacakken neden sana ihtiyacım olsun ki?"

"Bu konunun dışında."

"Bence mesele tamamen bu," diye karşı çıktı.

"Hayır, değil."

Botheration, onu kızdıracak ne söylemişti? Nazik ve cömert davrandığını sanıyordu. Belli ki genç kız öyle düşünmüyordu.

Dudağını dişledi ve ona endişeyle baktı. "Camborne, eğer paralarımı istemiyorsan, o zaman benden ne istiyorsun?"

Üçüncü Bölüm

"Senden *bir şey* istediğimi düşündüren ne?" Camborne alçak bir hırıltıyla cevap verdi.

Jocelyn, adamın muhteşem yeşil gözleri kendisine dikilince ürperdi, çünkü sorusu onu kızdırmıştı. Ama o bir Gümüş Dük'tü ve Jocelyn onun sadece kalbinin iyiliğinden dolayı kendisine yardım ettiğine inanacak kadar saf değildi.

Adamın kendisinden para istememesine sevinmişti. Bu uygun bir durumdu, çünkü zaten ona verecek bir kuruşu bile yoktu.

Ama karşılığında hiçbir şey istemiyor gibi görünmesi tuhaf değil miydi?

Bir kontun kızı olarak büyüdüğünden, herkesin zengin ve unvan sahibi olanlardan bir şeyler istediğini erkenden öğrenmişti. Camborne'un kendisinin de zengin ve unvanlı olması, ondan kendisi için bir şeyler talep etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Eğer durgun bakışları bir gösterge ise, vücudunu onaylıyor gibi görünüyordu. Ona her baktığında içini ürpertiyordu ama çoğunlukla ketum davranıyordu. Yine de bir iki kez gözlerindeki parıltıyı fark etmişti, özellikle de lezzetli yemeğin tadını çıkarmak için dilini çatalının üzerinde kaydırırken.

Onu kurnazca baştan çıkardığına mı inanıyordu?

Elbette onun hatasıydı. Onun kollarında tutkulu bir gece geçirmeyi arzuladığını yüzüstüce itiraf etmemiş miydi? Tanrım, nasıl olur da böyle bir şeyi bir Gümüş Dük'e kadar aptal olabilirdi? Şimdi de ona işaret gönderdiğini mi düşünüyordu?

Dehşet içinde, öyle umuyordu.

Ne de olsa Ballantry'yi terk ettiği için hayatı mahvolmuştu. Neden Camborne'un kollarında unutulmaz bir gece geçirmesin? Adamın sert görünüşüne rağmen, kendisine karşı nazık davranacağını hissetmişti.

Ne söyleyeceğini düşünürken ağzına bir parça sosis tıktırdı.

Neyse ki ondan bir yanıt beklemiyordu. "Hanımefendi, iyi bir üne sahip olduğumu iddia edemem ama ben ahlaksız bir tazı değilim," diye ısrar etti ve ondan bir şey istemesi gerektiğini ima etmesinden rahatsız olmuş gibi görünmeye devam etti. "Yardımanın karşılığında *hiçbir şey* beklemiyorum. Anlaştık mı?"

Ağzına daha fazla sosis tıktırırken başını salladı, çünkü onun nezaketine nasıl karşılık vereceğini gerçekten bilmiyordu ve kollarında ihtişamlı bir geceye neden bu kadar ihtiyaç duyduğunu da anlamıyordu.

"Senden asla isteğin dışında bir şey yapmanı istemeyeceğim," diye devam etti, hâlâ öfkeliydi. "Bununla birlikte, eğer seni baştan çıkarmamı istersen, bunu memnuniyetle yaparım. Ama seçim tamamen sana ait. *Tamamen* sana bağlı, Jocelyn. Sana nasıl davrandığım ya da seni korumak için neler yaptığım değişmeyecek."

Son lokmasını da yuttu, artık cevap vermesi gerektiğini biliyordu. "Sana bir özür borçluyum Camborne. Bana hak ettiğinden daha nazik davrandın. Çok minnettarım."

"Özrün ve minnettarlığın kabul edildi," dedi homurdanarak. "Ve bu konuda daha fazla konuşulacak bir şey yok, genç kız. Tekrar söylüyorum, bana *hiçbir şey* borçlu değilsin."

Başını iki yana salladı. "Sanırım sana dürüstlüğümü ve dostluğumu borçluyum, eğer kabul edersen. Lütfen kabul et. Sizi asla aşağılamak istemedim. Sadece - ve sen de aynı şeyleri yaşadığın için duygularımı kesinlikle anlayacaksın - insanlar her zaman bizden bir şeyler isterler, değil mi? Kalbimde, senin farklı olduğunu biliyorum. Ama hayatım boyunca temkinli davranarak kendimi korudum. Ve sonra hata yaptım ve Ballantry ile evlenmeyi kabul ederek o korkunç aptalca hatayı yaptım. Başka bir hata yapmaktan çok korkuyorum. Ama senin o korkunç adama hiç benzemediğini biliyorum. Bu yüzden lütfen arkadaşlık teklifimi kabul edin."

Gözlerindeki öfke parıltısı kayboldu ve gülümsedi. "Memnuniyetle, genç kız. Daha önce hiç bir kadınla arkadaş olmamıştım."

Bu itiraf onu şaşırtmıştı, çünkü ona karşı çok nazik davranmıştı ve şehvet uyandırıcı bir niyeti yoktu. Ona içtenlikle inanıyor ve kendisi istemediği sürece onu yatağına zorla almayacağına güveniyordu.

Sevgili cennet.

Çok istekliydi ama bunu itiraf etmekten çok utanıyordu.

Onun saygısını da kazanmak isterken bunu nasıl başaracaktı? Dün gece onun yatağına uzanmıştı ve o da yanında uyumuştı. Ama hiçbir şeye teşebbüs etmemişti. Bu bir erkeğin işareti değil miydi?

Bir kadına saygı duymak mı? Karısını onurlandırabilen, onu bir arkadaş ve sırdaş olarak görebilen bir erkeğin kanıtı mı?

Onunla evleneceğinden değil. O bir Gümüş Dük'tü ve evlilikten uzak durmaya yemin etmişti, değil mi?

"Ciddi misin Camborne? Daha önce hiçbir kadınla arkadaş olmadın mı?"

"Hayır, genç kız. Sen ilk olacaksın." Tabağına doğru başını sallayarak sessizce yemeğine devam etmesini işaret etti. "Adil sekse karşı genelde götün tekiyimdir. Dün gece sana bahsettiğim gibi iyi kızlardan uzak dururum. *Demimonde*'un soğuk, hesapçı hanımlarına eşlik ettiğimden *eminim*, böylece kalbimin risk altında olması söz konusu bile olamaz."

Çayından bir yudum almıştı ama cevap vermek için aceleyle yutkundu. "Kulağa korkunç geliyor!"

Omuz silkti.

"Neden kendini o korkunç kadınlara maruz bırakıyorsun?" Çay fincanını bıraktı, kahvaltısını bitirmekten çok onu dinlemekle ilgileniyordu. "Asıl soru : Kalbini riske atmaktan neden bu kadar korkuyorsun? Lütfen söyleyin bana. Ve siz konuşurken bir lokma daha almam için ısrar etmeyin. Bir sosis daha kemirirsem midem patlayacak."

Gülümsemesinin sıcaklığı yıkıcıydı. "Pekâlâ, genç kız. Gerçek şu ki, biraz balık tutmak ve hayatımda yapmam gereken değişiklikleri düşünmek için kuzeye geldim. Ve hayatımın değişime çok ihtiyacı var."

Bu onu şaşırtmıştı, çünkü adam kendine seçtiği hayatta kendinden çok emin ve rahat görünüyordu. Ayrıca her şeye sahip bir adam gibi görünüyordu - servet, unvan ve yakışıklılık. Sadece başını salladığında yatağına atlamaya hevesli kadınlardan bahsetmiyorum bile. Kendisi bile tam da bunu yapmak için şaşırtıcı derecede istekliydi. "Şu anki hayatınızda hoşunuza gitmeyen şey nedir?"

"Her şey." Kızın şaşkın bakışlarına karşılık olarak bir kaşını kaldırdı. "Birincisi, kendimi pek sevmiyorum."

Hafifçe nefes aldı, çünkü bu itiraf oldukça şaşırtıcıydı. "Camborne, eğer başkalarına da bana davrandığın gibi nazik davranıyorsan, o zaman sen iyi bir adamsın."

"Hayır, genç kız. Sandığın kadar iyi biri değilim. Evli değilsin ve masumsun, bu yüzden erkeklerin ne yaptığı hakkında seninle konuşamam."

"Evet, yapabilirsin. Camborne, ben saf bir kaz değilim. Erkeklerin metres tuttuğunu ve kötü şöhretli evlere gittiğini biliyorum. Sen bir bekarsın."

Bu şekilde dürtülerinizi tatmin ederek zarar mı veriyorsunuz? Yoksa bu kadınlara zarar mı veriyorsunuz? Ahlaksızlık mı yapıyorsunuz?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Asla! Bir kadına asla el kaldırmadım. Ağza alınmayacak kadar iğrenç bir şey de yapmadım. Kutsal azizler, siz benim ne olduğumu sanıyorsunuz?"

"Ben senin böyle biri olduğunu düşündüğümü söylemedim. Sadece seni anlamaya çalışıyorum." Adamın kendisine davranış biçiminden onun kaba biri olmadığını anlayabiliyordu. Belki saygısız ve küstahtı. Yaramazlıklarla dolu bir geceye karşı değil. Ama asla zalim değildi. "Bana biraz daha kendinden bahset. Şimdiye kadar kadınlarla olan ilişkilerin nasıldı?"

"Bu daha çok kasıtlı olarak ciddi bir angajman eksikliği olarak tanımlanabilir." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ara sıra metres tuttuğum oldu, nadiren. Ama asla daha fazla değil. Doğrusu, bu her zaman berbat bir anlaşmaydı. Paralı asker olanları seçtim çünkü onlara asla bağlanmayacağımı biliyordum. Onlara aşık olmaya gelince? Tamamen imkansız."

"Ama sevme yeteneğine sahip olduğunuzu biliyordunuz. Bu iyi bir şey değil mi?"

"Hayır, Jocelyn. Birine aşık olmam, ona karım olarak nasıl davranacağımı bileceğim anlamına gelmez. İyi bir evliliğin ne olduğunu ya da düzgün bir aile yaşamının neleri içerdiğini bilmiyorum."

"Peki ya kendi ailen?" diye sordu nazikçe.

Omuz silkti ve hafifçe homurdandı. "Onları pek tanıımıyordum. Anne babamı ve üç büyük kardeşimi hastalıktan kaybettiğimde en küçükleriydim ve sadece altı yaşındaydım."

"Çok özür dilerim." Onun elini iki elinin arasına aldı. "Sonrasında sana kim baktı? Ve... Tanrım, bu altı yaşında dük olduğun anlamına mı geliyor?"

Başını salladı. "Tam kontrolü elde etmek ve unvanıma verilen tüm haklara sahip olmak için reşit olana kadar beklemem gerekti. arada iki amcam tarafından büyütüldüm. Onlar sevgi dolu akıl hocalarından çok bir yönetim kurulu gibiydiler. İkisi de hiç evlenmedi, bu yüzden hayatımızda hiç kadın olmadı." Hâlâ tutmakta olduğu eline baktı. "Beni serbest bırakacak mısın, genç kız?"

Aslında elini iki elinin arasında tutmaktan hoşlanıyordu. "Beni istiyor musun

ne

için Kıkırdadı. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

"? " Gülümsedi, çünkü bu onun dokunuşuna aldırmadığı anlamına geliyordu.

Kadınlar sık sık ellerini onun inanılmaz incelikteki vücudunun her yerinde gezdirdiğinden, bunun pek bir anlamı olamazdı. Ama bu sadece fiziksel bir dokunuştan daha fazlasıydı. Bunun arkadaşlığının kabulü olduğunu umuyordu.

"Aile hayatım şu anda çok iyi değil ama oldukça mutlu bir aile ortamında büyüdüm" dedi. "Size ev içinde kadınların olduğu bir ev hayatının faydalarını öğretebilirim. Bu konuda size rehberlik etmeme izin vermeyi düşünür müsünüz?"

Her şeyi onun ödemesine bel bağlamak zorunda kalmak onu huzursuz hissettiriyordu. Kendisini böyle hissettirdiğinden değil, ama kendi başının çaresine bakmaya alışkındı, özellikle de ailesinin onu evlendirmek için umutsuzluğa kapıldığı son beş yıl boyunca. Babasının ona bu kadar kızmasını ya da evlendirilmesi konusunda bu kadar ısrarcı olmasını beklemiyordu. Yine de sonunda adımını atıp Ballantry ile evlenmeyi kabul ettiğinde, babasının birdenbire her adımını baltalamaya çalıştığını hissetti.

Başını iki yana salladı, çünkü babasının son birkaç yıldaki dengesiz davranışları hâlâ kafasını karıştırıyordu. Önce, evlenmediği için onu inatçı ve kavgacı bulmuş, sonra da sonunda adım atıp Ballantry'nin teklifini kabul ettiğinde onu aynı şeyle suçlamıştı. Ona inatçı ve mantıksız demişti.

Elbette değişmeyecekti. O her zaman olduğu kişiydi.

Kötü ruhlu, mantıksız, yönetilemez ve açıkça bir harpy olduğuna dair söylentiler dolaşmaya başladı. Bunun suçlusunun iğrenç kuzenleri olduğunu düşünüyordu, çünkü babasının onun hakkında başkalarıyla kötü konuştuğunu hayal bile edemiyordu.

Ne kadar şiddetli anlaşmazlıklar yaşarlarsa yaşasınlar, aralarında her zaman sevgi vardı. Aynı şekilde annesi de harika bir kadındı ve çok sağduyuluydu.

Camborne'a mutlu bir evde büyümeyi öğretemez miydi?
Bu iyiliğe karşılık bir katkıda bulunması gerekmez miydi?

Kötü bir üne sahip olmasına rağmen, aslında iyi ve nazik bir insandı. Bunu hak edenlere karşı çok merhametliydi ve Granby bölgesinde ihtiyacı olanlara yardım etmek için sık sık hayır işlerine öncülük ederdi. Elbette Camborne'un onun yardımına ihtiyacı olabilir.

"Hayatın boyunca seni manipüle etmek ve kontrol etmek isteyen insanlarla uğraştın," dedi, çocukluğunda yaşadığı kayıpların onda yarattığı tahribatı anlatarak.

"Evet, genç kız. Bu bir gerçek."

"Bunca yıldır papazın fare kapanından uzak durmana şaşmamalı. Eğer bir adım atar ve kötü bir seçim yaparsan, hayatın o andan itibaren bir ızdırap olur."

"Yine haklısın, genç kız. Bu benim ikilemim. Kadınlarla olan tüm hünerlerime rağmen onları ne tanıyorum ne de anlıyorum."

"Bunu çözmene yardım edebilirim. Lütfen size yardım etmeme izin vermez misiniz? İyi bir dinleyiciyimdir ve oldukça zeki olduğumu düşünmek isterim. Adil seks ve nasıl düşündüğümüz, nelerden endişe ettiğimiz, umutlarımız ve hedeflerimiz hakkında istediğiniz tüm soruları sorun, ben de elimden geldiğince cevaplayayım."

Her iki kaşı da havaya kalktı. "Bu fikirde haklılık payı var."

"Evet," dedi ve adamın elini hafifçe sıktı. "Hayallerindeki kadın olmayabilirim ama sana dürüst cevaplar vereceğim ve tartışmalarımızı gizli tutacağım konusunda bana güvenebilirsiniz." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Ayrıca, tüm ailem bana o kadar kızgın ki bir tanesi bile benimle bir daha konuşmayacakken kiminle konuşacağım?"

"Lass, sana uygun kıyafetler alalım ve sonra dilersen gece boyunca konuşabiliriz. Hancıdan yerel bir modacı tavsiye etmesini isteyeceğim."

Başıyla onayladı. "Sence burada şık kadın mağazaları var mıdır?"

"Sormaktan zarar gelmez. Aberdeen'den o kadar da uzakta değiliz, hatta Dundee'ye daha yakın. Her ikisi de yerleşik bir topluma sahip popüler şehirlerdir. Londra kadar gösterişli değil elbette. Ama yine de yeterince şık ve hancının modistin ne olduğunu bileceği kadar buraya yakın."

"Bahse girmek ister misin?" Jocelyn ona muzip bir sırıtış atarak sordu.

Güldü. "Hayır. Kendine çok fazla güveniyorsun. Ben sadece kazanabileceğimi bildiğim bahisleri kabul ederim."

"Kahretsin, çok kötü," diye mırıldandı ve ona bir gülümseme gönderdi.

"Kolay bir hedef olacağından emindim. İşte Bay Farrell geliyor. Bunu test etmek ister misiniz?"

Camborne bir kaşını kaldırdı. "."

Camborne "Modiste nedir?" diye sorduğunda hancı şöyle cevap verdi Onu.

Jocelyn bir sırıtışı bastırdı. Az önce onu uyarmamış mıydı?

Burada böyle lüks yerler var mı? Arbroth kasabası ne kadar güzel olursa olsun, hayat çoğu kişi için zordu ve ciddiyetsizliğe ayıracak zaman yoktu. Kimsenin parasını özgürce savurmaya, dükkânın şık bir ismi var diye gereğinden iki kat fazla ödemeye gücü yetmezdi.

"Modacı, moda ve tasarımdan anlayan iyi bir terzidir," diye açıkladı hancıya.

"Och, neden öyle demiyorsun? Yeğenim şehirdeki en iyi terzidir. Kendi dükkanı bile var ve bütün hanımlar oraya akın ediyor. Kumaşları ve malzemeleri, iyi bir hanımefendinin ihtiyaç duyacağı her şeyi bulabilirsin. Dükkanı ana caddenin hemen aşağısında."

"Teşekkür ederim Bay Farrell," dedi Jocelyn.

Ona gülümsedi. "Ona seni benim gönderdiğimi söyle, o da sana iyi davranacaktır."

Kısa bir süre sonra Camborne ile birlikte ana caddede yürürken beklenmedik bir rüzgar vardı. Onun için beklenmedikti, çünkü hayatının çoğunu İngiltere'de geçirmiş ve kuzeye, bu yaylalara nadiren gelmişti. Burası güzeldi ama oldukça engebeli ve soğuktu.

Camborne'a çok benziyor, diye düşündü.

Ama ona karşı hiç de soğuk değildi. Ama zorlandığında acımasız olabileceğini hissetmişti.

Yine de bu görkemli doğa kadar güzel ve belki de çılgınca tehlikeli değil miydi? Bu çevreye uyuyor ve onları somutlaştırıyordu.

Kuzey Denizi'ne ve bu denizden sürekli esen güçlü rüzgârlara yakındılar. Aynı zamanda kışın geçit vermez hale gelen ama yazın kır çiçekleriyle, sonbaharda ise mor funda örtüleriyle büyüleyici güzellikte olan dağlara ve vadilere de yakındılar.

Kuzey Denizi'nin sularından daha mavi ya da daha taze bir su yoktu ve kasabanın hemen dışındaki manzarayı süsleyen geyik ve şahinlerden daha nefes kesici bir şey yoktu.

Camborne ceketini çıkarıp kızın omuzlarına sarmadan önce sokakta iki adım bile atmamışlardı. "Titremene izin veremem, genç kız."

"Peki ya sen? Üşümeyecek misin?"

Güldü. "Bu benim için sıcak."

Gülümsedi, çünkü bu onun ne demek istediğini kanıtlamıyor muydu? O, Highlands'in somutlaşmış bir ruhuydu. İskoç eteği içinde oldukça muhteşem görüneceğini düşünüyordu. "Sen öyle diyorsan."

Adamın kokusu ceketine sinmişti; misk ve erkekliğin hoş bir karışımı olan bu kokuyu dükkâna doğru yürürlerken solumaktan keyif alıyordu. Terzi dükkânına varmaları uzun sürmemiştir.

Kuruluş. Jocelyn'den yaklaşık on yaş büyük görünen hoş bir kadın gülümseyerek onlara yaklaştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Farrell?" Jocelyn sordu. "Evet, benim."

"Handaki amcan bizi sana gönderdi," dedi Camborne. "Ben Malcolm MacRae, bu da karım. Ona yardım edebileceğinizi umuyoruz. Bavulları henüz bize ulaşmadı ve sonsuza dek kaybolmalarından korkuyoruz. Her şeye çok ihtiyacı var."

Jocelyn'e karısı olarak hitap ettiğinde karnına bir sıcaklık yayıldı. Doğrusu, kelimeler onun dilinden kolayca dökülürken bu çok hoş ve doğal bir histi. Bu, Ballantry, o hilekâr kontun kurbağası, ona yaklaştığında hissettiği tüyler ürpertici duyguya hiç benzemiyordu. Ama aklını başına toplayıp kaçmadan önce işlerin düğün gününe kadar ilerlemesine izin verdiği için sadece kendini suçluyordu.

Ayrıca Camborne'un unvanını açıklamadığına göre kimliğini gizli tutmak istemiş olabileceğini de fark etti. Hanın sahibi onun kim olduğunu biliyordu ama sırrını saklaması için yüklü bir ödeme almış olmalıydı. Yanındaki adamın o güne kadar karşılaştığı en yakışıklı, en hükmedici, en görkemli erkek olduğu gerçeği vardı. Bir dük gibi yürüyor ve bir dükün otoritesiyle konuşuyordu.

Yine de onun isteklerine saygı duyacak ve onu bu dükkânın müşterilerine ya da sahibine vermeyecekti.

"Size bir bakayım Bayan MacRae," dedi Bayan Farrell, Jocelyn Camborne'a ceketini geri verdiği ve sonra incelemek için yavaşça döndüğünde onaylayarak başını salladı. "Çok güzel bir şeysin. Kocanızın size aşık olmasına şaşmamalı."

O ve Camborne birbirlerine sırtttılar.

Bayan Farrell daha sonra bir perdenin arkasından arka odaya kaçtı ve dükkanın ortasındaki uzun masanın üzerine yaydığı bir kol dolusu kumaşla geri döndü. Jocelyn ve Camborne, Bayan Farrell'ın getirdiği iki sağlam müslin (safir mavisi ve zümrüt yeşili), iki yumuşak yün (gece mavisi) ve Camborne'un gözlerinin kristal ihtişamını yansıttığını iddia ettiği mavinin en soluk tonuyla güvercin grisi bir başka kumaş da dahil olmak üzere tüm kumaşları onaylarken, kurdele ve düğme satın almak için gelen hanımlar merakla baktılar.

"Bugüne kadar hazırlayabilir misiniz?" diye sordu.

Terzi hemen bunun imkânsız olduğunu söyledi ve Jocelyn de hemen kabul etti. "*Kocacığım*," dedi, "belli ki bir elbisenin nasıl dikildiğini bilmiyorsun."

"Evet, oldukça farkındayım. Bunlar ne kadar tutacak Bayan Farrell?" Sonra masanın üzerine fiyatın üç katını koydu. "Elbiseleri bu akşam yemeğine kadar hana teslim ederseniz hepsi sizin. Çay saatine kadar hazır ederseniz iki katını veririm."

Terzi, müşterilerini aceleyle dükkândan dışarı çıkardı. "Yarına kadar kapalıyız!"

Kendisi ve Camborne dışında herkesi dışarıda bıraktıktan sonra bir kez daha arka odaya koştu ve çalışma odasında dikiş diken hanımlara seslendi: "Her şeyi bırakın! Bayan MacRae'nin elbiseleri üzerinde çalışacağız."

Terzi bir an bile kaybetmeden Jocelyn'i oraya yönlendirirken Camborne dükkânın önünde beklemeye başladı. Jocelyn bir çırpıda soyundu, ölçüleri alındı, kumaşlar kesildi ve sonra bu kumaşlar onun şekline göre iğnelendi.

Bayan Farrell daha sonra dantel kullanımı, ipek süslemeler ve stil tasarımları tercihleri hakkında sorular sormaya başladı. Jocelyn, "Oh, sanırım sadece düzlük yeterli olacaktır," diye cevap verdi, ancak sorulara kulak misafiri olan Camborne tarafından hemen reddedildi.

"Dinna listen to my wife," diye seslendi çalışma odasının kapısından, sonra bir dazlakla evlenmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak içeri girdi. "Dantel, ipek, boncuk... Güzel bir elbise dikmek için ne gerekiyorsa alacak."

Bunu söyledikten sonra kibarca arkasını döndü ve Jocelyn'in itirazlarını bastırdı. Karı koca olmaları gerektiği için itiraz etmesi de gerekmiyordu. Zaten onu gömleğinden başka bir şey giymezken görmüştü.

Ve ne cüretle ona cimri der! O bir cimri değildi. Onun masraflarını düşünmesi umurunda değil miydi?

Camborne fena halde yakışıklı olduğu ve üç katı ücret teklif ederek gülünç derecede cömert davrandığı için kimse onun çalışma odalarını işgal etmesini iki kez düşünmedi. Eğer iç çamaşırlarına kadar soyunmak ve ölçüsünü almak isteseydi, bunu hiç tereddüt etmeden yaparlardı. Aslında, çok güzel bir vücudu olduğu için muhtemelen ellerini üzerinde gezdirmekten zevk alırlardı. Onun yaşındaki erkekler bu kadar iyi görünmemeliydi.

Tabii ki kıyafetlerini çıkarmadı ve böyle anlamsız bir öneride bulunmadı.

Ama Jocelyn'in üzerinde artık sadece vardiyası vardı ve kızarmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Camborne, hakkını yemeyelim, arkasını dönüp onu süzmedi. Bakışlarını duvarda tuttu ya da sadece terziyle konuşmak için döndü. "Bana bu elbiseler için nasıl bir tasarım önerdiğinizi anlatın."

Jocelyn, hancının yeğeninin stil konusunda iyi bir gözü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Camborne'un da öyle olduğu ortaya çıktı. İkisi birlikte çok güzel tasarımlar ortaya çıkardılar. İlk provalar tamamlandıktan sonra Camborne iç çamaşırları, şallar, eldivenler, çoraplar ve şapkalar hakkında sorular sordu. Bayan Farrell'ın da dükkânında bulundurduğu iç çamaşırları ve çoraplar hariç hepsi için yandaki tuhafiyeciye yönlendirildiler.

"İpek ve dantel iç çamaşırlarınız var mı?" Camborne sordu. Jocelyn öfkeyle kızardı. "Kesinlikle yok! Dayanıklı ketenler iş görür." "Hayatta olmaz," diye karşılık verdi Camborne, gözleri parlıyor ve sırtıyordu rakish.

Terziler kahkahalarını tutamadılar. Camborne bu durumdan fazlasıyla keyif alıyordu, çünkü kadınlara göz kırpmıyor, bu da daha fazla titremeyi teşvik ediyordu. Uzlaştılar ve Camborne her birinden ikişer tane satın aldı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı başını sallayarak.

Yakınına eğildi ve kulağına fısıldadı, "Fark etmez, hangisini giyersen giy, onları senden çıkaracağım."

Yüzü yanıyordu, çünkü kadınlar sadık bir koca gibi görünen bu muhteşem adamı duymuş ve ondan çok etkilenmişlerdi.

Terzi ve yardımcıları elbiseler üzerinde çalışırken, Jocelyn ve Camborne yan odaya geçerek iki şal, bir çift eldiven ve iki şapka seçtiler. Camborne beğendiği bir başka şalı görüp ona da almak istediğinde Jocelyn, "*Canım*," diye mırıldandı, "daha fazlasına ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Ancak tuhafiyeci bu güzel satışı kaybetmek niyetinde değildi. "Bayan MacRae, bu ipek ve gece giyimi için tasarlanmış. Eminim siz ve kocanız en iyi çevrelerde dolaşıyorsunuz ve en iyi aileler tarafından davet edileceksiniz. Bu mantıklı ama oldukça sade yün şallardan birini giyerek gelemesiniz. Bu kocanızı utandırır, çünkü herkes onun daha iyi bir şey alamayacağını düşünür. Bunu istemezsin, değil mi?"

Kendisi için alışveriş yapmaktan fazlasıyla zevk alan Camborne'a döndü. "Emin misin, *kocacığım*?"

"Evet, Bay MacGregor haklı. Aslında bence iki ipek şala ihtiyacınız var."

Tuhafiyeci hemen kabul etti.

Camborne alışverişlerin parasını öderken ona fethedici bir sırıtış fırlattı. "Bu eşyaları Arbroth Hanı'na teslim edin. Ama şimdi yün şallardan birini yanımıza alacağız."

"Nasıl isterseniz, Bay MacRae."

Terzinin dükkânına döndüler ve Jocelyn'in bir kez daha ölçüsü alındı ve giysisi dikildi. Camborne daha sonra terzi ve çalışanlarının son provalar için saat üçte hana gelmelerini ayarladı. Her türlü tadilat yerinde tamamlanacak ve bitmiş elbiseler Jocelyn'e keyifle giymesi için bırakılacaktı.

"Verimli bir sabah çalışması," dedi, sonuçlardan memnun olduğu belliydi.

"Bu harcamaların kaydını tutuyorum Camborne. Çok cömertsin. Ayrıca o ipek ve dantel iç çamaşırlarını da giymiyorum, o yüzden onları bir sonraki metresine saklayabilirsin."

Bu söz üzerine kaşlarını çatı.

Jocelyn onu aşağıladığını fark etti, ki bu onun cömertliği göz önüne alındığında haksızlıktı. "Özür dilerim, düşüncesizce davrandım. Çok nazik davrandınız ve nankörlük etmek istememiştim. Az önce söylediğim şeyi söylememeliydim. Daha önce elbiselerimin altına hiç ipek giymemiştim."

Omuz silkti. "O edepsiz şeylerle ne istersen yap, ama bana herhangi bir harcama için geri ödeme yapmayacaksın. Bu tartışma kapanmıştır."

Camborne'la birlikte, Camborne'un oldukça iyi bildiği anlaşılan bu şirin kasabada dolaşmak için birkaç saatleri vardı. Camborne onu muhteşem bir deniz manzarasına sahip bir tepenin üzerinde harabe halinde duran güzel bir manastıra götürdü. Ona tarihi belgelerin hazırlandığı ve imzalandığı yerleri gösterdi. Son olarak, kilise çanları saatin bir olduğunu işaret etmek için çalarken onu yerel bir çay dükkanına götürdü. "Sessiz bir yer bulalım ve konuşalım," dedi.

Evet, onunla konuşmaya ve onu daha yakından tanımaya hevesliydi.

Bu arkadaşlık önümüzdeki birkaç günün ötesine geçmeyecekti, çünkü Aberdeen'e ulaştıklarında ve kız parasını aldığı anda yolları ayrılacaktı. O balık tutmaya gidecekti ve o... Şey, nereye gideceğinden emin değildi ama dünya ona açıktı. Ballantry onu Londra'ya kadar kovalayabilirdi ama ötesine geçmesi zordu.

Gerçekte, onun için yapılan umutsuz av sona erdiğinde, Devon veya Cornwall'a yerleşebilir ve yeni bir kimlik yaratabilirdi.

hayatını sessiz ve rahat bir şekilde sürdürmek istiyordu. Bu sonucu istediğinden değil, ama ailesi onu affetmeyi reddederse ve onu tekrar aralarına kabul etmezlerse bu gerekli olabilirdi.

Bu onu çok üzecekti, çünkü ailesini çok seviyordu. Ama neden deniz kenarında güzel bir kulübede yeniden başlamasın?

Ancak, banka hesaplarını ele geçirene kadar bunların hiçbiri mümkün olmayacaktı.

Ana caddenin hemen dışındaki şirin çay dükkanına girdiklerinde sadece bir masa daha doluydu. Kulakları ağır işitiyormuş gibi görünen iki yaşlı hanım çaylarını yudumlayıp çöreklerini atıştırırken birbirleriyle konuşuyorlardı; aynı anda neşeyle sohbet edip birbirlerinin üstünden konuştukları için ikisi de diğerinin söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu.

Mükemmel. Jocelyn ve Camborne konuşurken kulak misafiri olmayacaklardı.

Köşedeki masaya rahatça yerleştiklerinde, "Sanırım bu sabah çok fazla eğlendin," dedi.

"Aye, lass." Kıkırdadı. "Sen de eğlenmedin mi?"

Başını salladı. "Kendimi oldukça şımartılmış hissettim. Benim için dört elbise ve tüm o aksesuarları almanıza gerçekten gerek yoktu."

"Benim için bir zevkti," dedi beklenmedik bir şefkatle. "Paramı kendimden başka harcayacak kimsem yok ve hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Biliyor musun, eğer bir eşe bugün bana davrandığın gibi nazik davranırsan, evliliğinde hiçbir sorun yaşamazsın."

Başını iki yana salladı. "Och, lass. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama aynı fikirde değilim. Bu benim en iyi yaptığım şey."

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkesin gözüne girmenin yolunu satın alıyorum. Bu konuda çok iyiyim."

"Ah," dedi kadın, adamın kendisini bu kadar az düşünmesinden dehşete düşerek. "Ama öyle değil. İnsanlar seni sen olduğun için seviyor. Seni tanıdığım kısa süre içinde pek çok güzel özellik gösterdin. İyiliğimi kazanmak için bana rüşvet vermene hiç gerek yoktu. Sağlam bir yün elbise ve bunun için size geri ödeme yapmaktan da memnun olurdum."

"Biliyorum, genç kız." Yüz ifadesi ciddileşti. "İşte bu yüzden sana karşı başka türlü olamayacağım kadar cömert davrandım. Benden bir şey kapmaya çalışmıyorsun."

"Nasıl böyle bir şey söylersin? Odanızı tuttum, sizin hesabınıza yemek yedim ve banyo yaptım," dedi nazik bir kahkaha atarak. "Sakın bana çoktan unuttuğunuzu söylemeyin?"

Kıkırdadı. "Hayır, genç kız. Seni yatağında bulmak yakında unutacağım bir şey değil. Ama bana geri ödemeyi teklif ettin. Aslında hâlâ ısrar ediyorsun ve belli ki geri ödemeyi reddettiğim için sinirlenmişsin. Başka kimse olmazdı. Benden daha fazlasını nasıl koparacaklarının planlarını yapıyorlardır."

"Bunu asla yapmazdım. Ancak, ortalıkta gelişigüzel savurduğunuz para miktarı, mali zekânız konusunda beni meraklandırdı," diye alay etti. "Yine de Bayan Farrell ve Bay MacGregor'u kesinlikle memnun ettiniz. Gözlerinin kocaman açılmasını izlemek eğlenceliydi. Ayrıca sizden sağlıklı bir kâr elde edeceklerini ve belki de kendileri ve aileleri için cömert bir şeyler yapabileceklerini bilmek de güzeldi." Onun elini kendi elinin içine aldı.

Sırıttı. "Yine bana tutunuyorsun. Bunu bütün kocalarına yapıyor musun?"

Bir kez daha hafifçe güldü. "Benim bir harpy olduğumu ve başka kimsenin bana sahip olamayacağını hatırlatmama gerek var mı? Yani, başka koca yok. Ama elini tutmaktan hoşlanıyorum. Büyük, sıcak ve pürüzlü, çalışmaktan korkmayan birinin eli. Siparişlerimizi verelim, sonra daha fazla konuşabiliriz."

"Pekala, nasıl isterseniz. Ne almak istersiniz?"

Jocelyn çay ve kayısı tart sipariş etti. Camborne çay ve bir dilim limonlu kek sipariş etti.

Servis yapıldıktan sonra Jocelyn uzun bir süre ona baktı. "Şimdi ne düşünüyorsun, genç kız?"

Güzel biçimli dudaklarındaki gülümseme ve gözlerindeki sıcak ışıltıyla oldukça yakışıklı görünüyordu. "Seni anlamaya çalışıyorum."

"O kadar da derin değilim. Ne görürsen onu alırsın."

Başını salladı, ancak onun kolay tanınan biri olduğuna katılmıyordu. Onun gizli derinlikleri vardı ve mahrem düşüncelerini ve duygularını özenle inşa edilmiş bir duvarın arkasında tutmaya özen gösteriyordu.

Beceriksiz ama iyi niyetli bir çift amca tarafından büyütülmenin ötesinde, onu asla evlenmemeye kararlı kılan bir neden vardı.

Hiç aşık olmuş muydu?

Biri onu derinden incitmiş miydi?

"," dedi. "Hadi . Kadınlar olarak bilinen bu zor ve esrarengiz yaratıklar hakkında ne bilmek istersiniz?"

Dördüncü Bölüm

"AH, LASS. NEREDEN BAŞLAYAYIM?" Malcolm, Jocelyn'le geçirdiği bu günden daha fazla keyif aldığı bir kadınla geçirdiği zamanı hatırlamıyordu. Onun arkadaşlığında rahatlatıcı ve canlandırıcı bir şeyler vardı. Evet, insanın başını döndürecek kadar güzel bir vücudu ve hoş bir yüzü vardı, öyle ki onunla yatmak istiyordu.

Ama bu, tanıdığı diğer kadınlara karşı hissettiği duygularla hiç de aynı değildi. Jocelyn'i yatağa atıp gitmek istemiyordu. Aslında, bir daha yatağa girip girmemeleri umurunda bile değildi. Sadece onunla birlikte olmak istiyordu.

O yatak önemliydi. Bunu inkar edemezdi.

Ama Jocelyn onun *için sonsuza dek* yaşayacak bir kızdı, her gece eve döndüğü, misafirperver yüzündeki gülümsemeyi görmekten asla bıkmayacağı türden biriydi. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemişti ve onu neden diğerlerinden farklı gördüğünü anlamıyordu.

Ama o öyleydi. Birkaç saatlik bir tanışıklıktan sonra nasıl böyle bir kaniya vardığını bilmesede, arada zorlayıcı bir fark vardı.

"Mesele kadınlar değil, Jocelyn. Daha çok benimle ve neden bir eş almak istemediğimle ilgili. Ben Ballantry gibi değilim. Evet, kadınlar arasında bir ünüm var. Ama bu abartılı. Ben etek kovalamam. Onlar beni kovalar. Bazen kovalanacak havamda olurum. Bazen de değilimdir. Ve ben sözümün eriyim."

Başını salladı. "Yani bir yemin ettiğinizde ve sadık kalacağınıza söz verdiğinizde, bunu asla bozmamaya mı niyet ediyorsunuz?"

"Evet, kızım. Kesinlikle."

"O kurbağanın aksine, Ballantry," diye mırıldandı. "Ah, Camborne. Ona asla geri dönemem. Onu düşündüğüm için kendimi azarlamaktan vazgeçemedim. Onu mihrapta bırakmış olabilirim ama bu beni ondan kurtarmıyor. Ya beni geri isterse?"

"Yapacağını düşünüyor musun?" Ona şefkatli bir gülümseme attı. "Senin değerinden daha fazla sorun olduğuna karar vermiş olabilir. Ama cidden, genç kız, hepsi

onun gibi bir adam için servetine erişmekle ilgili. Servetin beklentilerini karşılamazsa, seni sıcak bir patatesten daha hızlı bırakacaktır. Ne kadar servetin var?"

Kızardı. "Dürüst olmak gerekirse, mal varlığımın tam boyutunu bilmiyorum. Aberdeen bankasına bizzat gitmek istememin nedeni de kısmen buydu. Sadece benim adıma çeşitli hesaplarda yaklaşık on bin poundum olması gerekiyor, ancak birkaç yıldır bunlarla ilgili hiçbir bilgi almadım. Babam her şeyin yolunda olduğunu ve bankacıların kendisini bilgilendirdiğini iddia ediyor ama benim şüphelerim var."

"Neden, genç kız?"

"Bana onlarla ilgili herhangi bir yazışma göstermeyi reddediyor ve çeyizim hakkında da bilgi vermiyor. Ballantry'nin evlendiğimizde alacağı elli bin sterlin hakkında daha fazla ayrıntıya sahip olmam gerekmez miydi? Yine de babam bana sadece bunlarla ilgilenmememi söylüyor. Bu kötüye işaret, değil mi?"

Camborne başını salladı. "Muhtemelen."

"Ama babamın Ballantry'ye sunduğu kadar varlıklı olmadığım ortaya çıkarsa, bu benim nişanımdan kurtulmam için bir yol olabilir." Uzun bir nefes verdi. "Bu rahatlatıcı olurdu. Eğer öyle olsaydı Ballantry beni asla istemezdi. Elbette, babamın her şeyi yanlış yönettiği ve çeyizi kaybettiği ortaya çıkarsa yoksullaşmayla yüzleşmek zorunda kalırım. Doğrusu, umurumda değil. Aslında fakirleşmeyeceğim, çünkü zaten kendi kontrolümde, günlerimi mütevazı bir rahatlık içinde geçirmeme yetecek kadar param var."

Durdu ve yüzünü buruşturarak ona baktı. "Ah, ama ben kendi sorunlarımdan bahsediyorum, sizinkilerden değil. Çok özür dilerim. Yardıma ihtiyacı olan sizken kendimi düşünen bir arkadaşına dönüştüm."

"Üzülme genç kız. Bence ne hakkında konuştuğumuz değil, birbirimizle konuştuğumuz önemli."

Kadın ona bariz bir şaşkınlıkla baktı. "Bu çok iyi ve aydınca, kocaca bir söz. Bunu biliyor muydunuz?"

Bir kaşını kaldırdı. "Hayır."

"Camborne, sen başkalarını önemseyen, sözünü tutan ve kalbinde doğru olduğunu hissettiğin şeyi yapan bir adamsın. Her kadın böyle bir kocaya sahip olduğu için şanslı sayılır. Yani mesele senin uygun olmaman değil. Sizi engelleyen başka bir şey var."

"Lass, mutlu olmak ve tatmin edici bir hayat sürmek için evlenmem gerektiğini varsayıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu belli ki eksikliğini hissettiğin bir şey. Yine de hiçbir genç bayana bağlanmak için o adımı atmayacaksınız. Ama endişenizi anlıyorum. İyi bir eşin hangi niteliklere sahip olması gerektiğini bilmiyorsunuz. Geleneksel bir evde hiç bulunmadığınız için, bir eşin o evin düzgün işlemesi için ne yapması gerektiğini anlayamıyorsunuz."

Dudaklarını büzdü. "Bunun için bir hizmetçiniz yok mu?"

"Evet, büyük ve aktif bir evde bir gereklilik. Ama ben ev işlerine düzgün bir şekilde katılmayı kastetmiyorum. Sevgi ve bağlılığın daha ince değerlerinden bahsediyorum. Fedakarlık. Önemsemek. Düşünce. Sizinle gurur duyan ve sizi destekleyen bir eş. Çocuklarınıza ve etki alanınızda size bağımlı olanlara karşı iyi ve şefkatli olan bir eş."

"Evet, aramam gereken nitelikler bunlar. Ama birinin bu değerlere gerçekten sahip olduğunu ya da düğüm atılıp sonsuza kadar ona bağlı kalana kadar rol yaptığını nasıl anlayabilirim?"

"Bana iyi içgüdüleri olan bir adam gibi göründünüz."

Hileleri ayırt edebilme yeteneğiyle gurur duyuyordu, ama erkek türünden. "Napolyon'la savaşırken beni hayatta tuttular. Akıllıca yatırım yapmamı ve servetimi artırmamı sağladılar. Ama..."

"Bir kadında sahtekarlık ve kötü niyeti tespit etme yeteneğiniz konusunda şüpheleriniz mi var? Erkeklerde tespit ettiğinizden çok farklı değil. Birinin gözlerindeki o açgözlü, hesapçı bakış aynıdır. Küçüklük de kolayca tespit edilebilir. Arzu nesnenizin kendisini gözlemlediğinizi düşünmediği zamanlarda nasıl davrandığını ya da tepki verdiğini görmeniz yeterlidir."

Jocelyn'in sesini ve bariz sağduyusunu beğenerek başını salladı.

"Bu doğal içgüdülerin saklanabileceğini sanmıyorum, Camborne. Bencillik, kıskançlık ve küçüklük eninde sonunda ortaya çıkacaktır. İyi bir arkadaşta hangi özellikleri ararsınız?"

"Bu kolay bir soru, genç bayan. Onur. Destek. Dürüstlük. Her zaman arkamı kollayacağına güvenebileceğim biri."

"Bu, bir eşte aramanız gereken niteliklere benzer. Elbette evliliğin bir de yatak odası boyutu var. Siz ve eşinizin yatak odasında da uyumlu olacağınızı umuyoruz."

"Yatak odası benim için sorun değil. Kadınlar yatağıma atlıyor." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Peki, bu durumda bile neyin gerçek neyin sahte olduğunu kim bilebilir?"

Başını iki yana salladı. "Bir kadının sana karşı dürüst olup olmadığını anlamanın yolları var. Senin sorunun onlara yatak odası dışında hiç bakmaman. Onları hayatlarının her alanında gözlemlemezseniz gerçek karakterlerini nasıl bilebilirsiniz? Örneğin, genç bir kadın size karşı güler yüzlü olabilir, ancak hizmetçilerinize ya da mevkilerinin altında gördükleri diğer kişilere karşı kibirli ve küçümseyici olabilir. Bunun tersi de doğrudur - bazı insanlar doğuştan nazik ve düşüncelidir. Bağışlayıcı. Başkalarına yardım etmek için fedakarlık yapmaya isteklidirler. Mutlu bir eve girdiğinizde bunu anlayamaz mısınız? Yoksa asık suratlı ve tüm hizmetlilerin stresli görüldüğü bir eve mi?"

"Devam et," dedi, büyülenmiş bir halde.

"Bence sadakat, nezaket ve güven gibi nitelikler, tarafların aynı çatı altında yaşamaya niyetleri olmadığı sürece, başarılı bir evlilik için olmazsa olmazdır. O zaman bunların hiçbir önemi kalmaz, değil mi? Ancak sadece ismen yapılan bir evlilik istediğiniz şey olamaz."

"Öyle değil," diye kabul etti. "Yükümlülüklerine bir yabancından başka bir şey eklemeyeceksen evlenmenin ne anlamı var?"

"Bence bu senin için bir aşk maçı olmalı Camborne. Ya da en azından her ikinizin de derin bir ilgi gösterdiği bir eşleşme. *Her ikiniz* de evliliği önemsemeli ve evliliğe yatırım yapmalısınız. Her şeyin tek yönlü olması iyi değildir. Fedakârlıkların tamamen eşit olması gerekmez ama adaletsiz olacak kadar tek taraflı da olamaz."

"Bu konuda çok şey biliyor gibisin, genç kız."

Başını salladı. "Annemle babamın sevgi dolu bir ilişkisi var, bu yüzden babamın çeyiz paralarını boşa harcadığını veya kötüye kullandığını öğrenmekten korkuyorum. Ne öğrenirsem öğreneyim bu konuda hiçbir şey yapmayacağım. Onu asla utandırmam."

Kadının açıklaması onu şaşırttı. "Senden düpedüz çalmış olsa bile mi?"

"Sahip olduğum her şeyi bana o vermişken bunu nasıl hırsızlık olarak düşünebilirim? Hayatım boyunca beni sevdi. Benden bir şey aldıysa, bunu yapmak için çaresiz kalmış olmalı. Onu kınamaktansa sorunlarının üstesinden gelmesine yardımcı olmayı tercih ederim."

"Varsayımsal bir soru sormama izin verir misin, Jocelyn?" Şimdi onun neden diğerlerinden farklı olduğunu anlıyordu. Affetme, kınamama ya da yargılamama ama bir duruma şefkatle bakma yeteneğine sahipti.

Merhameti nereye kadar uzanıyordu?

Bu her zaman onun endişesi olmuştu; hata yapacak ve sevmeye ve korumaya söz verdiği kişileri incitecekti. Bir eş. Çocuklar.

Kimse mükemmel değildi. Herkes hayatının bir noktasında hata yapmadı mı?

Belki de en çok korktuğu şey buydu; küçük de olsa yanlış bir adım atmak ve bu yüzden kendisi için önemli olan her şeyi kaybetmek. Bu, bir daha asla yaşamak istemediği çaresizlik hissiydi. Şu anda bile, yıkıcı bir hastalık yüzünden birkaç gün içinde tüm ailesini kaybettiğini hatırlamak ruhunu parçalıyordu.

Önce o hastalanmış ve hastalığı tüm ailesine bulaştırmıştı. Anne ve babası son nefeslerinde bunun onun suçu olmadığı konusunda ısrar etmişlerdi.

Yine de onların kaybı onu rahatsız ediyordu. Neden başka kimse hayatta kalmamışken o hayatta kalmıştı?

Ve şimdi, bunca yıl sonra... Kaçtığı şey kaybın acısı mıydı? Kimden?

Evet, belki. Sevdiklerini kaybetmek kalbini paramparça etmişti. Bu kayıp hissi onu hiç terk etmemişti. Ama bu duygu kendisini biraz daha farklı bir şeye dönüştürmüştü; onu çaresiz hissettiren ve tekrar sınanmaktan korkmasına neden olan bir şeye. Ya severek büyüdüğü insanları hâlâ kurtaramazsa?

Bu endişeyle başa çıkmak için bir daha asla sevmemekten daha iyi ne olabilirdi? Ama bunun onun için bir çözüm olmadığını anlamaya başlamıştı.

Doğru kadın karşısına çıkarsa kalbini açmaya ve aşık olmaya hazırdı. Ama bu kolay bir iş olmayacaktı, çünkü artık kırk yaşını geçmişti ve oldukça alaycıydı. Çocukluğunu çoktan geride bırakmıştı ama sevdiği birini kaybetmeyi, bu sevginin yok edilmesini ve aniden elinden alınmasını hâlâ kabullenemiyordu. Sadece hastalık ya da ani ölüm yüzünden değil, yapabileceği bir hata yüzünden de.

Sebep olabileceği bir hayal kırıklığı.

Asla affedilmeyecek bir suçlama.

Onu ilerlemekten alıkoyan da bu değil miydi? Her adımını izlemek zorunda kalmak. Ömür boyu hapis cezasına çarptırılmayı asla istemiyor, masum bir hata yapmaktan ve bu yüzden ailesinin sevgisini ve güvenini sonsuza dek kaybetmekten her zaman çekiniyordu.

Jocelyn bunu kendi adına mantıksız, belki de mantıksız bulabilirdi. Ama işte oradaydı... karşılaştığı dev tökezleme bloğu.

"Ah, varsayımsal terimlerle mi konuşacağız?" diye sordu tek kaşını zarifçe kaldırarak. "Pekâlâ, sorunuzu sorun, ben de elimden geldiğince cevaplayayım."

"Seninle evli olduğumuzu varsayalım..."

Gözleri, her zaman çok anlamlı olan o güzel gözleri, genişledi. "Bir Gümüş Dük ile mi evlisin?"

"Evet, kızım."

"Oh, başım dönüyor ve çok mutluyum," diye alay etti, adamın sorunlarının kalbine inme konusunda ne kadar ciddi olduğunu fark etmemişti.

Yoksa bunun farkındaydı ve tartışmalarını bilerek hafif tutmaya mı çalışıyordu?

"Pekâlâ." Ona yumuşak bir bakış attı. "Biz kocayız. Bilmek istediğiniz şey nedir?"

"Size göre, affedilemez olarak kabul edeceğiniz ne yapmış olabilirim?"

"Affedilemez," diye tekrarladı yumuşak bir sesle ve onun soğukkanlı ifadesini inceledi.

Tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Sanırım pek çok şey koşullara bağlı. Cevaplaması kolay bir soru değil."

"Elinden geleni yap, genç kız."

Başını salladı. "Sanırım çoğu dürüstlük ve beklentilerle ilgili olacak. Dürüstlük çünkü bir konuda aynı fikirde olmasak bile, her birimiz gerçekten nerede durduğumuzu biliriz. Fikirlerimiz ve duygularımız hakkında dürüst olmak, karşımızdakinin bir seçim yapmasına olanak tanır. Örneğin... Tekrar kendim hakkında konuşabilir miyim?"

"Evet. Devam et."

Oturduğu yerde kıpırdandı, tartışmaları daha kişisel bir hal aldıkça kendini rahatsız hissettiği belliydi. "Ballantry'nin bana asla sadık kalmayacağını biliyordum ama bu kadar patavatsız ya da duygularıma bu kadar saygısız olacağını tahmin etmemiştim. Aramızda belli bir düzeyde onur ve edep olduğunu varsaymışım. Bana bu konuda söz vermişti ve ben ısrar ettiğim için nişan sözleşmemize de yazılmıştı. Bir saat içinde etek peşinde koşmaya başladı ve duygularımın incinip incinmeyeceği umurunda bile değildi. O an nişanımdan vazgeçmek için yalvarmalıyım."

"Neden durdun, genç kız?"

"Yıllarca evlenemeyeceğim konusunda yaygara kopardıktan ve her gün etini yedikten sonra, sonunda gelin olmanın sorunu çözebileceğini düşündüm. Çözmeyeceğini hemen anladım ama yine de inatla devam ettim." Sertçe yutkundu. "Bu yüzden beklentilerimi düşürdüm ve kendimi buna katlanabileceğime ikna ettim."

Ballantry ile mümkün olduğunca az temas kurarak kendi hayatımı sürdürecektim. Ama mihraba yaklaştığımda, hayatımı bir kenara atmak üzere olduğumu biliyordum."

"Yapamadınız ve bu yüzden kaçtınız."

"Neyse ki doğruca yatağınıza. Bundan pek memnun olmamışsınızdır. Oda başkasına ait olsaydı başıma neler gelebileceğini düşündükçe ürperiyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor? Düğünü yapamayacağımı bildiğim halde kaçak gelin olma ihtimalini planlamayacak kadar aptalmışım. Ballantry'ye gelince, dünyada beni onun karısı olmaya ikna edecek yeterli hazine yok."

Jocelyn'in eline uzandı ve Jocelyn de kendi isteğiyle ince parmaklarını onunkilere doladı. "Ondan kaçtığına sevindim, Jocelyn."

Tekrar başını salladı. "Başımdan beri bana karşı dürüst olsaydı ve sadece etek peşinde koşan bir göt olacağını ve duygularımı umursamayacağını söyleseydi sonuç farklı olur muydu diye düşündüm."

"Ve?"

"Nişanlanmayı ya da evlenmeyi kabul etmezdim ama ondan şimdiki gibi nefret etmezdim. O bir yalancı ve sefil bir kurbağa. Yalanlar ve güvensizlik üzerine bir evlilik kurulamaz."

"Yani, affedilemez olan yalanlar mı?"

"Evet, çoğunlukla. Ancak her durumda pek çok duygu devreye giriyor, bu nedenle kesin bir evet ya da hayır demek kolay değil. Bu, suç işleyen tarafın pişmanlık gösterme isteğine ve değişme kararlılığına bağlıdır. Aynı zamanda haksızlığa uğrayan tarafın şefkat , anlamaya çalışma ve affetme isteğine de bağlıdır. Bence kişinin olaydan ne kadar derinden yaralandığı da önemlidir. Ballantry'nin yalanları beni asla yok edemez çünkü onu hiç önemsemiyorum. Evlenmiş olsaydık ve onu yatakta başka bir kadınla bulsaydım, onun dokunuşuna katlanmak zorunda olmadığım için rahatlama hissederdim. Ama evliliğimizle ilgili varsayımınıza geri dönecek olursak, başka bir kadınla yatakta olsaydınız, sadakat ve onur üzerine evlilik yeminleri edip sonra bunları bozsaydınız? Camborne, bu beni mahvederdi."

Öne doğru eğildi ve kızın elini hafifçe sıktı. "Ama bu ben değilim, genç kız. Bir kez sadık kalacağıma söz verdim mi, ölene kadar sadık kalırım."

"İşte bu yüzden başka bir kadınla birlikte olduğunu bilmek kalbimi kırardı, çünkü sana duyduğum tam güven kırılmış olurdu. Ama aynı zamanda kendime, o kadar ciddiye aldığın yeminlerini bozmaya istekli hissettiğin noktaya kadar seni uzaklaştırmak için ne yaptığımı da sorardım."

"Kendini mi suçluyorsun?"

"Tam olarak suçlamak değil. Ancak durumun tamamına bakmaya ve mutsuz sonuca katkıda bulunan şeyin benim yaptığım bir şey olup olmadığını belirlemeye çalışırdım. Belki de önemli olan sadece suçlamak ve duruma yol açan her şeyi görmezden gelmek ya da sadece diğer eşi kınamak değildir. Evet, taraflardan biri çoğunlukla hatalı olabilir ve incinen tarafa incinmiş duygularını görmezden gelmesini ya da haklı olmadıklarını söylemiyorum. Ancak birbirlerine incitici hakaretler savurmanın nasıl bir faydası olabilir? Ve eğer kişinin tutunacağı tek şey acı ve öfke ise geriye ne kalır?"

Jocelyn'in söylediklerini anlamaya çalışarak, "Aldatmam," diye ısrar etti. Doğrusu, onun gibi birini aldatmayı isteyebileceğini hayal bile edemiyordu. Bir zalim olarak biliniyordu ama Jocelyn hayatı boyunca ondan daha şefkatli ve mantıklı bir kadınla karşılaşmamıştı. Kadın olsun erkek olsun, çok az insan onun kadar iyi olabilir ya da onunla boy ölçüşebilirdi. Onu bir günden daha az bir süredir tanıyordu ve şimdiden ona karşı güçlü bir bağlılık hissediyordu.

Bu gerçek bir durum bile değilken ve sadece olasılıkları tartışıyorlarken neden bu kadar öfkeli hissediyordu?

Ama gerçekten de Jocelyn gibi nazik birine ihanet etme düşüncesi içini kemiren bir yumru gibi oturuyordu.

İçini çekti. "Aldatacağımı ima etmiyorum. Tek söylediğim, eğer yaparsan - senin kadar onurlu ve güvenilir olduğunu düşündüğüm biri böyle bir şey yaparsa - beklentilerim ve muhtemelen sana aşık olduğum gerçeği nedeniyle benim için yıkıcı olurdu. Bu güçlü aşk nedeniyle, incinme ve ihanet çok derin olurdu."

"Yani, insan ne kadar derin severse, o kadar derin acı çeker ve bir hatanın affedilme şansı o kadar azalır mı diyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Gerçek bu. Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum çünkü vereceğim tepki durumun gerçeklerine karşı çok hassas olmalı. Affedebilirim ama belki de bir yanlış yapıldığını asla unutmam. Affedebilirim çünkü bu hatayı dengeleyecek çok fazla iyi şey vardı ve kaybedilenleri geri kazanmak için mücadele etmeye değerdi. Ya da bu yara o kadar kesici ve acı verici olabilir ki asla affedemem."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Lass, sen sadece benim kafa karışıklığımı arttırıyorsun."

"Çünkü gerçek bir doğru ya da yanlış cevap olması gerektiğini düşünüyorsunuz, ama bir evli çift için yanlış olan bir şeyin bir başkası için doğru olduğunu kim söyleyebilir? Ya da ciddi bir günahın asla affedilemeyeceğini?"

İnledi. "İşte bu yüzden evlenmeyeceğim. Bir eş almak sadece beynimi yorar."

"Öyle değil, Camborne. İnsanın zaman zaman beyninin karışmasında yanlış bir şey yok." Ona bir gülümseme attı, bu gülümseme ona söylemek üzere olduğu şeyi unutturdu. Aslında onunla aynı fikirde olmayacaktı ama bu birdenbire önemli görünmemeye başladı.

Eğer Jocelyn insanın ara sıra aklını kaybetmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, öyle olsun. Ne de olsa birkaç düşüncesiz şey yapmıştı ve Jocelyn onu hâlâ çok seviyordu. Ballantry'den kaçtığı için memnun değil miydi? Ve kendini Arbroth Hanı'ndaki misafir odasında bulmasının nedeni, elbisesinin içine bozuk para cüzdanı sıkıştırmak gibi basit bir şeyi önceden düşünememiş olması değil miydi? Granby'den Aberdeen'e bir posta arabasıyla gitmek çok pahalıya mal olmazdı.

Onun hataları olmasaydı onunla asla tanışamazdı.

Plan yapmamasını onun lehine bir şey olarak görüyordu, çünkü bu onun manipülatif, entrikacı bir doğası olmadığını gösteriyordu.

Ev sahibesi konuşmalarını yarıda keserek geldi ve başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu.

Malcolm karnını sıvazlayarak, "Hayır," dedi. "Hepsi çok lezzetliydi."

Hesabını kapattı ve sonra Jocelyn'i hana geri götürdü. Zaman akıp gitmişti ve saat üçe yaklaşıyordu. Bayan Farrell'ın dakik olacağından ve zaten abartılı olan ücretinin iki katını tahsil etmek için Jocelyn'in tüm elbiselerini çay saatine kadar hazır hale getirmeyi kendine görev edineceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Jocelyn! Jocelyn MacRaine, sen misin?" Kayıt masasının önünden geçip üst kata çıkmak üzereyken hafif çakırkeyif görünen iri yarı bir adam ona seslendi.

Malcolm bu hödüğün eski bir okul düşmanı olduğunu anladı, belli ki Jocelyn'i de tanıyordu. "Lanet olsun, insanlığın kışındaki bu çıbanın burada ne işi var?"

"Lord Burling'i tanıyor musunuz?" diye sordu sesinde gergin bir tonla, beyefendi yaklaşırken gözle görülür bir şekilde gerilmişti. "Ah canım. Ona ne diyeceğim? Ballantry ile evleneceğimi biliyor."

Malcolm Jocelyn'in elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Bırak ben halledeyim."

İnledi. "Bundan korkmalı mıyım?"

"Hayır, genç kız. Benimleyken asla korkma."

"Lord Burling," dedi zoraki bir neşeyle, adam kibarca öpmeye çalıştığı elinin üzerine salyalarını akıtırken. "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel bir sürpriz."

Malcolm kendini beğenmiş lordun kendisini Jocelyn'in müstakbel damadıyla karıştıracak kadar sarhoş olmadığını biliyordu. Hödüğün bulanık bakışları kendisine sabitlendiğinde de şaşırmadı. "Camborne mu?" diye sordu hıçkırarak. "Sen misin? Sen Ballantry değilsin. Ballantry nerede?"

İkisi de cevap vermeyince Burling birayla ıslanmış nefesini bıraktı ve Jocelyn'e bakmaya başladı. "Güzel kızı çoktan terk mi etti? Camborne da mutsuz gelini teselli etmek için mi geldi? Ben de size teselli sunabilirim."

Malcolm Jocelyn'i kendine yaklaştırdı. "Görüyorum ki hiç değişmemişsin, Burling. Hâlâ kaba sersemin tekisin."

Burling sarhoş bir halde, "Ve sen hâlâ zamparanın tekisin," diye karşılık verdi. "Ballantry'nin karısıyla ne yapıyorsun?"

Jocelyn'in gözleri o kadar iriydi ki yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Belli ki panik içindeydi ve hiç şüphesiz karşılıklı hakaretlerin alçaklığından iğreniyordu.

Ancak Malcolm, yetişkinlik yılları boyunca kaçındığı bir uçuruma atlamak üzereyken gülünç derecede sakin kalmıştı. "Yanılıyorsun Burling. Jocelyn benim karım."

Bir öksürük nöbetine tutuldu.

"İşte böyle aşkım," dedi, nazıkçe sırtını sıvazlayarak. "Üşüteceksin diye korkmuştum. Elbisen İskoç havası için çok hafif. Bunun böyle olduğu konusunda seni uyarmadım mı?"

Ona çaresiz bir bakış attı. "Camborne..."

"Evet, aşkım? Yukarı çıkıp kendini yatağa atsan iyi olur. Hizmetçilerden birine seni ısıtması için bir demlik çay ve tahriş olmuş boğazını yatıştırması için bal getirmesini söyleyeceğim."

Üst kata çıkmak için daha fazla yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu.

Şimdi Burling ile yalnız kalmıştı. "Ona bir daha hakaret edersen bütün dişlerini dökerim."

"Beni korkutamazsın Camborne," diye karşılık verdi Burling. "Ne oldu? Onu Ballantry'nin burnunun dibinden mi çaldın? Düğünden önce mi sonra mı? Sanırım yoldan sapıp Ballantry'ye bir uğrayacağım. Haydi, Camborne. Ben aptal değilim. O kızla hiç evlenmedin. Sen bir Gümüş Dük'sün ve herkes onların evlenmediğini bilir. Yani, onu aldın ve Ballantry muhtemelen şu anda ikinizi de arıyordur. Peşinde olduklarını sanıyorum. Buna değdi mi? Ondan bıkmadın mı daha? Bana haber ver, onu memnuniyetle elinden alırım. Melek gibi bir vücudu var ama bahse girerim yatakta tam bir cehennem zebanisidir. Sırtını tırmalıyor, kıvranıyor-"

Malcolm Burling'in çenesine yumruk attı.

Evet, kendini tutmalıydı. Ama Curry'nin Jocelyn hakkında bu kadar saygısızca konuşmasına nasıl izin verebilirdi?

"O benim karım," dedi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle. "*Benim karım*. Ölüm bizi ayırıncaya kadar ve onunla birlikte gelen tüm o yeminler."

Göt herif dizlerinin üzerine çökerken Burling'e dik dik baktı, onu tekrar yumruklamak istiyordu ama bunun sadece daha fazla dikkat çekeceğini biliyordu. İlk seferinde de ona yumruk atmamalıydı. Şimdi ortak salon boşalıyordu ve içeridekiler daha da yaklaşmak ve kavgalarına tanık olmak için birbirlerini dirseklıyorlardı.

Bu, Jocelyn'le birlikte ihtiyaç duydukları son şeydi, çünkü onun sürekli karı koca olduklarını söylemesi onları sadece daha derin bir bataklığın içine çekecekti.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Camborne. Dük olmanın seni intikamdan koruyacağını mı sanıyorsun? Ama korumayacak." Burling ayağa kalkmaya çalışırken yalpaladı. "Seni yakalayacağım! Yemin ederim, seni yakalayacağım."

"Burada bir daha yüzünü gösterirsen bu handan canlı çıkamazsın. Defol," dedi Malcolm, adamın boynunu sıkmak istiyordu. Ama kendini tuttu çünkü o sersem bu kadar zahmete değmezdi.

Malcolm zaten savaş sırasında kırılmış olan elinin parmak eklemleri morarmıştı. Doğrusu, eli acı içinde zonkluyordu ve Burling'e o kadar sert vurmamış olsa bile, ona vurduğunda zayıflamış bir kemik pekâlâ yeniden kırılabilirdi.

Gerçekten de disiplinli bir kısıtlama kullanmıştı. Darbenin tüm etkisini gösterseydi Burling ayaklarının dibinde baygın yatıyor olacaktı.

Malcolm ona tüm gücüyle saldırsaydı muhtemelen elini kırardı. Jocelyn'in onuru söz konusu olduğunda bunun bir önemi yoktu.

Sendeleyerek ayağa kalkan Burling'in yüz ifadesinde saf bir zehir vardı, iki azgın boğa gibi karşı karşıya geldiklerinde ikisi şimdi daha da büyük bir kalabalığı üzerlerine çekiyordu.

Oh, lanet olsun. Jocelyn bundan hoşlanmayacaktı.

Onun karısı olduğunu ilan etmesine rağmen -ve garip bir şekilde, bunu herkesin duyacağı şekilde yüksek sesle haykırmanın sonuçları hakkında hala bir endişe duymuyordu

-Burling hâlâ ona inanmıyordu.

Bunun suçlusu onun lanet olası Gümüş Dük ünüydü.

Arbroth halkı Jocelyn'in Ballantry ile evleneceğinden ya da düğünlerinin birkaç gün önce gerçekleşmiş olması gerektiğinden habersizdi. Ama dedikodular şimdi hızla yayılacaktı. Burling az önce ondan Camborne diye söz etmiş ve unvanından bahsetmişti, yani tüm Arbroth yakında onun bir dük olduğunu ve Bay MacRae adında varlıklı ama önemsiz bir tüccar olmadığını anlayacaktı. Muhtemelen çoğu bunu çoktan anlamıştı.

O ve Jocelyn hakkındaki spekülasyonlar artacaktı. Sorular havada uçuşacaktı. Jocelyn'le olan ilişkisini gizlemek istemiyorsa neden kimliğini saklıyordu? Evli miydiler? Yoksa Ballantry ile evlenmiş ve düğünden birkaç saat sonra onu terk mi etmişti?

Ne kötü bir karmaşa.

"Ballantry bu bilgi için iyi para ödeyecektir," diye mırıldandı Burling, çenesine bakarken. "Karısını çoktan bir-"

Kelimeleri asla söyleyemedi, çünkü bu sefer Malcolm sersemi bayılmıştı.

Ve muhtemelen bu sefer elini kırdı.

Elinden beynine doğru fırlayan yakıcı bir acı hissetti. Ama anlık sarsıntı azalınca, parmaklarından bileğine kadar etini dikkatle yokladı ve ters giden hiçbir kemik bulamadı. *Tanrıya şükür.* Sadece bir çürüktü ve acısı yakında geçecekti.

Kalabalığın arasında durmuş aval aval kendisine bakan hancıya döndü. "Burling burada mı kalıyor?" Malcolm sordu.

"Hayır, Bay Mac-er, Majesteleri. Kendisi sadece buradan geçiyor ve yemek yemek ve bir bardak bira içmek için uğradı."

"Görünüşe göre bütün fıçıyı içmiş," diye mırıldandı Malcolm. "Onu arabasına götürün ve şoförüne söyleyin, fikrimi değiştirip onu öldürmeden önce gözümün önünden uzak tutsun."

Kalabalıktan birkaç kişinin nefesi kesildi.

Malcolm sadece ters ters baktı, çünkü kimseye bir açıklama borcu yoktu.

Ama Burling'in, Malcolm'un Granby Kontu'nun bakire kızını yağmaladığına, onu nişanlısından şaka olsun diye çaldığına ve hafta dolmadan çürümüş bir çöp gibi atmaya niyetlendiğine inanması onu dehşete düşürmüştü.

Kalabalıkta buna başka kim inandı?

Saçmalık.

Kahrolası şöhreti yüzünden hepsi Burling gibi düşünecek ve Jocelyn'le evlenmediğine bahse gireceklerdi.

Şey, onunla evli değildi... resmi olarak değil.

Bu onun ve Jocelyn'in dışında kimi ilgilendiriyordu?

Kabul, Ballantry'nin ve ailesinin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilirdi. Ama Burling'in kasıtlı olarak sorun çıkarmaktan başka hiçbir işe karışmaya hakkı yoktu.

Ve Malcolm ile Jocelyn, karı koca olduklarını açıkça ilan ettiklerine göre, haklı olarak evli sayılamazlar mıydı? Resmi bir tören yapılmamış olsa bile, bu beyanlar tek başına yeterli olmalıydı. Kendilerini karı koca ilan ederken ellerinin kurdelelerle bağlı olmamasının ne önemi vardı? Bu açıklamaları yapmış olmaları, İskoç medeni hukuku uyarınca evli sayılacakları anlamına gelmez miydi?

Burling'i bir değil iki kez yumrukladıktan sonra, Jocelyn'in itibarını korumak için daha sert adımlar atılması gerektiğini biliyordu. Kendisi önemli bir düktü ve kilise düğününden başka hiçbir şey tüm söylentileri bastıramaz ve Jocelyn'in düşes statüsünü güvence altına alamazdı.

Oh, Tanrım.

Düşesi mi? Bir eş almaya hazır mıydı?

Burling, hancının adamları tarafından dışarı çıkarılırken kendine geldi. Malcolm misafir odasına dönmek için merdivenleri tırmanmak üzereyken, "Nerede olduğunu söylememem için bana ne ödeyeceksin Camborne?" diye bağırdı. Burling bir domuzdu ve çocukken bile hep öyle olmuştu.

"Ballantry'ye ne söyle, ama karıma dokunmaya cüret ederse onu vurup öldüreceğimi bilsin."

Kendini bataklığın derinliklerine gömüyordu.

Karım. Düşesim.

Tanrım, yine düşünmüştü.

Bu dev adımı atmıştı ve muhtemelen kendi yarattığı bu uçuruma düşerek şerefsiz bir şekilde ölecekti. Jocelyn ile evliliğini başarılı bir şekilde sürdürme şansı ne kadardı?

Onun kalıcı olarak hayatında olması fikri hoşuna gitmişti... tabii önce onu öldürmezse.

Ona meseleleri halledeceğine dair güvence vermişti. Evlilikleri hakkındaki yalanı derinleştirmek aklındaki şey değildi. Burling'i yumruklayıp olay çıkarmak da değildi. Ve şimdi gerçek kimlikleri herkes için ortaya çıkmıştı.

Bağırsakları çalkalanmaya başladı.

Burling olayını tamamen yanlış idare etmesi, asla affetmeyeceği bir hata mıydı?

Tarafların anlaşmasıyla, özellikle de evlilik tamamlanmadığı için, İskoç feshi sessizce alınabilirdi. Onu sağ salım Aberdeen'e ulaştırdıktan sonra bu meseleyi halledebilirlerdi. Ama ahmak değildi ve eğer tercih ettiği buysa, ona gerçek bir evlilik teklif etmesi gerektiğini de biliyordu.

Onun isteklerini yerine getirecekti, bu ömür boyu ona zincirlenmek anlamına gelse bile, çünkü kilisenin gözleri önünde geçerli bir şekilde yapılan bir evlilik o kadar kolay bozulamazdı.

"Elveda, Burling. Umarım yollarımız bir daha kesişmez," dedi Malcolm, Burling'in kendisi kadar gözlerindeki boncuk gibi, hesapçı bakıştan da nefret ederek.

"Umarım kendi safranla boğulursun, Camborne!" "Göt," diye mırıldandı Malcolm.

Hancı, Burling çekilip götürülür götürülmez Malcolm'a yetişmek için acele etti. "Majesteleri," dedi acil bir fısıltıyla, "saygın bir müessese işletiyorum. Ben... Bu... Aman Tanrım. Hanımefendi..."

"O benim *karım*," diye ısrar etti Malcolm. "O piçin yalanını tekrarlamaya cüret eden ilk kişiyi dümdüz edeceğim. Düşes Jocelyn benim karımdır ve bu iş burada bitmiştir."

Terziler Jocelyn'in son provası için gelmeden önce işleri yoluna koyması gerektiğini bilerek yukarı fırladı.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açtı, çünkü az önce olanlardan dolayı öfkeliydi ve yumruğunu duvara vurmak istiyordu. Of

Elbette bu darbe, zaten ağrıyan ve zonklayan elindeki bir kemiği kesinlikle kıracaktı.

Jocelyn odanın ortasında duruyordu ama o içeri girince birden başını kaldırdı. Ağlıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, kapıyı kapattı ve onun yanına geldi çünkü çok savunmasız ve bitkin görünüyordu. Ona gerçeği söylemek zorundaydı ama bu şimdi işleri daha da kötüleştirecekti. "Jocelyn, sana Burling'le ilgileneceğimi söylediğimi biliyorsun değil mi?"

Başını salladı ve sonra kollarını beline dolayıp ona şiddetle sarılarak onu şaşırttı. "Teşekkür ederim Camborne. Hayatım boyunca tanıdığım en harika adam olduğumu biliyordum."

Saçmalık. Bu, devrilmek üzere olduğu muazzam yüksek bir kaideydi.

"Och, lass." Kollarını ona doladı, onu kucaklarken vücudunun yumuşaklığını sevdi. "Henüz bana teşekkür etmek istemeyebilirsin."

"Ah?" Burnunu çekti ve ona baktı. "Yapmamalı mıyım? Yüce Tanrım. Yüzündeki ifade. Ona ne söyledin?"

"Öncelikle, bu şartlar altında onurlu bir adamın seni korumak için yapabileceği tek şeyi yaptığım konusunda seni temin etmeme izin ver." Şimdi onu kucağından indirmeli miydi yoksa yaptıklarını açıkladıktan sonra öfkelenip kaçmasından korktuğu için onu tutmalı mıydı bilemiyordu.

Onu bırakmak istemiyordu çünkü gerçekten enfes bir vücudu vardı ve ona karşı hissettiği duygu hoşuna gidiyordu. Teni sıcacıktı ve kokusu, çocukken bayıldığı, mükemmel olgunluklarında topladığı ve bir ısırik aldığı tadından zevk aldığı tatlı elmalar gibiydi.

Ama onu kollarından indirmeyi tercih etti çünkü bu konuyu ciddi bir şekilde tartışmaları gerekiyordu ve tepkisini değerlendirmek için ona bakmak istedi.

Onun ne yapabileceğinden değil, ne kadar incinebileceğinden korkuyordu. Jocelyn tamamen duygularla ilgiliydi, her zaman kaçınmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı o korkunç küçük gremlinler.

Harpy de değildi. Ününe rağmen, eline bir ateş aleti alıp ona vurma riski çok azdı. Onun kötü huylu bir cadı olduğuna dair dedikodular acımasız ve gerçek dışıydı.

"Görüyorsun ya, Jocelyn..." dedi nazik ve sevgi dolu bir kalbi olan güzel kıza - ya da öyle umuyordu, çünkü bu tartışma iyi gitmeyecekti

Aksi takdirde.

"Evet?" Nefesini tuttu ve göz kamaştırıcı mavi gözleriyle ona bakmaya devam etti.

"O pislik seni tehdit ediyordu, ona ödeme yapmam için bana rüşvet vermeye çalışıyordu yoksa nerede olduğunu Ballantry'ye bildirecekti."

Tuttuğu nefesi dışarı bıraktı. "Ona küfrettin mi? Onun tehdidine boyun eğdin mi?"

"Ben mi? Boyun eğmek mi?"

"Hayır, sen asla şantajı boyun eğmezsin," dedi başını sallayarak. "Seninle gurur duyuyorum. O da tıpkı Ballantry gibi iğrenç bir kurbağa."

"Och, lass." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sana ne yaptığımı söylediğimde benimle gurur duymayacaksın."

Hafifçe inledi ve gözlerini ona dikti. "Ne yaptın sen?" "Hoşuna gideceğinden emin olmadığım bir şey."

"Camborne, çıkar ağzındaki baklayı," dedi. "Ne yaptın sen?"

Malcolm derin bir nefes aldı. "Ona vurdum... ve sonra tekrar vurdum."

Nefes nefese kaldı. "Onu öldürdün mü?" "Hayır, ama sadece tuttuğum için." "Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

"Bilinci yerindeydi ve giderken bana küfrediyordu."

Vücudundaki bariz gerginlik azaldı. "Oh, ama sorun değil, o zaman. Öyle değil mi? Sakatlama ve cinayet yok mu?"

"Evet, kızım. Yaşlanana kadar yaşayacağına şüphe yok. Böyle pislikler genelde yaşar. Ona vurduğum için pişman değilim." Ama elini yumruk haline getirirken yüzünü buruşturdu.

Jocelyn ona bakıyordu ve yüzünün buruştuğunu fark etti. "Elini mi kırdın?"

Kadın onu almak için uzandı ama adam onu geri çekti. "Hayır, sadece morarmış. Çabuk iyileşir. Gerekirse yine yaparım. O pis ağzını kapatmak için bir dayacağı hak ediyordu. Ama..."

"Ama?" Kaşları çatık bakışları bir kez daha onun üzerinde sabitlendi. "Oh, Camborne.

Bana söylemek istemediğin başka ne yaptın?"

Bir elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Ona evli olduğumuzu söyledim. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım çünkü ona attığım yumruktan sonra epey kalabalık olmuştuk. Karşılıklı küfürler ve hakaretler ettik. Ama anlatmak istediğim şu ki, artık herkes benim Dük olduğumu biliyor.

Camborne çünkü Burling benim bağırmama karşılık olarak onun bir sakatat parçası olduğunu haykırdı."

Alnını tokatladı, sonra uzun bir iç çekişle elini yanına bıraktı. "Devam et. Gerisini anlat bana."

"Yani bu artık zengin bir halk mensubunun önemsiz bir lordla tartıştığı basit bir olay değil. Artık herkes benim kim olduğumu biliyor ve..."

"Oh, hayır. Ve ne?"

"Kimliğim artık sadece yerel hancıyla paylaşılan bir sır olmaktan çıktıktan sonra başka ne seçeneğim olabilirdi ki? Burling senin hakkında saldırgan yorumlar yapmak üzereydi, kim olduğumdan dolayı skandal sonuçlarını yükseltecekti. Karım olduğunu ilan etmek zorundaydım. Ortak salondaki herkesin duyması için bağırdım. Başka ne yapabilirdim ki? Seni utandırmasına izin vermeyecektim, Jocelyn."

Güzel bir balığa benziyordu, çünkü dudakları büzülmüştü ve ağzı açılıp kapanıyordu, ama hiçbir şey çıkmıyordu.

"Bu bize çok az seçenek bırakıyor," diye devam etti. "Eğer seninle evlenmezsem, sonsuza dek utanç içinde kalacaksın, çünkü bu haber artık duyuldu ve yakında tüm İskoçya'ya yayılacak. Bu artık Arbroth sakinlerini heyecanlandıracak küçük bir olay değil. Bu, muhtemelen Londra'ya kadar ulaşacak devasa boyutlarda bir skandal."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona bakmaya devam etti. Şokta mıydı?

"Och, bir şey söylemeyecek misin? Burling'e kükrememden sonra -ki bunun için tüm suçu kabul ediyorum- bu aldatmacayı kesinlikle kendimize saklamak için tüm şansımızı kaybettik. Hancıya evli olduğumuz söylenmiş ve şimdi ona yalan söylediğimden şüpheleniyor. Ama ona yalan olmadığını söyledim. İşte bu kadar. Sanırım sizi korumak için hızlı bir evliliğe, gerçek bir törene ihtiyacımız olacak. Zararı yok."

"Bir zarar gelmedi mi?" diye tekrarladı dehşete düşmüş bir kahkahayla.

"Och, lass. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum." Ama bu ikisinin de zaten söylediği yalanlardan nasıl daha kötü olabilirdi ki? Onun odasını tuttuğunda evli olduklarını kendisi söylememiş miydi? Fırsatını bulduklarında ikisi de hancıyı ya da çalışanlarını düzeltmemişti. *Sonra* ikisi de terziye ve onun hanımlarına karı koca oldukları yalanını söylemişlerdi.

"Oh, Camborne. Arbroth'ta sadece bir avuç insan bizimle ilgileniyordu ve onların da çoğunun sizin gerçekte kim olduğunuza dair hiçbir fikri yoktu. Ve şimdi

İskoçya'daki ve muhtemelen İngiltere'deki her erkek, kadın ve koyun sizin Camborne Dükü olduğunuzu biliyor mu? Granby Kontu'nun kızının -hem de düğün günü kaçan bir zamparanın- bir Gümüş Dükü'yle oynadığı haberi manşetlere taşındığında bütün dedikodu paçavraları dakikalar içinde yok satacaktır."

"Evet, kızım. Özetle bu kadar." Elini tekrar saçlarında gezdirmek üzereyken kendini yakaladı. Bunu yapmayı bırakmazsa kel kalacaktı. "Burling'in bu skandalı Ballantry'ye bildirmek için elinden geleni yapacağından hiç şüphem yok."

"Ya da Ballantry ödeme yapmayı reddederse dedikodu paçavraları. Çözüm olarak gerçekten ne öneriyorsunuz?"

Bir nefes verdi, henüz rahatlamaya cesaret edemiyordu ama kızın sakın kalacağını ve çılgılık atan bir ölüm perisi gibi üzerine gelmeyeceğini umuyordu. "*Gerçekten* seninle düzgün bir şekilde evlenmem gerektiğini söylüyorum. Sanırım herhangi bir skandalı önlemek ve onurunu korumak için bunu zaten önermiştim. Ama şimdi bu konuda ısrar etmek zorundayım."

Jocelyn ona inanamayarak baktı. "Cidden ateşe atlayıp benimle evlenmek istiyor musun?"

"Evet, sorgusuz sualsiz. Başka bir seçenek yok. Bunun yapılması gerekiyor."

Tanrım, çok güzel bir şeydi. Onunla birlikte olma şansını çoktan mahvetmiş miydi?

"Sen mi? Cidden benimle evlenmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Evet. Bu öneriden biraz daha memnun görünebilir misin?"

Neden bunu bu kadar zorlaştırıyordu? Ona evlenme teklif ediyordu, değil mi? Bir *Gümüş Dük* ona evlenme teklif ediyordu. Tek yapması gereken kabul etmektir ve skandal ortadan kalkacaktı.

Sadece bu sorun ortadan kalkmakla kalmayacak, aynı zamanda evlilik çağındaki her anne ve kızın Kutsal Kase'si olan bir dükle evlenecekti. Sorun çözülmüş olacaktı.

"Yalanlarımızın bizi bu duruma düşürmüş olmasından neden memnuniyet duyayım?" diye sordu. "Ya da teklifinizin utanç ve zorunluluktan dolayı yapılmış bir teklif olmasından? İtibarımı korumak zorunda hissettiğinizi biliyorum."

"Evet, biliyorum. Sadece bir pislik sizi onursuz bırakır. Burling'e öfkelenen ve bunu gereğinden büyük bir fiyaskoya dönüştüren ben olduğum halde buna *bizim* yalanlarımız demeniz çok cömertçe. Bunu yaptıktan sonra

Düşesim olmaktan başka bir çıkış yolunuz yok. Açıklamalarımız nedeniyle zaten evli sayılmamız çok olası."

"Bir çeşit el düğünü gibi mi? İngiltere'de geçerli değil."

"Ama İskoçya'dayız, Jocelyn. İnsanlar ister el ele tutuştuğumuzu kabul etsinler, ister yasal olarak evli olduğumuzu ilan etsinler, ister benimle kaçman için seni baştan çıkardığımı ve şimdi seni mahvettiğimi düşünsünler... hiç fark etmez. Olan oldu. Patlak vermek üzere olan skandalın yoğunluğuyla, yarım önlemlere güvenemeyiz. Benimle kilisenin gözü önünde evlenmelisin. Seni düzgün bir şekilde korumanın tek yolu bu."

"Sorunu görmüyor musun Camborne? Hissettiğini söyleyip duruyorsun benimle evlenmen . Ama sen benimle evlenmek *istiyor* musun?"

"Bu konuda bana zorluk çıkarma. Bunu duygularla ilgili bir tartışmaya dönüştürmeyi reddediyorum, çünkü benimkilerin karmakarışık olduğunu ve yanlış bir şey söyleyeceğimi biliyorsun. Seninle evlenmek *istiyorum*, genç kız. Benim yüzümden incindiğini görmek en büyük utancım olur."

Uzun bir süre daha ona baktı. Bu uzun duraksamaları ve düşünceli bakışları onu daha da geriyordu.

"Benimle mutlu olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu sonunda, sesi o kadar nazik ve tatlıydı ki umutlu olması ona acı veriyordu.

Elini bir kez daha saçlarında gezdirdi. Evet, böyle yapmaya devam ederse kel kalacağından emindi. Ama ona duygularını soruyordu ve belli ki bu kafa karıştırıcı duyguları sormak için yanlış adamdı çünkü bir ömür boyu onlardan kaçmış ve onları bastırmıştı. "Bilmiyorum. Bu dürüst bir cevap. Ama daha önce hiç kimseye karşı bu kadar korumacı hissetmediğimi biliyorum. Ne de bir hanımefendinin arkadaşlığından sizinkinden aldığım kadar zevk almıştım."

Yine ona bakıyordu. Ona vuracak mıydı?

Ama kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yasladı. "Teşekkür ederim."

"Ne?"

"Teşekkür ederim dedim." Ona baktı ve gülümsedi.

"O zaman bana kızgın değilsin?" *Oh, Tanrım*. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu, ama onun için güzel bir gülümsemesi vardı ve bu yeterince iyiydi.

Başını salladı. "Kızgın değilim, sadece sizi kendi yarattığım bir karmaşanın içine çektiğim için üzgünüm. Bununla birlikte, seni bu iş için asla tavsiye etmem.

diplomatik birlikler."

Güldü ve ona sarıldı. "Lass, sormaya cesaret edebilir miyim? Neyi doğru yaptım?"

"Açık değil mi? Eğer bana bu soruyu soruyorsanız, sanırım değil. Bana karşı *dürüsttün*. Her şey hakkında dürüsttün, Burling'deki patlamalar ve bunu düzeltme kararlılığın. Hepsinden önemlisi, evlilikten ne kadar hoşlanmadığını bildiğin halde, beni korumak için ne gerekiyorsa yapmak için adım attın."

O da ona gülümsedi. "Evet, bunu yaptım. Seni korumak için ne her zaman yapacağım, genç kız."

"Harika bir cevap daha. Teşekkür ederim. Ama size bu soruları neden sorma ihtiyacı duyduğumu anlıyor musunuz?"

"Hayır, genç kız. Açıklamak ister misin?"

"Evlilik teklifinizi sorgulamamın tek nedeni *sizin* için endişelenmemdi."

"Benim için mi?" Onun duyguları ne zaman kimsenin umurunda olmuştu ki? Kesinlikle çocukken amcaları değil. Zalim değillerdi, sadece beceriksizlerdi. Her neyse, çoktan göçüp gitmişlerdi. Londra'da eşlik ettiği hanımlar da onlara verebileceği ıvır zıvırın ötesini hiç umursamamıştı.

Ama Jocelyn *onun* için endişeleniyor muydu?

Duyduklarına tam olarak inanamayarak başını salladı. "Camborne, niyetim asla sana istenmeyen bir yük yüklemek değildi.

Karım. Zaten kimse benimle evlenmeyecek, bu yüzden itibarımın zedelenmesinden endişe etmiyorum. Bu, zaten hiç sahip olmadığım beyefendileri benden uzaklaştırmayacak. Bu yüzden nasıl hissettiğini sordum. Bana barınak, yiyecek ve ipek iç çamaşırları içeren kıyafetler verdiniz," dedi hafif bir kahkaha atarak. "*Hayatını* da bana teslim etmen için seni zorlayacak değildim."

Ellerini yavaşça Jocelyn'in omuzlarına koydu ve uzun bir süre ona baktı.

"Jocelyn, cevabımı değiştirmeme izin var mı?"

"Evlilik teklifinizi geri mi çekiyorsunuz?"

"Hayır, genç kız. Aksine, seninle evlenmeyi her zamankinden daha çok istiyorum."

"Öyle mi? O zaman tekrar teşekkür ederim." Yumuşak bir nefes verdi ve ona ışıltılı bir gülümseme daha attı. "Hangi cevabı değiştirmek istiyorsun? Ve hangi soruya?"

"Seninle evlenmek *isteyip istemediğimi* ya da evlenmeye *ihtiyacım* olup olmadığını sordun," dedi yumuşak bir hırıltıyla.

"Ve?"

"Lass, seninle evlenmek istiyorum. Seninle evlenmeyi şiddetle istiyorum çünkü sensiz de seninle olduğum kadar mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Bu nedenle, seni korumak sadece şeref duygumun bir gereği değil, aynı zamanda kalbimin derinliklerinden gelen bir istek çünkü seninle geçirdiğim bu son gün şimdiye kadar geçirdiğim en keyifli gündü. Beni kabul eder misin?"

Verdiği yanıt kapılarının çalınmasıyla kesildi.

"Bu Bayan Farrell ve tarzileri olacak," dedi Jocelyn, onun kollarından kurtuldu ve bir dizi küfür savururken hafifçe güldü.

"Lass, yapacak mısın?" Kız kapıya doğru yöneldiğinde onu geri çekti. "Teçhizatın bitene kadar beni bekleterek bana işkence etme."

Parmak uçlarında durdu ve onu yanağındaki yara izi boyunca öptü. "Evet, Camborne. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çünkü senden daha iyi bir adamla hiç tanışmadım. Üç gün önce kendimi lanetli ve mutsuz hissediyordum. Bugün ise rahatlamış ve mutlu hissediyorum. Seninle seve seve evlenirim."

Adam onu kucağına alıp etrafında döndürürken ciyakladı. "Bu öğleden sonra mı, genç kız?"

"Hayır, seni koca maymun. Bu saatte bir papazın tören düzenleyeceğinden şüpheliyim."

"Zenginliğin gücü hakkında hâlâ bir şey öğrenemediniz mi? Herkesin bir fiyatı vardır." Onu yere bıraktı, çünkü kapılarının çalınmasına cevap vermek için kollarından kurtulmaya çalışıyordu ve yere yuvarlanmasını istemiyordu.

"Bir fiyatım yok," diye ısrar etti, elleri kalçalarında ve güzel yüzünde çatık bir ifadeyle adamın karşısında duruyordu.

"Kızım, biliyorsun." Yanağını hafifçe okşadı. "Senin fiyatın sevgi ve saygıdır. Sadece parasal değeri kolayca belirlenebilecek bir şey değil."

Kapı biraz daha sert çaldı.

Malcolm kapıya doğru yürüdü ve Bayan Farrell ile hanımlarının içeri girmesine izin verdi. Bir sincap sürüsü gibi koşuşturarak içeri girdiler. Yoldan çekilmenin en iyisi olduğunu biliyordu. Ayrıca, alması gereken bir evlilik cüzdanı vardı.

"Yapmam gereken birkaç iş var, uzun sürmez. Döndüğümde ortak salonda bir bira içiyor olacağım. Bana ihtiyacınız olursa orada olacağım."

Bayan Farrell ona başıyla onay verdi. "Sizi rahatsız etmemize gerek kalmayacağından eminim. Her şey kontrolümüz altında, Majesteleri."

Kapıdan çıkmak üzereyken durakladı. "Benim Camborne olduğumu biliyor musun?"

Tekrar başını sallarken yüzünü buruşturdu. "Arabası şehirden çıkarken sokaklarda bağırarak korkunç bir adam vardı ve..." Dehşet içinde Jocelyn'e döndü. "Sevgili karın hakkında alçakça iftiralar atıyorsun. Çok üzgünüm," dedi. "Tek kelimesinin bile doğru olmadığını biliyoruz."

"Teşekkür ederim Bayan Farrell," dedi Jocelyn, belli ki rahatlamış ve oldukça minnettar bir şekilde.

Malcolm o kadar sevinmemişti. Paranın gücünü anlıyordu. Bayan Farrell asla yüklü ücretini riske atacak bir şey söylemeyecekti. Ama Arbroth'ta Jocelyn'le evli olduklarına gerçekten inanan biri var mıydı?

Jocelyn'in itibarını korumayı bu kadar önemsemesine neden olan şey neydi?

Ama önemsiyordu ve bu da onun için başka bir endişeydi. Neden onunla ilgili her şey bu kadar *doğru* geliyordu?

Beşinci Bölüm

Terzi ve çalışanları hemen son değişiklikler üzerinde çalışmaya başladığında ve Camborne'la hiç gerçekleşmemiş evliliği hakkında soru sormadıklarında JOCELYN' gerginliği azaldı. Camborne'un da var olmayan evlilikleri hakkında sessiz kalacak kadar mantıklı olması için dua etti.

Bu dükler bazen güçlerine çok fazla güveniyorlardı ve bir sorunu her zaman bu kadar net göremiyorlardı. Camborne sadece bir dük değil, aynı bir Gümüş Dük'tü. Bu, gittiği her yerde herkes, özellikle de kadınlar tarafından sevildiği ve şımartıldığı için aşırı bir özgüven kazandığı anlamına geliyordu.

Son provalar tamamlandığında ve terziler bitmiş ürünü teslim etmek için gereken küçük ayarlamaları yapmaya başladığında rahat bir nefes aldı. Neredeyse çay vakti gelmişti. Bayan Farrell ve hanımlarının elbiseleri teslim etmek ve fahiş ücretlerinin iki katını talep etmek için beş dakikaları vardı.

Bu nedenle, Camborne Jocelyn'e çay içmesi için eşlik etmek üzere kamaralarına geri döndüğünde hiçbir bir anını bile boş konuşmalarla harcamamış, hatta başını bile kaldırmamıştı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Onun uzattığı kolu tutmakta tereddüt etti. "Um...neredeyse. Ben... ah..."

Sırıttı. "Gerçekten yufka yüreklisin. Son dakikaya kadar buradan çıkıp gitmeyeceksin çünkü elbiselerin sana teslim edildiğinden ve Bayan Farrell'ın ödülünü aldığından emin olmak istiyorsun."

Başını salladı. "Kızgın mısın?"

"Och, hayır. Kalbinde bu iyilik olmasaydı seni karım olarak alır mıydım sanıyorsun?" Köstekli saatini çıkardı ve zamanı not etti. "Şuna bakar mısın, hanın çay servisinin başlamasına daha on beş dakika var. Alt kattaki saatlerin hepsi yanlış olmalı."

Konuşmalarını dinlemekte olan Bayan Farrell şaşkınlıkla başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

Jocelyn onun hayali karısı olmanın avantajını sonuna kadar kullanarak onu yanağından öptü. "Sen harika bir adamsın."

On iki dakika sonra önlükler tamamlanmış ve Jocelyn'e teslim edilmişti. Çok hızlı yapılmalarına rağmen işçilik mükemmeldi. "Teşekkür ederim, Bayan Farrell. Bunlar gerçekten çok güzel. Onları büyük bir zevkle giyeceğim."

Camborne, terziye fahiş bir meblağ vermek üzere olduğu gerçeğinden hiç rahatsız olmadan baktı ve bunu hemen yaptı. "Ben sözünün eri bir adamım," dedi ve karısına bu kadar iyi baktığı için minnettarlığını da ifade etti.

Bayan Farrell, "Size hizmet etmek bir onurdu," diye karşılık verdi. O ve personeli dışarı çıktı.

Jocelyn, merdivenlerden koşarak inip handan hızla çıkarken onların neşeyle kıkırdadığını duydu. Hiç şüphesiz kazançlarını bölüşmek için doğruca dükkânına gidiyorlardı. Bayan Farrell'ın kendi payını güvenli bir yerde saklayabilecek kadar parası olduğunu umuyordu. Terzi tutumlu bir iş kadınıydı ve ne yapacağına karar verdiğinde bu talih kuşu işe yarar bir yerde kullanılacaktı.

Camborne kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Jocelyn'in dikkatini lezzetli ve ilgi çekici bir gülümsemeyle toplarken çok yakışıklı görünüyordu. "Şimdi çaya gidelim mi?"

Başını salladı. "Bu hanımlara karşı bu kadar cömert olduğunuz için teşekkür ederim. Aberdeen'e vardığımızda, sanırım yeniden-"

"Lass, bana geri ödeme yapmayacaksın. Bunu o güzel, inatçı kafandan çıkar. Maliyetin benim için anlamsız olduğunu biliyorsun. Ama önemli olan, artık uygun sıcak giysilerin olduğu için donarak ölmeyecek olman."

"Ağustos'ta donmak mı? Bunun olma ihtimali çok az."

Başını iki yana salladı. "Bu yaylalarda fazla zaman geçirmedi, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Ailem *ton* cilasını kazanmamın daha önemli olduğunu düşündü, bu yüzden hayatımın çoğunu İngiltere'de bir asilzadeye uygun bir eş olmak için eğitim alarak geçirdim. Ama burası çok güzel. Bana gösterdiğin her şeyden keyif aldım. O manastır kalıntıları unutulmaz derecede muhteşimdi. Sanırım bu kutsal topraklar çok fazla trajedi barındırdığı için muhteşem doğru bir tanımlama değil."

"Evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Dindarlık adına verilen zarar ve yıkım utanç verici. Doğruluk adına öldürülen tüm o masum hayatlar." Başını iki yana salladı. "Bah! İnsanlar her zaman

savaşmak için aptalca nedenler. Eminim kıskançlık, açgözlülük ve haset zamanın başlangıcından beri var olmuştur."

"Napolyon'a karşı savaşta savaşmışsın," dedi, adamın sert yüz hatlarına işlemiş olan belirgin yara izine bakarak.

Gözlerinde çağların bilgeliği vardı. Ruhuna açılan bir geçit gibiydiler ve derinlik doluydular, ama aynı zamanda keskin ve güzeldiler, yine de bir parça hüznle renklenmişlerdi. Ağzı genişti ve dudakları güzelce şekillendirilmişti. Burnu belirgin ama zarif ve sağlamdı ve elmacık kemikleri yüzüne kaya gibi sert, yontulmuş bir görünüm veriyordu.

Bununla birlikte, her özelliği doğal bir ihtişamla yerine oturmuş, hatta kestane rengi saçlarının arasına serpiştirilmiş gümüş tozları bile görünüşünün çarpıcı yakışıklılığını oluşturmıştı.

Adam konuşmaya başladığında düşüncelerinden sıyrıldı.

"Tüm savaşlar gibi bu savaş da sert ve beyhudeydi. Napolyon asla kazanamayacağını bilmeliydi, ama güce olan susuzluğu giderilemeyecekti." Daha fazlasını söylemeye hazır görünüyordu, sonra başını salladı ve kolunu ona uzattı. "Bu konuşmayı bitirmemizin bir sakıncası var mı? Çaya susadığımı hissediyorum. Ortak salonda oturalım ve yolculuğumuzun geri kalanını planlayalım."

Elini adamın kaslı ve sağlam hissettiği kolunun kıvrımına koydu. "Pekâlâ."

"Ama önce, mümkün olan en kısa sürede düzgün bir şekilde evlenmemiz gerektiği konusunda hemfikir miyiz, genç kız?"

"Evet, mümkün olan en kısa sürede," dedi ve yatak odasından çıkmaya başladı, ama adam onu bir an daha durdurdu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, genç kız. Sana söyleyecek başka bir şeyim var." "Oh, hayır. Başka ne yaptın?"

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı ve ona çekici bir sırıtış attı. Onunla ilgili *her şey* ona çekici geliyordu. "Kötü bir şey yok, söz veriyorum. Hanımlar elbiseleriyle uğraşırken ben de yerel papazı aradım."

"Oh?"

"Düğün törenimiz için ayarlamaları yaptım. Yarın sabah ilk iş olarak gerçekleşecek. Bu gecenin bile seninle evlenmeden ve yatağımı paylaşmadan geçmesine kalbim el vermedi. Ama o bizi bugün evlendiremeyeceği konusunda ısrar etti. Yani şimdi yatağымda evlilik dışı iki gece geçireceksin. Üzgünüm, genç kız."

Hiç de öyle değildi. Bu dükle iki gece mi? Akşam emekli olana kadar bekleyemezdi. Bu onun günahı mıydı?

"Uçakta uyuyabilirim-" diye söze başladı ama kız onun kesti.

"Hayır. Dün gece yaptığımız gibi yatağı paylaşacağız." Elbette evliyen onun yanında uyumayı tercih ederdi. Ama kutsal yeminler edilmemiş olsa bile sadece onun yanında olmak, onunla hiç birlikte olmamaktan daha iyiydi.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Bakana durumumuz hakkında sessiz kalması için yüklü bir bağış sözü verdim. Tanıklara da ödeme yapacağımı söyledim. Evet, bu düpedüz bir rüşvet teklifiydi. Ama benimle gurur duyardın, Jocelyn."

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını çatarak, gülme isteğini bastırmaya çalışarak. Camborne'da oldukça çekici bir şey vardı. Tüm yakışıklılığına, zenginliğine ve gücüne rağmen, baştan çıkarma dışındaki konularda kadınlarla uğraşırken kendinden oldukça emin değildi. Yine de onun için doğru olanı yapma arzusunda sevimli bir samimiyete sahipti.

"Evet, kızım. Nazik davrandım ve tanık rüşvetine bahşış dedim. Her halükarda, sessizlikleri için ödenen bir bedeldi. Bunun için beni kınamayın.

Sizi korumak için Tanrı'nın gözetimi altında evlenmemiz gerektiğini kabul etmelisiniz. Ama bunun da gizli bir şekilde yapılması gerekiyor, yoksa Arbroth'taki herkes onlara yalan söylediğimizi anlayacak. Şüphelenmek bir şeydir, ama bunu kesin olarak bilmek..." "Katılıyorum." Jocelyn ona baktı.

Ona kolayca aşık olabilirdi

Bu adam. Şimdiye kadar karşılaştığı en onurlu içgüdülere sahipti, çünkü tüm bu karmaşayı başlatan kişi açıkça kendisi olduğu halde henüz onu suçlamamıştı. "Sahtekârlığım yüzünden kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum, çünkü Arbroth'un bu sakinleri çok sevimli insanlar."

"İkimiz de onlara karşı dürüst değildik."

"Ama senin niyetin çok daha yiğitçeydi," dedi ona solgun bir gülümsemeyle. "Ben sadece senden faydalanmaya çalışıyordum."

Onun gülümsemesine şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şikayet mi ediyorum? Dün gece seni dışarı çıkarabilirdim. Onun yerine, senin oyununa geldim. Ve sen beni herhangi bir suçtan aklamadan önce, seninle yatağında yakalanmanın sonuçlarını biliyordum. Neden bu riski almak istediğimi sorma, çünkü ben de pek anlamıyorum. Sadece seni geri çeviremeyeceğimi biliyordum."

"Ve şimdi benimle evlenmek için adım atıyorsun," dedi, onu buna zorladığı için biraz pişmanlık duyuyordu.

Kendisi için çok mutluydu. Kendisi için Camborne'dan daha iyi bir seçim yapamazdı. Korkusu onu hayal kırıklığına uğratmaktı. Acaba

Böylesine zayıf başlangıçlardan bir aşk çiftinin filizlenmesi mümkün mü?

"Gerçeği itiraf etmeyeceğiz, Jocelyn. Bir evliliğe sahtekârlıkla başlamanın akıllıca bir şey olmadığını biliyorum, ama bu aynı şey değil. Birbirimize karşı dürüst olduk. Karşılıklı olarak başkalarına karşı dürüst olmadık. Bu yüzden, kınamaların yükünü omuzlarınıza alarak asil bir davranış sergilediğinizi düşünmeyin. Buna asla izin vermeyeceğim."

"Size tekrar teşekkür etmeliyim."

"Hayır, genç kız. Gerek yok. Sadece küçüklüğünden beri hayalini kurduğun o şık düğünü yapamayacağın için üzgünüm. Aberdeen'e kadar beklemeyi düşündüm, böylece sizi daha büyük bir kilisede evlendirebilirdim - şehir bize bir ölçüde anonimlik sağlayacak kadar büyük. Ama Burling'in rezil karakterini ve Ballantry'nin çoktan size yaklaşmış olma ihtimalini göz önünde bulundurursak..."

"Biliyorum. Kaybedecek bir an bile yok. O zarif düğüne gelince," dedi yüzünü buruşturarak, "Ballantry'den kaçtığımda tam ortasıdaydım. Onu ve yüzden fazla davetliyi bana ne olduğunu merak ederken bıraktım. Artık benim için gösterişli düğünler yok. Burada, Arbroth'ta sakın bir düğün mükemmel olur."

"O zaman aynı fikirdeyiz? Arbroth'ta evlilik o zaman."

Başını salladı. "Evet, hiç şüphesiz en iyisi bu. Böylece Aberdeen'e karı koca olarak varmış oluruz ve kocam Camborne Dükü yanımdayken hiçbir bankacı parama erişimimi engelleyemez. Her neyse, Aberdeen muhtemelen Ballantry ve ailemin beni bekleyeceği yer, çünkü parama erişebileceğim birkaç yerden biri. Siz de bunu önerdiniz ve ben de size katılıyorum. Ancak, umarım olaysız bir şekilde girip çıkabiliriz."

"Bunun olmaması için bir neden yok. Hiç kimse benim düklük armamı taşımayan bir arabaya iki kez bakmaz. Mümkün olduğunca az dikkat çekmek amacıyla işaretlenmemiş bir arabayla seyahat ediyorum," dedi Camborne.

"Arbroth'ta işler senin için pek de iyi gitmedi, değil mi?" dedi nazik bir kahkaha atarak. "Tökezleyerek yatağına girdim ve bu kargaşayı yarattım."

"Hayatım çok sıkıcı olmaya başlamıştı," dedi gülümseyerek. "Belki de canlandırmak için ihtiyacım olan şey sendin. Ailen ve eski nişanlın bizden önce Aberdeen'de olup seni izliyorlarsa, bankana tek başıma gidip gerekli düzenlemeleri yapabilirim. Görülmeye hazır olana kadar seni fark etmezler."

"Tabii önce Burling onları bulup bizden bahsetmediyse. O zaman onlar da sizi arıyor olacaklardır."

"Evet, bu bir sorun olabilir. Zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz," dedi omuz silkerek. "Baban o fare suratlı kont yerine bir dükle evlendiğini anladığında kızgın kalmayacaktır."

"Camborne, eğer her şey yolunda gider ve yarın sabaha kadar evlenirsek..."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne genç kız?"

"Saklanmak ve balık tutmak için kulübenize doğru gidiyordunuz. Size katılmama izin vermeyi düşünür müsünüz?"

Bu fikir onu şaşırtmışa benziyordu. "Oraya birlikte mi gidiyoruz?"

Başını salladı. "İstersen önce Aberdeen'de durmak yerine doğrudan oraya bile gidebiliriz. Yani, evlendikten sonra paramı almanın ne aciliyeti var ki? Eve dönerken her zaman orada durabiliriz."

"Ev mi?" Adam rahatsız edici derecede uzun bir süre ona baktı.

Soluk soluğa kaldı, aniden adamın görünürdeki endişesinin nedenini fark etti. "Ah! Tahmin ettiğim için çok özür dilerim... Kendimi aştım. Düğünden sonra bize ne olacağı hakkında hiçbir şey konuşmadık. Beni istiyor musun ki? Hesaplarımı alır almaz Aberdeen'de yollarımızı ayıracak mıyız? Beni bir an önce hayatından çıkarmak istersen seni suçlamam. Sadece düşündüm... Şey, gerçekten düşünmüyordum, değil mi? Ballantry ile olan evliliğim hakkında değil. Kaçmamla ilgili değil. Ne de-"

", bu kadar için bir neden yok," dedi ve omzuna hafifçe vurdu. "Hadi aşağı inelim ve bir fincan çayın tadını çıkaralım. Tamam mı?"

"Evet, pekâlâ." Kız adamın koluna girdi ve adam onu alt kattaki ortak salona götürdü; burada tatlılar ve tuzlular duvara dayalı uzun bir masanın üzerinde dekoratif bir şekilde sergileniyordu.

Camborne onu kalabalığın çoğundan uzakta, köşedeki boş bir masaya götürdü. Herkes gizlice onları süzüyordu ama Camborne kimsenin bakışlarından etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bir odaya adımını attığı anda tüm gözlerin üzerinde olmasına alışkın olduğunu tahmin etti.

Onu yerine oturtttuktan sonra uzun masaya doğru ilerledi ve her ikisi için de tabak hazırladı. Bu sırada hanın hizmetçilerinden biri gelip fincanlara çay doldurdu.

Camborne geri döndü ve yanındaki sandalyeye yerleşirken oldukça rahat görünmeye devam etti, kendilerine yöneltilen bakışlardan hâlâ hiç rahatsız olmamıştı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. O ne kadar doğal davranırsa, müşterilerin onların gerçekten evli olduklarına ve yalan söylemediklerine inanma olasılıkları da o kadar artıyordu.

"Jocelyn," dedi, içini ısıtmakta asla başarısız olmayan o nefis brogue ile.

"Evet?"

"Evlendikten sonrası için plan yapmaktan bahsetmiştin."

"Bu çok önemli. Birbirimize karşı nerede durduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Her birimiz evlilikten ne bekliyoruz. Bunu gerçekten konuşmalıyız."

"Bunu şimdi ve burada yapmanın akıllıca olup olmadığını bilmiyorum, genç kız. Bana daha önce yaptığımız, beklentiler ve fedakarlık hakkındaki tartışmayı düşündürteceksin."

Ona söylediklerini hatırlayınca yüzü kızardı. Gerçekte hiç deneyimi olmadığı halde onunla bu konularda bir uzmanmış gibi konuşmuştu. Ondan, kendisine zaten vermiş olduğundan daha fazlasını nasıl bekleyebilirdi ki?

"Evliliğimizin nasıl olması gerektiğinin özüne inmenin nesi yanlış? Bu konular hakkında düşünmemeli miyiz? Hemen karar vermek için değil ama diğerinin ne düşündüğünü bilmemiz gerekmez mi?"

Yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Söz vermeni istiyorum, genç kız."

"Ne hakkında?"

"Bu konuşmadan ne çıkarsa çıksın, yarın benimle evleneceksin."

"Evlilikten istediğim şey senin istediğinin tamamen zıttı olsa bile mi?"

Başını salladı. "Evet. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey, seni ailene, arkadaşlarına ve tanıdıklarına, kötü niyetli bir *tona* ve seni ezerek kendini yüceltmeyi düşünen kötü niyetli yabancılara karşı kendi başının çaresine bakman için bekâr bırakmamdan daha kötü olamaz. Bunun başına gelmesine asla izin vermeyeceğim."

"Bunun tamamen benim avantajıma ve sizin dezavantajınıza olduğunun farkındasınız değil mi?"

"Bundan dolayı dezavantajlı değilim. Söz veriyor musun?"

"Evet, minnettarlığımla."

"Madem evliliğimiz hakkında konuşacağız... Yasal olarak evlendikten sonra ne yapmak istersin?" Başını salladı. "Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme. Ve bana hemen *sonsuza dek* sürecek bir cevap verme."

Kaşlarını çattı, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. "*Sonsuza dek* cevap nedir?" "Seni bana sonsuza dek bağlayan. Planlarımız sadece bir ay sürecek."

Gelecekte ya da sizi Ballantry'den kurtarmamız ve fonlarınızı güvence altına almamız ne kadar sürerse. Daha uzun vadeye gelince, bu birbirimizi daha iyi tanıdıkça ikimizin de düşünmesi gereken bir şey, değil mi?"

Başını salladı, bu konuda doğru dürüst düşünmediğini ve sadece kalbinin sesini dinlediğini fark etti. Camborne'a ilk görüşte aşık olduğu söylenebilirdi çünkü yakışıklı, zeki ve fevkalade saygısız olmanın mükemmel bir bileşimiydi ve ona karşı konulmaz gelmişti.

Elbette, anlık bir çekimin aşk olarak adlandırılabilir kadar güçlü ve gerçek inanmak saçmaydı. Ama buna sadece karasevda demek de duygularının hakkını vermiyordu. Yakışıklı bir oğlana kıkırdayacak kadar aptal bir kız öğrenci değildi. Hayır, Camborne'a karşı hissettikleri çocuksu bir çekimden çok daha fazlasıydı.

Onun kalbini eritti. Her zaman onun yanında kalmak ve eğer izin verirse bunu gerçek bir evlilik haline getirmek istiyordu.

Ama ya bunu istemezse? Gümüş Dük hayatına dönmeyi ve onu gözden uzak bir yere saklamayı seçerse ne diyebilirdi? Ne onu suçlayabilirdi ne de bunların hiçbirini onun suçu değilken her şeyden vazgeçip kendisini ona bağlamasını bekleyebilirdi.

Yine de Ballantry'ye hiç benzemiyordu. Camborne'un gerçek bir evlilik istemesi oldukça olasıydı. Bu onun endişelerini hafifletti ve ona bir umut ışığı verdi.

"Çocuk istiyor ?" diye sordu aniden.

Çay fincanını bir takırtıyla yere bıraktı ve yüzü soldu. "Çocuklar mı?"

"Evet," dedi hafif bir kahkahayla, sohbeti sıradan tutmayı umarak. Belki de bu soruyla başlamamalıydı.

Aman Tanrım. Kafasına o çekiçle vururken ne düşünüyordu? Bir günlük tanışıklıktan sonra kim yavrular hakkında sorular sormaya başladı? Bu biraz fazlaydı, değil mi? Neden ağzından kaçırıldığı ilk sorunun bu olduğunu bile anlamamıştı. Ancak madem sormuştu, cevap vermekten kaçınmasını da istemiyordu.

"Bilirsiniz, yapış yapış elleri ve sürekli akan burunları olan o küçük yaratıklar," diye devam etti.

Kıkırdadı. "Evet, bir zamanlar ben de onlardan biriydim.

Çok uzun zaman önce." "Çocuk sahibi olmak isterdim," dedi sessizce.

Yine de bu ondan çok büyük bir talepti. Hiç evlenmemişti. Ya onları istemiyorsa? Daha da önemlisi, ya onları *onunla* birlikte istemiyorsa? Ne de olsa evlendiği günden kadar yaptığı her şey akılsızcaydı. Bu konuşmayı kısa kesip evliliklerinden vazgeçmesi için yalvarsa onu suçlayamazdı.

Yine de ısrar etti çünkü bunun bir olasılık olup olmadığını bilmek istiyordu. Vereceği cevap içinde bulundukları durumu değiştirmeyecekti. Onunla evlenmek zorundaydı yoksa hayatı bir felakete dönüşecekti. Aslında bir hayatı da olmayacaktı, çünkü köyün fare yakalayıcısına kadar herkes, bir kontu düğün gününde terk edip bir Gümüş Dük'ün yatağında bu utanmaz zamparadan uzak duracaktı.

Camborne ile evlenip hemen saygın ve güçlü bir düşes olmak ya da onunla evlenmeyip aşağılanmak, zamparadan çok daha kötü isimlere maruz kalmak arasında seçim yapmak zorundaydı.

Ama bu çocuk meselesinin peşine düşmek?

İfadesini onunki kadar okunamaz tutmaya çalıştı ama bu konuda iyi değildi ve adam doğrudan kalbinin içini görüyor olmalıydı. "Bu benim arzuladığım bir şey, yine de tam tersini hissetseydiniz anlardım. Bu yaşta çocuk sahibi olabileceğimi kim söyleyebilir ki?"

Elini nazikçe onunkinin üzerine koydu. "Yirmi yedi pek de eskimiş sayılmaz.

Jocelyn, bir meleğe benziyorsun."

"Pek sayılmaz ama teşekkür . Bunu size itelediğim için özür dilerim. Doğrusu, neden ağzımdan çıkan ilk şeyin bu olduğundan da emin değilim. Kendimi daha anaç hissetseydim, ilk sezonumda gelen en iyi teklifi kabul eder ve o çocukları almak için çalışmaya başlardım. Ancak öne çıkan erkeklerin hiçbirisi benimle ilgilenmediğinde bunu düşünemezdim bile. Onların dokunuşlarına dayanamazdım."

"Ve benimkine katlanabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu, hâlâ onun elini tutuyordu.

Uzun bir nefes verdi. "Evet. Dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu arzulamaya bile başlayabilirim. Ama eminim diğer hanımlar da size aynı şeyi söylemiştir. Ben birçoğundan sadece biriyim."

"Hayır, genç kız. Diğerleri sadece beni kandırıyordu. Sen farklısın."

"Bir adım atıp evlenmeden önce sana karşı dürüst olmam gerektiğini düşündüm. Seninle evlenmem için bana söz verdirdin ama ben aynı şeyi yapman için ısrar etmedim. Seni serbest bırakabilirim."

"Kesinlikle olmaz. Evlenme ihtiyacımızla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Gelecekte nasıl bir evlilik düzenine karar verilirse verilsin seninle evleneceğim. Bu konu tartışmaya açık değil. Bu mesele çözüldü."

"Pekâlâ." Başka bir itirazda bulunmadı çünkü bu durum gerçekten de onun yararındaydı. Daha da önemlisi, adamın evlenip sonra da gelinini terk edecek türden biri olmadığını sezmişti.

Onu çok iyi tanıdığından değil ama yeminlerini ciddiye alan bir adam gibi . Henüz gelecekleri hakkında karar vermediklerine dair tüm bu konuşmalara rağmen, evlilik yeminlerinde ona sadık kalacağına söz verdiğiyse, o zaman sözünü tutacağını biliyordu. Ona iyi bir koca olmak ve bu evliliği yürütmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Umut etti.

"Benim düşüncem, genç kız," dedi, "en azından bu ayın geri kalanında birlikte kalmamız gerektiği yönünde."

Onunla bir ömür boyu kalmaya hazırdı. "Katılıyorum." Eğer her seferinde bir ay geçirmek istiyorsa, bu onun için sorun değildi.

"Bunu söylüyorum çünkü Burling, Ballantry'yi sadece mali bir anlaşmanın ötesinde intikam almaya teşvik edebilir. Sizi korumak için yanınızda değilsem, hakarete uğramanıza ya da küçük düşürülmenize veya daha kötüsüne kalkışmasına izin vermeyeceğim."

"Neden mali bir anlaşmadan bahsediyorsun? Ballantry'ye asla bir kuruş bile vermeyeceğim. O yalancı, hilekar bir serseri."

"Jocelyn, bazen bu tür şeyler biraz para el değiştirerek daha kolay çözülür. Bundan biraz çıkarı varsa ne olmuş? Onunla tüm bağlarını kopararak özgürlüğünü kazanmış olursun."

"Onu susturmak için Ballantry'ye *rüşvet* vermemi mi öneriyorsun?" Öfkeyle başını yukarı kaldırdı. "Yoksa buna kibarca bahşış mı demeliyim? Peki ya Burling? O ahmağa da boyun eğmeyeceğim. O paralar benim ve Ballantry asla açgözlü pençelerini o paralara geçiremeyecek çünkü nişan sözleşmemizi ilk bozan o ve ben de ölüme onun hak etmeyen bir zavallı olduğunu ilan ederek gideceğim."

Camborne sıırttı. "Kızgınlığın geçti mi?"

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Evet. Dalak kustu. Hayal edilebilecek en sinir bozucu şey olsa bile bu konuda pratik olmam gerektiğini biliyorum."

"Bu meseleyi bana bırakır mısın, genç kız? Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde halledeceğim."

Kahkahasını bastırmaya çalıştı ama kahkahası küçük homurtular halinde çıktı. "Özür dilerim. Burling'i öyle idare ettiniz ki... öyle..."

"Kötü mü?"

"Senin sözlerin. Onu daha iyi idare edebileceğimden şüpheliyim. Ama birkaç yanlış adım attığınızı kabul etmelisiniz. Sebep olduğun olay olmasaydı, şimdi evleniyor olmayacaktım."

Camborne sırttı. "Kim bilir? Benden hâlâ o teklifi alabilirdin ama bu bir günden biraz daha uzun sürerdi."

"Doğru," dedi gözlerini devirerek.

İngiltere ve İskoçya'nın en güzel kadınları bu Gümüş Dük'ü yakalayamadıysa, onun da yakalaması pek mümkün değildi.

Bu da ona yaptığı şeyin adaletsizliğini düşünmesine neden oldu ve bu kalbine bir sızı gönderdi. Yine de ona bir şey söylemeyecekti çünkü adam gerçekten de içinde bulundukları durumdan dolayı üzgün görünmüyordu.

Neden kaderini bu kadar kabullenmişti?

"Senin hiçbir şeyini alamayacak," dedi Camborne, alçak bir hırıltı çıkararak onun dikkatini yeniden . "Ancak bu nişan sorununun ortadan kalkması için Ballantry'ye ne gerekiyorsa ödeyeceğim. Burling'e gelince, ağzını açarsa bütün dişlerini dökerim."

"O zaman elin kırılır."

Hâlâ şiş olan parmak eklemlerine baktı. "Bu küçük bir fedakarlık."

Boyun eğmiş bir nefes verdi. "Hayır, ona vurmana gerek yok. Eğer bize yaklaşırsa, onu susturmak için para veririm."

"Hayır, genç kız. Bırak ben halledeyim."

Bir kaşını kaldırdı. "Daha önce yaptığın gibi mi?"

"Belki," dedi yüzünde buruk bir sırıtışla, hanın tüm sakinlerinin önünde Cur'ü dizlerinin üzerine düşürdüğü için hiç pişmanlık duymuyor gibiydi. "Açgözlülüğün gücünü asla hafife alma, genç kız. Burling'in kalbinde kötülük var ve bunun bedelini ağır ödeyeceğini düşünüyor. Ama kışkırtılırsa onu öldüreceğimi biliyor. Bu yüzden Burling ve Ballantry ile pazarlığı ben yapacağım. Sen bu işin dışında kalacaksın çünkü kalbin çok yumuşak ve onu çiğneyecekler."

"Çok iyi bir harpy , değil mi?"

Ona şefkatli bir gülümseme attı. "Hayır, genç kız."

"Camborne, yardımlarınız ve korumanız için çok minnettarım."

"Bunu zaten söyledin, genç kız. Durumdan adil bir şekilde sıyrıldığım için bana tekrar teşekkür etmene gerek yok."

"Benden daha fazla değil." Hafif bir kahkaha attı. "Ama bir dahaki sefere meseleleri kontrol altına aldığınıza dair bana güvence verip gitmeme izin verdiğinizde bunu aklımda tutacağım."

Bay Farrell onlara yaklaşarak her şeyin kendilerini tatmin edip etmediğini sordu.

Jocelyn başını salladı. "Her şey mükemmel. Yeğeninizi tavsiye ettiğiniz için de teşekkür ederim. Gerçekten çok yetenekli ve yeni elbiselerime bayıldım."

Adam minnettarlığını ifade ederken gülümsedi ve sonra uzaklaştı. "Oh, şimdi herkes yine bize bakıyor," dedi Bay Farrell diğer müşterileriyle sohbete daldı. Bu konuşmalar o ve Camborne hakkında olmalıydı, çünkü herkes onlara bakıp duruyordu. "Sence bizim hakkımızda ne söylüyor?"

"Muhtemelen evlenip evlenmeyeceğimize dair bahse giriyorlardır." "Camborne! Hayır, bu korkunç."

Ona gösterişli bir gülümseme attı. "Och, aşkım. Sadece şaka yapıyorum. Bizim hakkımızda konuştuklarını hiç sanmıyorum."

Ama bunu sadece onu aşağılanmaktan kurtarmak için söylediğini biliyordu.

Arbroth'ta evli olduklarına inanan biri var mıydı? Ve ikinci gecesini bu Gümüş Dük ile aynı yatak odasını paylaşarak geçirdiğinde ne düşüneceklerdi?

Altıncı Bölüm

"^{YILDIZLARI} GÖRMEZDEN GEL, Jocelyn," dedi Malcolm, ortak salonda birlikte oturup herkesin bakışları altında ikinci çaylarının tadını çıkarıyormuş gibi yaparken onun sıkıntısını hafifletebilmeyi dileyerek.

Jocelyn'in, ününe rağmen şaşırtıcı derecede yumuşak kalpli olduğu ortaya çıktı. Harpilerin tükürük ve ateşle dolu olması gerekirdi, ama o sadece endişeli görünüyordu.

Onun için endişelenmesine hiç gerek yokken, onun duygularından ve hakarete uğramasından endişe ediyordu. Kalbinin etrafında demirden bir koruma pelerini vardı. Hiçbir şey bu güvenli bariyeri aşamayacaktı.

Ama kalbi inanılmaz derecede yumuşak ve savunmasızdı, herkesin incitebileceği kadar çıplaktı.

Bu yüzden ona bakmaya ve onu korumaya bu kadar kararlıydı.
Güvenli.

"Biz mutlu bir evliliğe sahip bir çiftiz ve aktarmamız gereken tek şey de bu."

ona güvence verdi. "Yine de bunca yıldır papazın fare kapanından kaçmayı başardığım için bunun tam olarak nasıl yapıldığını bana sorma. Senden örnek alacağım, genç kız. Benimle bir eş gibi mutluymuş gibi davranabilir misin?"

"Zor değil," diye cevap verdi. "Size söylediğim gibi, annemle babamın iyi bir evlilikleri vardı. Onları izleyerek çok şey öğrendim. Bu, birbirimize karşı rahat hissetmemizle, birbirimize karşı küçük jestler yapmamızla ilgili."

"Ne gibi?"

"Çayımda çok şeker sevdiğimi bilirsiniz - ki severim bu arada. Bu bir savurganlık ama ailemin bir şey. Bu yüzden bir külah şeker istiyorsun ve sonra çayıma biraz atıyorsun. En sevdiğiniz tatlılar hangileri?"

Omuz silkti. "Önüme ne konursa hemen hemen hepsini yerim. Tabağıma yığdığım yemekten bu anlaşılmıyor mu?"

Artık boş olan tabağına bakarken gülümsedi. "Bir eş, kocasının iştahlı olup bilir. Bu yüzden, eşiniz *olduğum* için... Zencefilli kek dilimimi ikiye bölüp size biraz ikram edebilirim. Sadece ince jestler gerekli."

"Rahat bir arkadaşlık," diye mırıldandı.

"Evet, onları gerçekten evli olduğumuza ikna edecek şey bu. Aramızdaki ateşli bakışlar değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Bizim gibi iki muhabbet kuşu için biraz sıcak olması gerekmez mi?"

"Ateşli bakışlar onları sadece ateşli bir ilişki yaşadığımıza ikna edecektir. Birinin en sevdiği teyzesine baktığı gibi bana sevgiyle bakabilir misin?"

"Lass, sen bunun için çok güzelsin. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

Kızardı. "Teşekkür ederim, Camborne. Tamam, biraz sıcak ama kendini tut."

"Peki ya *sen*, genç kız?"

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Peki ya ben?" "Bana taparcasına bakmalısın."

Güldü ve başını salladı. "Ne?"

"Tam da bunu yapmıyor muydum?" Kadın ona hayran gözlerle baktı. "Sen benim parlak zırhlı şövalyemsin, Camborne. Sen *her leydinin* parlayan şövalyesisin. Ama ben hiç güzel olarak anılmadım. Keskin dilli, evet. Soğuk ve küçümseyici, o da evet. Kesinlikle hiçbir zaman bir Gümüş Dük'ü baştan çıkaracak kadar çekici biri olmadım."

Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Düşünmeni istediğim bir şey var."

"Oh? Ne oldu?"

"Evlilik konusunu henüz tartışmak istemediğimi söylediğimi biliyorum, ama bunu biraz düşünmenizi istiyorum..." Hanın ortak salonunda oturmanın bu tür ciddi bir tartışmaya başlamak için uygun bir yer olmadığından endişeleniyordu ama kimse onlara kulak misafiri olacak kadar yakın oturmuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kalbinden geçenleri ona söylemeye cesaret edebilir miydi? Sonsuza kadar onunla kalmasını istemeye cesaret edebildi mi?

Hayır.

Ne düşünüyordu ki? Birbirlerini bir günden az süredir tanıdıkları için kalıcı bir şey düşünmek saçmaydı.

"Boş ver. Bu aptalca bir varsayımdı. Önemli bir şey değil." "Belli ki bu sizin için çok önemli bir şey. Söyle bana, Camborne. Balık tutma gezinizle mi ilgili? Sizinle kulübenize gelmeyeyim mi?"

Başını salladı ve onu geride bırakmak aklına bile gelmemişken, bunun kendi düşüncesi olduğuna inanmasına izin verdi. Ama şimdi dikkatini çektiğine göre, vahşi doğada olmayı nasıl başaracaktı? "Evet, genç kız. Burası engebeli bir yer ve alışkın olduğun tüm konfora sahip olmayacaksın."

"Anlıyorum," dedi bariz bir hayal kırıklığıyla.

"Ama yanımda olmanızın bir sakıncası yok. Kalmayı seçersen, sana balık tutmayı öğretebilir ve seni yürüyüşe çıkarabilirim. Yıldızları seyretmek için daha iyi bir yer yok. Yine de..."

Ona doğru eğildi. "Doğrusu, kulağa son derece romantik geliyor. Neden bu kadar şaşkınsın?"

"Şaşkın değilim."

"Evet, öyle yapıyorsun. Yine o şeyi yapıyorsun... tüm ifadeni gizleyerek bana bakıyorsun, böylece ne düşündüğünü tahmin etmek zorunda kalıyorum."

"Endişelerim açık değil mi? Kulübede sadece ikimiz olacağız. Hizmetçi yok. Yemeklerimizi kendimiz pişireceğiz. Kendimiz temizleyeceğiz. Ve tüm zaman boyunca birlikte olacağız. Sadece neyle karşılaşacağınız konusunda dürüst olmak istiyorum."

Güzel dudaklarını büzdü. "Yakaladığımız balıkları temizlemem gerekecek mi?"

Bir nefes verdi ve kıkırdadı. "Hayır, genç kız. Ben hallederim. Ve tavaları da yıkarım."

"Ben hiçbir şey yapmadan izlerken mi?"

"Oraya tek başıma gitmeyi planladığım için bu işleri benim yerime yapacak birine güvenmiyordum. Ama yanımda olman benim için sorun olmazdı. Doğrusu, orada olman benim için hiç sorun olmazdı."

Gözleri genişlerken kristal mavisi bir ışıltıya büründü. "Gerçekten mi?"

"Tabii bu öneriden hoşlanmıyorsanız o başka. Bana katılman için seni zorlamayacağım. Kolay bir yaşam olmayacak ama hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Daha önce hiç kendi başımın çaresine bakmadım," dedi usulca. "Muhtemelen Ballantry'den kaçışımı planlarken yaptığım tüm hatalardan belliydi. Ama kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı öğrenmeyi umursamam. Bu ayki planımız üzerinde anlaşılmadı mı? Belki de kesinleştirmedik. Ama sen ve ben evlendikten sonra Aberdeen'e gitmek için acelemiz yok,

Önce senin kulübene gideriz, sonra da benim önemli işlerimi hallederiz. Aberdeen'e ilk mi yoksa son mu gideceğimizi sana bırakıyorum. Önemli olan şu ki, bir ay boyunca birlikte olacağımız için mutluyum."

"Öyle mi? Bu kalbimi ısıttı, genç kız." Bir elini saçlarında gezdirdi, çünkü bu zor şartlar altında onunla birlikte olmak istemesi onu heyecanlandırmıştı ama aynı zamanda bunu iyi karşılamayacağından ve sonrasında onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden endişeleniyordu. "Mesele şu ki... Neye bulaştığınızı tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Kulübe ıssız bir yer. Ve *hiçbir* konforu yok."

"Camborne, eğer beni yanında istemiyorsan, söyle gitsin."

"Seni yanımda istiyorum," diye ısrar etti. "Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. Bununla birlikte, birbirimizi tanımak ve nasıl ilerleyeceğimizi çözmek istiyorsak daha iyi bir yer düşünemiyorum. Yaklaşan evliliğimiz biraz yamalı bohça gibi, aceleyle uydurulmuş ve neredeyse hiç düşünülmemiş. Kesinlikle ikimizin de olduğu bir şey değildi."

"Kesinlikle değildim," diye sessizce itiraf etti. "Senin için daha da şok edici olmalı. Ama sen bunu çok iyi karşılıyorsun."

"Hayır, kızım. Sadece duygularımı daha iyi saklıyorum. Yine de senin yanındayken kendimi rahat hissediyorum."

Bunun gerçek olduğunu fark etti. Ne zaman bir kadının arkadaşlığından bu kadar keyif almıştı? Bütün günü Jocelyn'le geçirmiş ve bir kez bile sıkılmamıştı. Bu çok şey ifade ediyordu, çünkü alışverişten nefret ederdi ve az önce onunla bir kadın mağazasında saatler geçirmişti. Onu sürükleyen Jocelyn'den başka biri olsaydı, içeri adım attıktan beş dakika sonra kaçmak için bir bahane uydururdu.

Daha da önemlisi, ayrı kaldıkları o birkaç dakika içinde onu özlemişti.

"Kulübenize ulaşmadan önce halletmemiz gereken epey bir şey var. İkimize yetecek kadar yiyecek olacak mı? Battaniye? Nasıl yıkanacağız? Sabuna ihtiyacım olacak, kadınsı bir kokusu olan düzgün kokulu bir sabuna." Gözleri yuvarlaklaştı. "Buz gibi bir dere de mi yıkanacağım? Soğuktan nefret ederim. Ama sen soğuğa bayılıyorsun."

Ona hınzırca bir gülümseme attı. "Seni ısıtacağım, genç kız." "Eminim ısıtacaksın," diye karşılık verdi kız sırtarak.

Bir kez daha ciddileşmeye başlayan yüz ifadesini incelemek için durakladı. "Och, şimdi sorun ne? Öneriyi beğenmedin mi? Yapar mısın

Evlendikten sonra ailene dönmeyi mi tercih edersin? Belki de doğruca Aberdeen'e gitmeli, Ballantry ve ailenle olan meseleleri halletmeli, sonra da başlangıçta planladığımız gibi tek başıma kulübeye ."

"Hayır, sadece..."

"Ne oldu?"

Kaşlarını çattı.

"Jocelyn?"

Sanki düşüncelerini anlaması gerekiyormuş gibi ona baktı.

Patlama ve sıkıntı, şimdiden başlamış mıydı? Ona hakaret mi etmişti?

Çünkü birdenbire ondan hiç memnun görünmüyordu.

"Bunu henüz konuşmak istemediğini biliyorum ama bu benim için önemli ve duygularımı bilmen gerekmez mi?"

"Daha fazla duygu mu?" İnledi. "Pekala, ne oldu?"

"Senden ayrı kalmak istemiyorum, Camborne. Sadece evlendikten sonra birlikte olacağımızı düşünmüştüm. *Her zaman* için. koca. Bir takım. Evlilik bağıyla bağlı. Davete gerek yok. Bana bir davetiye uzatmak, balık tutma gezisi ve Aberdeen bittiğinde yollarımızı ayırmamız gerektiği anlamına gelir. İstedğin bu mu?"

"Hayır, genç kız." Başını kaşdı. "Yani... Bilmiyorum. Buna şimdi karar vermek zorunda mıyız? Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Bu seni korkutmuyor mu? Evliliğe adım atmak üzereyiz. Bu, acı verici sonuçlar doğurmadan koparılamayacak bir bağıdır, özellikle de kişi bir dükse."

"Ben de geri alınmasını istemiyorum," dedi hırlayarak. "Jocelyn, seni utanç içinde bırakmayacağım. Seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı sana zaten söyledim."

"Kendimizi kandırıyor muyuz? İkimiz de bu işi yürütemeyecek kadar kendi yollarımıza mı saplandık?"

"Bunu asla söyleme. Bana merhametten bahseden sen değil miydin?"

Bağışlama. Anlayış. Fedakarlık?"

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Bu doğru. Ama hiçbir zaman *iyi* olduğumu söylemedim. ona."

Yanağını hafifçe okşarken güldü. "Ah, Jocelyn. Bu işte çok iyisin. Evliliğimizi saçma sapan bir hale getirme ihtimali olan benim. Kasıtlı olarak değil, çünkü seni asla incitmek istemem. Ama basit gerçek şu ki, bu işi senden başka biriyle yürütme şansım yok. Ve bir başka gerçek de, senden başka kimseyle bu işi yürütmek *istemediğimdir*."

Başını salladı. "Bu beni çok rahatlattı. Pekala, geceyi düşünerek geçireceğiz."

"Evlenmek konusunda düşünecek bir şey yok, genç kız." Kulağa sert gelmek istemiyordu ama onun için hiçbir çıkış yolu yoktu. Kaçak bir gelindi ve bu bile tek başına üstesinden gelinmesi gereken bir zorluktu ama zamanında bunu başarabilirdi. Ancak bir Gümüş Dük'ün kollarına koşmak, o Gümüş Dük henüz ona dokunmamış olsa bile, toplumdaki itibarını sonsuza dek yok etmişti. Skandal ortadan kalkmadıkça hiçbir aile onu evlerine kabul etmeyecekti. Büyük olasılıkla, kendi ailesi onu evlatlıktan reddedecekti.

"Lass, Ballantry'den kaçtığın gibi benden de kaçmayı düşünüyorsan, tekrar düşün. Mükemmel olmayabilirim. Aslında, bundan çok uzağım. Ama saygınlığını geri kazanmazsan yok olacaksın ve bunu yapmanın tek yolu benimle evlenmek."

"Biliyorum," dedi. "Ailemin beni kollarını açarak karşılayacağı ya da arkadaşlarımla ve tanıdıklarımla bana bir cüzzamlıdan daha iyi davranacağı gibi hayallere kapılmıyorum. Doğrusu, saygıdeğer olduğum zamanlarda çoğu bana zar zor tahammül ediyordu. Evlilik olmadan, tam da Burling'in ima ettiği gibiyim."

Çenesini avucunun içine aldı ve bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturmak için yukarı kaldırdı. "Asla. Sen bir hanımefendisinsin. Burling tam bir göt. Ne yazık ki çok fazla insan onun gibi düşünüyor. Ama benimle evlendikten sonra kimse sana dokunamaz."

"Biliyorum ve bunun için minnettarım. Senden kaçmayacağım. Seninle yalnız zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Umarım Highlands ve Aberdeen'deki pansiyonunuzda geçireceğimiz bir aydan daha uzun sürer." Kadın onun elinden kurtuldu. "Biraz dinlenmek için yukarı çıkmamın sakıncası var mı? Bu akşam yemeğinde iyi olacağım."

"Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, akşam yemeğini yatak odamızda yiyebiliriz."

"Hayır, bunu yapmak utanç verici ve yozlaşmış görünüyor. Ayrıca, burada yemek yemezsek herkes utanç içinde saklandığımızı düşünecek ve hakkımızda konuşmaya başlayacak. Ben iyiyim. Sadece biraz bitkinim. Biraz başım ağrıyor."

"Pekala, genç kız. Eğer istediğin buysa." Bir bukleyi kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Burling seni gerçekten üzdü, değil mi?"

Başını salladı. "Onun önemsiz bir sivrisinek olduğunu biliyorum ve ne söylediği ya da ne yaptığı umurumda değil. Göz kamaştırıcı bir şövalye gibi öne çıktın ve

beni savundu. Ama ne kadar aptalca davrandığıma ve seni bu karmaşanın içine nasıl sürüklediğime inanamıyorum."

"Bir şeylere takılıp kalmaya ve onlar hakkında endişelenmeye eğilimlisin, değil mi?

Siz?

" Tekrar başını salladı. "Bazen. Bunun bizim için mükemmel bir başlangıç olmadığını biliyorum." Güldü. "Evet, biraz daha iyi olabilirdi. Ama umarım

Elinden gelenin en iyisini yap."

"Bir aşk maçı yapabileceğimizi düşünüyor musun? Benim istediğim de bu. yüzden, daha derine inmeden önce düşüncelerimi öğrenebilirsin. Bu hiç mümkün olabilir mi?"

Öyle umuyordu. Tanrım, bunun için can *atıyordu*.

Uzaklaşma ve düşünme ihtiyacını hissetmesinin nedeni de bu değil miydi? Kendi derisinin içinde o kadar rahatsız olmuştu ki buna tahammül edemiyordu. Savaştan sonra eve dönmek onu amaçsız ve hedefsiz bırakmıştı.

Bu amaç duygusunu yeniden kazanmak için yeniden ihtiyaç duyulmaktan daha iyi ne olabilir?

Soruyu cevapsız bırakarak onu hayal kırıklığına uğrattığını bilerek yatak odalarına kadar ona eşlik etti. Kendini savunmak gerekirse, bu düşünecek çok şey değil miydi? Aşağı inmeye ve kendine bir bira içmeye karar verdi. Yanından ayrılmadan önce Jocelyn'i dudaklarından usulca öptü, fısıltı yumuşaklığında bir öpücüktü bu. Yine de dudakları Jocelyn'in dudaklarına değdiği anda içinde bir ateş kükredi.

Çok garip bir duyguydu.

Daha önce de tutku hissetmiş ve bunu anlamıştı ama daha önce hiç bu kadar güçlü bir tutku hissetmemişti çünkü bu tutku bir kalıcılık duygusuyla birleşmişti.

Evet, onu ele geçiren bu duygunun ne olduğunu biliyordu.

Jocelyn'e aşık oluyordu.

Ve bu onu çok korkuttu.

Yedinci Bölüm

JOCELYN, ikinci bir gece için Camborne ile paylaşmak üzere olduğu yatağa baktı.

İkisi geç bir akşam yemeğinden ve sorusuna hâlâ cevap vermemiş olmasına rağmen oldukça keyif aldığı küçük bir danstan sonra ortak salondan yeni çıkmışlardı. Doğrusu, bundan bilerek kaçınıyor gibi görünüyordu.

Onu sevmeye başlayabilir miydi? Aralarında bir kez daha bir sabah sisi kadar kalın bir his vardı.

Daha önce yaşadığı hayal kırıklığını üzerinden atmış ve onun cevap verme konusundaki isteksizliğini sadece doğal temkinliliğinin bir işareti olarak kabul etmişti. İskoçya'da ilk görüşte aşık olacak son kişi olması o kadar şaşırtıcı mıydı? Ağırdan alsa ve gün be gün ona aşık olsa bu kadar korkunç olur muydu?

Sorusuna cevap vermeyeceğini kabul etmesi, beklenmedik ve çok hoş bir sürprize dönüşen akşamlarının tadını çıkarmasına izin vermişti. Han, hafta ortası eğlencesi için düzenli olarak yaptıkları bir şey olan birkaç müzisyen getirmişti. Bu, yerel müşteriler için popüler bir ikramdı.

Daha önce Camborne'la hiç dans etmemişti ama Camborne'un onu derme çatma dans pistinde ustalıkla dolaştırmasından bunu anlamak mümkün değildi. Camborne'un elinin sırtına değmesi bile vücudunun karıncalanmasına neden olmuştu. Sonra onu kollarına almış ve sanki sonsuza dek ona sarılmak istiyormuş gibi hissettirmişti.

Tanrım, onun kucağında olmaktan hoşlanıyordu. Bu gece yatağa uzandıklarında da benzer bir sıcaklıkla onu kollarına alacak mıydı?

Onun soyunmaya başlamasını izlerken düşünceleri şimdiki zamana ve paylaşacakları tek yatağa kaydı. Adamın cazibesini anlıyordu, çünkü adamın duruşunda oldukça erkeksi ve heyecan verici bir şeyler vardı.

Ceketini, kravatını ve yeleğini çıkardı ve sonra onları rahat bir hassasiyetle bir sandalyenin üzerine fırlattı.

Karnında kelekler uçuşuyor, adam tişörtünü çıkarıp geniş omuzlarını ve bilenmiş, zayıf gövdesini ortaya çıkardığında çılgınca büyüyordu.

Yatağın üzerine oturup çekiştirerek çıkaran adamın kollarındaki kasların harikulade, dalgalı dalgalanışını izledi. "Lass, önümüzde büyük bir gün var. Kendini yatağa hazırlamalısın."

Gergin karın kasları da dalgalanıyordu.

"Lass?" diye tekrarladı bilmiş bir sırıtışla. "Kendini yatağa hazırlaman gerekmiyor mu?"

Burada durup ona aval aval bakmak yerine?

Başını salladı ama bakışlarını büyüleyici bulduğu kollarından çekemedi. Kırklı yaşlarındaki çoğu erkek yumuşamıştı ama Camborne öyle değildi. Onun bedenine ve ruhuna işlemiş bir sertlik vardı. Yıllar boyunca inşa ettiği koruma duvarı sadece kalbini korumak için değildi, aynı zamanda tüm varlığını çevreliyor ve her hareketini kontrol ediyordu. Bir kadına asla yaklaşmamasının, onunla yatmaktan ne sebebi olabilirdi ki? Güvenle yatabileceklerini seçiyor, evliliğe uygun olanlarla arasına mesafe koyuyordu.

Yine de onunla evlenmeye kararlıydı.

Zorla olmasa bile ona evlenme teklif edebileceği şakasını yapmıştı. Ne yazık ki o böyle düşünmüyordu. Yollarını ayıracaklardı, belki de her biri olabilecekler için pişmanlık duyacaktı. Şey, o pişman olurdu. Adam Gümüş Dük eğlencelerine devam edecek ve sonunda onu unutacaktı.

Kendi payına, onu son nefesine kadar hatırlayacaktı.

Adam onun yanına döndüğünde, elini hafifçe omzuna koyarken büyük, gömleksiz vücudu acı verici bir şekilde yakınlaştı. "Jocelyn, iyi misin?"

Yatağa baktı ve sonra ona gülümsedi. "Danslarımızdan keyif aldım."

Onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verirken gözlerinin kenarları kırıştı. "Ben de öyle, genç kız."

Aralarındaki hava, çarpmak üzere olan bir şimşek kadar yoğun hissediliyordu.

Bütün gece aralarında bir cızırtı vardı. Adam onu dans pistinde döndürürken heyecan verici bir kıvılcım hissetmişti, elleri kendinden emin bir şekilde

beline ya da omuzlarına dolandı ya da onu karmaşık adımlarla yönlendirirken ince parmaklarıyla sarmaş dolaş oldu.

Bunca yıl, kendisinde bir sorun olduğuna inanmıştı çünkü ona kur yapmak için gelen erkeklerin hiçbirine karşılık vermemişti. Bir kıpırtı bile. Ne bir karıncalanma. Karnında tek bir kelebek bile uçuşmadı.

Hiçbir şey yok.

Bir zamanlar ona kur yapan bu erkekleri sevmeye *çalışmadığından* değildi. Dışarıdaki ilk yıllarında bir aşk evliliği yapmak istemişti. Ailesinin sabırsızlığı arttıkça, aşktan daha azıyla yetinmeye karar vermişti. Nezaket. Şefkat.

Üçüncü yıla gelindiğinde, standartları sadece "katlanılabilir" seviyeye düşmüştü.

Ama daha ne kadar azını kabul edebilirdi ki? Bir sezon diğerine dönüştükçe ve herkes onda bir sorun olduğuna inanmaya başladıkça, standartları, soran bir sonraki talibi kabul etme noktasına kadar düşmüştü.

İçinde bulunduğu durumdan kaçmak için yaptığı şey tam olarak buydu. Evlenmemiş. Evde kalmış bir kız. Ailesinin yüzündeki hayal kırıklığı dayanılmaz bir hal almıştı. Ancak Ballantry'nin teklifini gönülsüzce kabul ettikten sonra, onun da dayanılmaz olduğunu fark etti.

Bu yüzden fısıltılar onun taş kalpli bir zalim olduğunu doğruluyordu. O da onlara inanmaya başlamıştı.

Sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti. Derin, hırıltılı brogue'u ve saçlarındaki o güzel gümüş iplikleri ile bu büyük İskoç dün gece onu korkutarak uyandırmıştı.

Bunca yıldan sonra, kendini haklı hissetti. Soğuk değildi ve kalpsiz de değildi. Kalbinin sadece Camborne'un onu bulmasını beklediği açık değil miydi?

Onunla ilk sezonunda tanışmış olsaydı her şey ne kadar farklı olurdu. Onun için teklif edebilirdi. Kız da onu soluksuz bir beklentiyle kabul ederdi. Görev tamamlandı. İlk yılında evlendi. Hem de bir aşk evliliği. Sonraki yıllarda onunla bir hayat ve bir aile kurmanın hayalini kuracaktı.

Ama kader ne ona ne de Camborne'a iyi davranmış, birbirlerini bulmaları için onları şimdiye kadar bekletmişti.

Onu bulmuştu. Onun hakkında ne düşündüğünden emin değildi.

Ondan hoşlanıyordu. Hatta evlendikten sonra daha kalıcı bir anlaşma yapmalarına meyilli görünüyordu. Ama onu daha iyi tanıdıkça fikrini değiştirecek miydi? Ya onu hayal kırıklığına uğrattırsa? Onunla bir aydan daha uzun süre birlikte olacağına, onunla bir ömür geçirmek isteyeceğine ya da çocuk sahibi olacağına dair hiçbir güvence yoktu.

Yine de onun iyi bir koca olmak için çaba göstereceğine dair umudunu koruyordu.

"Jocelyn, elbiseni çıkarmana yardım edeyim mi?"

"Ne?" Düşüncelerinden sıyrılması bir anını aldı. "Ah, evet. Lütfen."

Omurgası boyunca uzanan bantlara ve bağlara ulaşmak için onun arkasında durmak üzere hareket etti.

Bu her gece yaşanacak mükemmel bir ritüel değil miydi? Adam bağlantılarla yakından ilgilenirken dokunuşundaki nazık gücü hissetti ve sonra sonuncusuna erişmek için yaklaştığında sıcak nefesi boynuna üflerken iç çekti.

Aşk böyle bir şey miydi? Ona dokunması, sarılması ve yakınında olması için duyulan bu harika acı? Evet, öyle olmalıydı.

Bu iri yarı, yakışıklı İskoç'a aşık olduğuna dair bir şüphe var mıydı?

"İşte . Sen onu çıkarırken ben arkamı döneceğim."

"Yapma." Kızardı ve dönüp ona baktı. "Yani... arkamı dönmene gerek yok. Buna gerek yok."

Sesi titriyordu ve elleri de titriyordu.

Fark etti ve onları eline aldı. "Yatağa baktığını fark ettim. Eğer seni titreten buysa, yasal karım olmadan seni almayacağım."

Camborne ona gülümserken içinden karıncalanmalar geçti.

Evet, onunla birlikte *her şeyi* hissetti. Bacaklarda zayıflık. Karıncalanma. Zevk titremeleri. Kalbi çırpınıyor. Karnında kelekler uçuşuyordu.

Bütün bunlar onun yatağında geçirdiği, iki gece olmak üzere olan bir geceden sonra oldu.

"Demek istediğimi yanlış anladınız. Kendimi sana vermek için yarına kadar beklememe gerek yok. Bir dakika daha beklemeye dayanamam." Nefesi kesildi. "Oh, az önce bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?"

Kıkırdadı. "Evet."

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Ciddiydim. Kimsenin yanında kendimi senin yanında hissettiğim kadar güvende hissetmedim. Ne de kendimi seninle hissettiğim kadar

Seninle tanışana kadar tutku ya da arzu. Bu cazibe, sadece evli olmayan hanımların asla okumamaları konusunda uyarıldıkları o kötü başlıklı kitaplarda okuduğum bir şeydi. Tabii ki, onları elime alıp yutmak için sabırsızlanıyordum. Kahraman ne kadar yaramazsa, o kadar iyi. Bu kitaplar üzüm yemeye benziyor, tüm salkım tükenene kadar birbiri ardına ağzıma atıyorum."

Tekrar kıkırdadı.

"Hiç bir kadını duvara yasladın mı Camborne?"

Kahkahası boğazında düğümlendi. "Lass! Bu sorulacak uygun bir soru değil.

Ben."

"! !" Kalbi biraz daha eridi çünkü

Yüzü kızarmıştı ve gerçekten dehşete düşmüş gibiydi. Ama bu onun daha da ilgisini çekmişti. Yani, bu yapılacak yaramaz bir şeydi ve o bunu yapmıştı. O da denemek istiyordu. Tabii ki sadece onunla. "Nasıl çalışacağından emin değildim. İkimizin de pozisyonu nasıl? Garip olur muydu? Oh, şimdi bana gülüyorsun. Bana gülme Camborne."

"Gülmüyorum, genç kız," dedi geniş bir sırıtışla ve onu daha yakına çekerken gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Ciddi misin?"

Başını salladı.

"Neye bulaştığınızı anladığınızı sanmıyorum, özellikle de bu kadar tecrübesizken." Alnına, isteğinin reddedilmesi gibi hissettiren tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

Uzaklaşmaya başladığında onu geri çekti ve sonra duvara doğru götürdü. "Böyle mi yaslanayım?" diye sordu ona bakarak.

İnledi. "Och, lass. Bana işkence ediyorsun."

"Camborne, kendine işkence ediyorsun. Ben buradayım, meraklı ve istekliyim. Bana bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu göster, çünkü tüm bu yaygaranın nedenini anlamıyorum. Bu sadece bir duvar ve ben sadece ona yaslanıyorum."

Ama adam aniden ellerini iki yanına koyup onu kollarının arasına hapsedince kalbi çırpınmaya başladı. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen bana söylersin."

Fikrini değiştirmeyecekti.

Adam ona yakın duruyor, vücut ısını hissedebileceği şekilde ona doğru eğiliyordu. Kendi yanan vücudu alev aldı. Mutlak, meşaleler gibi yanan bir sıcaklık.

"Ağzının şeklini seviyorum," diye fısıldadı, ellerini vücudunda gezdirirken sesi hafifçe titriyordu.

Bütün akşam hissettiği şimşek kıvılcımları. Dokunuşunda bir güven ve kalbinin hızla çarpmasına neden olan bir heyecan vaadi vardı.

Gözlerindeki bakış heyecan verici ve tehlikeliydi. Bu gece ona sahip olmak mı istiyordu?

Lütfen. Evet, lütfen.

Bunun için sabırsızlanıyordu. Sadece duvara karşı birkaç öpücük değil. *Her şeyi* istiyordu.

Sanki nazik avına boyun eğdirmek üzere olan açgözlü bir aslan gibi ona bakıyordu. Onun yumuşak dokunuşlarına ve şefkatli öpücüklerine teslim olmaya o kadar hazırdı ki. Hatta yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Onun vahşi arzusunu *hissediordu*.

"Ben de senin şeklini seviyorum." Bir parmağını kızın çenesinin altına soktu ve bakışlarıyla buluşması için başını yukarı kaldırdı. En baştan çıkarıcı gözlere sahipti, köşeleri hafifçe aşağıya dönüktü ve zevk vaat ediyordu. "Çok güzel dudaklar, genç kız."

"Beni öpecek misin, Camborne?"

"Evet, seni öpeceğim, tatlı kızım. Seni sertçe öpeceğim, nefes nefese öpeceğim ve sonra seni biraz daha öpeceğim." Ağzını onunkine yapıştırdı ve kısa sürede onu kavurucu bir sıcaklığa, kemiklerini eriten ve kalbinin kulaklarında çılgınca atmasına neden olan, sadece onun için atan bir cehenneme sardı.

Bunun olacağını biliyor olmalıydı.

Elbette vardı. Tüm bu bilgiye ve yılların deneyiminden gelen büyük bir özgüvene sahipti.

Yine de ona arzulandığını hissettirdi, sanki bu an onun için olduğu kadar onun için de yeni ve enfesti.

Daha önce elbisesini gevşetmişti ve şimdi hafifçe çekiştirerek vücudundan aşağıya doğru kaydırdı. Narin kumaş ayaklarının dibinde birikti ve üzerinde sadece kombinezonu kaldı. Kadının tutumlu yanı elbiseyi dikkatlice bir kenara koymak isterken, aç yanı tüm mantıklı düşünceleri bir kenara atarak Camborne'un ağzını yağmaladı ve onu ustalıkla ateşe verdi.

Şimdi onu tamamen soyacak mıydı?

Omuzlarının çıplak tenini okşayan adamın ellerinin sıcaklığını hissediyor, onun bu son giysiyi çıkarmasını bekliyordu. Bunun olması için can atıyordu. Ama adamın bunu bir anda yapmayacağını fark etti. Hiç şüphesiz, onun yavaş yavaş yakınlaşmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Ona karşı kıpırdandı, kendi başına çıkarmayı düşündü ama adam onu durdurdu. "Hayır, genç kız. Sana göstereyim," dedi, sonra aniden onu kaldırıp

Öyle ki, ince örtülü göğsü adamın çıplak göğsünün sert duvarıyla buluştu.

Nefes nefese kaldı. Ateşi yoğunlaştı.

"Çok yumuşak ve ihtişamlısın," diye fısıldadı düzensiz bir şekilde, ona doğru bastırarak şok edici bir şekilde onunla duvar arasında kalmasını sağladı.

Lezzetli bir şekilde kapana kısılmışlardı, çünkü vücutları birbirine çok yakındı ve birbirlerine verdikleri tepkilerin hiçbirisi gözden kaçamazdı. Teni sıcaktı ve gözleri kor gibiydi.

"Sırada ne var?" diye sordu.

"Sus, genç kız. Sabırlı ol. Bu senin zevkin için." Bir kolunu kızın beline doladı ve kaslı vücudunun ağırlığını kıza doğru bastırarak onu duvara daha sıkı tuttu. Bu hafif bir ezmeydi, onu hissettirmek ama karşılık olarak hareketlerini engellemek içindi.

Oh, bu çok heyecan vericiydi. Gerçekten de bu güzel geçme yaşamak, artık tüm bu yaygaranın nedenini merak etmemek... Ah, o nefis zevk.

Adamın pürüzlü parmakları kalçasından yukarı kayarken nefesi kesildi. Camborne onun hislerini nasıl alevlendireceğini çok iyi biliyordu.

Beyni yeni hislerin çılgınlığı içindeydi. Adamın muhteşem formunun her ayrıntısını, dokunuşundaki hassasiyeti ve sesindeki duygusallığı algıladı.

Teninde misk kokusu vardı, karşı konulmaz bir esans, aklını başından alan ve dilini boynu boyunca yalamak istemesine neden olan, çünkü onu solumanın yanı sıra tatmaya da ihtiyacı olan bir esans.

Ama şimdi onunkini yalıyordu, hafif bir emmeyle başlıyordu... ve şimdi onu gevşetmek için kombinezonunun önündeki tatlı küçük fiyongu çözüyor ve-

Adamın ağzı göğsündeki tomurcuğun üzerine kapanıp onu emmeye başladığında neredeyse duvara fırlayacaktı. "Camborne!" Adamın saçlarını yakaladı ve yumuşak dalgalarını parmaklarının arasında döndürdü. "Camborne," diye tekrarladı, tam bir cümle kurabilmek için zorlanıyordu çünkü adam onu nefes nefese bırakmıştı. Gerçekten de *nefes nefese kalmıştı*. Onu bu tahrik edici duruma getirmesi ne kadar sürmüştü? Bir dakika mı? Daha az mı?

"Bunu yatakta yapmak daha iyi değil mi?"

Kadının göğsünü yumuşak bir şekilde yaladıktan sonra başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, genç kız. Eğer yatakta olursak seni tamamen alacağım."

Bu kötü bir şey miydi?

Lütfen, lütfen, lütfen.

"Bana dokunmandan korkmuyorum." İç çekti. "Aslında, umursamayacağımı açıkça belirttiğimi sanıyordum, şey..."

Sırıttı. "Neye dikkat edeyim, genç kız?"

"Zalim olma ve benimle alay etme. Biliyorsun... *bunu* yapıyorsun. Bütün *bunları*. Çünkü *bunların* hiçbirini daha önce yapmadım ve sen beni zaten yarı çıplak yakaladın. Ve yarın evleneceğiz, bu yüzden gerçekten günah sayılmamalı, değil mi?"

"Göreceğiz, genç kız."

"Göreceğiz."

"Evet, Jocelyn."

"Oh, anlıyorum. Önce bana kitabımda okuduklarımin bir örneğini vermek istiyorsun, benimle duvara karşı sevişmenin. Çok minnettarım. Sonra daha fazlasını yapmaya geçecek miyiz? Ama önce duvar... Madem bahsettim... Merak etmeseydim bahsetmezdim."

"Seni yatağa taşımamı ister misin, genç kız?"

"Hayır, ben burada memnunum. Sadece bu gece bana öğreteceğin *tek* şeyin bu olmasını istemiyorum. Ama istemek... *bilirsin*. Bu benim için çok mu yüzsüzce? Onaylamıyor musun? Ne de olsa seni sadece iki gündür tanıyorum."

"Onaylamıyorum. Ben her zaman senin hizmetkârıyım." "Her ihtiyacımı karşılamaya hazır mısın?"

Bakışları buğulu bir hal aldı. "Evet, genç kız. Sahip olduğunu hiç bilmediğin ihtiyaçların bile."

Gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı. "Ne gibi?"

"Sana göstereceğim. Yorumlarınla dikkatimi dağıtmadan önce yaptığım işe geri dönmeme izin verecek misin?"

Başını salladı.

Onu kaldırdı, böylece bir kez daha duvara yaslanmıştı ama şimdi kolları omuzlarını kavıyor ve bacakları kalçalarının etrafına yerleştirilmişti. Onu karşısında hissetti ve göğsünün ucunu bir kez daha ağzına alıp elini en mahrem noktasını aramak için uyluğundan yukarı kaydırırken hareket edip etmeyeceğinden emin değildi.

Kadın tekrar duvara fırladı ama adam bu sefer ona hiç acımadı, onu belinden tuttu ve öyle pervasızca erotik bir şekilde duvara yasladı ki kadın bir daha asla ama *asla* kızarmadan başka bir duvara bakamadı. Parmakları nazik darbelerle kızın içine girdi ve kısa süre içinde kız sıvıya dönüştü, her yeri hislerle doldu.

onu ayakta tutmayı nasıl başardığını bilmiyordu, aynı zamanda parmaklarının büyüğü darbeleri ve dilinin yumuşak yalamalarıyla onu tahrik ediyordu, ama onu ateşli bir tutkuyla tamamen içine çekerken güvenli bir şekilde desteklemişti.

İçinde güçlü bir dalgalanma oluşmuştu, bir duygu fırtınası patlamak üzereydi ama düşünceleri onu ve *onu* nasıl memnun ettiğini ve aynı zevki kendisi için almadığını düşünüyordu.

Onu tamamen sahiplenmek için evlenmelerini mi bekleyecekti? Bu koca İskoç'un yapacağı en onurlu şey buydu. Onu çok az tanıyordu ama yine de onu *anlıyor* ve ona tapıyordu.

Ama bu konuda daha fazla düşünmedi, çünkü adamın dokunuşu son derece yakıcıydı ve bir cehennemin onu sardığını, bütünüyle yuttuğunu hissetti. Kendini çözülmekten alıkoyamayarak usulca haykırdı.

Bunu hissetti ve o da biliyordu. "Och, aşkım. Kendini tutma."

Adam saldırısını yoğunlaştırdıkça, dili ve parmakları acımadan vücudunu işledikçe tekrar haykırdı.

"İşte bu," diye fısıldadı, vücudunun yakınlıklarına verdiği tepkiyi kontrol etmeye çalışırken sesi titriyordu. "Kendini bırak, Jocelyn. Bu duyguyla savaşıma, benim tatlı, tatlı kızım."

Onu hiçbir şeyi saklamadığına ikna etmeye çalıştı ama nefesleri artık çok hızlı geliyordu ve etrafında yıldızlar patlarken ve kendini onların arasında süzülürken hissederken tek kelime bile edemiyordu.

Kadın tamamen teslim olurken ağzını kendi ağzıyla kapattı, yumuşak mırıltılarını ve kendinden geçme ürpertilerini emerken öpücüğü şiddetle şefkatliydi. Şimdi anlıyordu, şefkatle birleştğinde bu yakınlığın gücünü... ve belki de yeni başlayan aşk tohumlarını.

Nefes nefese dinene kadar onu öptü. Ve sonra onu biraz daha öptü.

Kendini toparladıktan sonra onu yatağa taşıdı ve homurdanarak üzerine yığıldı. Gülerek onun yanında sırt üstü yuvarlandı. "Bu muhteşemdi, genç kız. Sanırım sırtımı dışarı attım."

"Oh, hayır!" Onu incelemek için bir dirseğinin üzerine çıktı. "Bana söylemeliydin."

"Och, asla. Sadece şaka yapıyorum, tatlım. Öyle olmasaydım bile, bu beni durdurmazdı. Erkekler böyle *aptaldır*. Nasıl hissediyorsun?"

Bu tarihi olayı anmak için bir işaret olması gerektiğini düşünerek duvara baktı, ama güzel bir çiçekten başka bir şey yoktu.

duvar kağıdı süslüyordu. Yine de bu karşılaşma hafızasında yaşayacak, adamın her dokunuşu duygusallığıyla canlanacak ve kalbine kazınacaktı. "Harika hissediyorum. Bu deneyim için teşekkür ederim. Ama her şeyi benim için yaptın, kendin için hiçbir şey yapmadın."

"Bana çok şey verdin, genç kız. İnan bana bütün zevk bana aitti." Bir kaşını kaldırdı ve ona muzip bir gülümseme attı. "Kitaplarındakinden daha mı iyiydi?"

Onun fethedici gülümsemesine kendi nazik gülümsemesiyle karşılık verdi. "Çok, çok daha iyi. Başından beri bu ahlaksızlığın içimde olduğunu bilmiyordum. Ama bunu başka birinin içimden çıkarabileceğini sanmıyorum," dedi tüm ciddiyetiyle.

Elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurmak için dudaklarına götürdü. "Benim için de anlamlı olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten mi? Bunca tecrübene rağmen mi?"

"Evet, genç bayan. Birinin ihtiyaçlarını karşılamakla kalbini tatmin etmek arasında fark vardır."

Ayağa kalktı ve yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde yuvarlandı, böylece şimdi onun yanında oturuyor ve yatağın üzerinde çaprazlama uzanmış mutlu bir şekilde yatarken ona bakabiliyordu. "O zaman bu senin için sadece bir *ihtiyaç* değildi?"

İçten bir kahkaha attı. "Eğer sadece kendi ihtiyaçlarımı düşünseydim, seni duvara dayamak yerine buraya, yumuşak yatağa yatırırdım. Seni tatmin etmeye çalışırken bir ya da iki tendonumu kopardığıma eminim."

"Oh, gerçekten canını yaktın," dedi, şimdi aldığı zevkin onu bu kadar rahatsız etmesinden dolayı üzgündü.

"Och, hayır. Jocelyn, bu anı dünyalara değişmezdim."

"Ben de öyle," diye itiraf etti. "Okuduğum o kitaplardaki pasajlar eylemin hakkını vermiyordu. Ne bekleyeceğimden emin değildim ve açıkçası sağladığınız heyecan için hazırlıksızdım."

"Kelimeler önemlidir ve öğrenmede yeri vardır, ancak hiçbir şey yaşam deneyiminden daha iyi öğretmez. Belli ki kitaplardan ama gerçek deneyimlerden yoksunsunuz."

Başını salladı. "Görünüşe göre ne yazık ki eksik. Ama bana öğretekseniz öğrenmeye hevesliyim."

"Evet, evlendiğimizde sana bildiğim her şeyi öğreteceğim. Sadece yatak odası konusunda değil, çünkü bence birçok biraz korunaklıydın. Hayır.

Senin hatan, genç kız. Ailen seni hayatın zorluklarından korumak istedi. Daha bilinçli olmalısın ama sana her şeyi anlatacak değilim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen merhametlisin ve dışarıda var olan bazı şeyler kalbini kıracak. Sen benim karım olacaksın. Seni sevmek ve korumak için yemin etmeyecek miyim? Sana karşı saygısızlık yapmayacağım ya da sana acı vermeyeceğim."

Gözleri büyüdü. "Ne gibi?"

"Bunun bir önemi yok. Demek istediğim, benimle emin ellerdesin. Benimle *emin* ellerdesin. Sana ne istersen öğretirim, ama bir istisna dışında. Sana zarar verebilecek hiçbir şey öğretmeyeceğim."

Kalbi daha hızlı atıyordu. "Bu genel dünya bilgisine mi yoksa yatak odası bilgisine mi işaret ediyor?"

Onu üzerine çekti ve kollarını etrafına doladı. "İkisi de, genç kız."

"Beni tekrar öpecek misin Camborne? Yoksa şimdi çok mu ağrın var?"

"Öpücükler için mi? Onlar için asla çok ağrımaz." Başparmağını kızın alt dudağında hafifçe gezdirirken ifadesi yumuşadı. "Seni öpmek bir zevk."

Onu altına alıp dirseklerinin üzerine kaldırırken dudaklarını usulca onunkilere bastırdı, böylece tüm ağırlığını onun üzerine vermedi. Kızın umurunda değildi, çünkü adamın iri, kaslı vücudunda ve bariz farklılıklarına rağmen ikisinin birbirine mükemmel bir şekilde uymasında harika bir heyecan vardı.

Adamın omuzları geniş, kadıninkiler ise küçüktü. Adam zayıf ve sertti, kadın ise pek iri sayılmazdı, ancak göğüsleri büyüktü ve tipik kadınsı kıvrımlara sahipti. Adamın bacakları uzun, kaslı ve güçlüydü. Kadın aktif olduğu ve her gün çok fazla yürüdüğü için iyi orantılı ve sağlamdı, ancak kaslı olmaktan çok incediler.

Yine de birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

"Camborne..."

"Evet, Jocelyn?" Ona fısıltıyla yumuşak bir öpücük verdi. "Ne , benim güzel kızım?"

Sızlayan arzusunu açıklamak için cesaretini toplarken kalbi çarpıyordu.

"Bu gece beni karın yap."

Hafifçe nefes aldı ve sonra keskin, değerlendirici bakışları kızın yüzünde sabitlendi. "Bunun için acı çektiğimi biliyorsun, ama emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi usulca. "Yarın işler korkunç bir şekilde ters giderse, bu geceki halimizi her zaman hatırlayacağım."

Kaşlarını çattı. "Sabah seninle evleniyorum, Jocelyn. Hiçbir şey seni korumama engel olamaz."

"Biliyorum ve beni yine gereksiz yere üzmekle suçlayacaksınız. Ama ben... Şey, ben çok fazla endişelenmiyorum. Bunu soruyorum çünkü kalbim seni çoktan kabul etmişken bir gece daha beklemek anlamsız. Kabul etti, Camborne. Başka türlü davranmayacağım."

Kadının itirafından rahatsız olmuş görünüyordu.

Bir hanımefendi olduğu için onun masumiyetine saygı duymaya devam etmek istediği için miydi? Duvara karşı küstahça davranışından sonra onu nasıl hâlâ bir hanımefendi olarak düşünebilirdi? Onu yakınlaştırmaya ikna etmek için pek de nazik ve ikna edici bir yol değildi, değil mi?

Ama artık utangaçlığı çoktan aşmıştı. Yıllardır bu günün gelmesini dilemişti. Belki de sosyeteye ilk adımını atan utangaç bir kızken kibarlık ve yavaş bir yaklaşım gerekliydi. Ama şimdi yirmi yedi yaşındaydı ve hâlâ denenmemişti. Camborne'la her şeyi yaşamak istiyordu ve bırakın bütün bir günü, bir saat daha beklemeye hiç niyeti yoktu.

Yoksa kendi zevki sadece bir numara mıydı? Onu çekici bulmuyor muydu?

Onun kendi arzusunu taklit ettiğini düşünmüyordu ama nereden bilebilirdi ki? Gümüş Dük olarak ün kazanmıştı çünkü bir kadınla nasıl sevişeceğini biliyordu. Doğal olarak, o kadına karşı o kadar tutkulu hissetmese bile, o kadının kendisine hayranlık duymasını kolayca sağlayabilirdi.

"Camborne, bana bakmak hoşuna gidiyor mu?"

Güldü. "Şaka mı yapıyorsun? O kadar güzelsin ki, sana her baktığımda kalbime şarkılar söyletiyorsun. Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü beni sahiplenmek konusunda isteksiz görünüyorsun. Bu şansa balıklama atlayacağınızı düşünmüştüm ama bu sizi hiç memnun etmeyecek gibi görünüyor."

Belki de henüz kalplerinin birleşmesine izin vermeye hazır değildi. Ona, baştan çıkardığı diğer kadınlar gibi olmadığını, çünkü hiçbirinin bakire olmadığını söylemişti. Ona göre bu, onunla yatıp sonra da çekip gidemeyeceği anlamına geliyordu. İsteksizliğinin nedeni bu muydu? Aklında, o

kocas1 olmaya söz vermişti. Ama kalbinde... henüz bu taahhüdü vermemişti.

Bu bilgi canını yaktı, çünkü kalbi onu çoktan kabul etmişti.

İç çamaşının önündeki kurdeleyi bir fıyonk haline getirmeye başladı ama adam doğrulup onu durdurdu. "Bırak genç kız," dedi, sesi derin bir gümbürtüydü ve brogue'u onları çevreleyen hava kadar kalındı. "Zaten bir dakika içinde giysini çıkaracağım, o yüzden bağlamaya zahmet etme."

Onun kalbinden hiçbir şeye sahip olmadığı için endişelenmişti.

Ama adamın odayı altın bir parıltıyla usulca aydınlatan mumu söndürüp karanlıkta ona uzanarak kollarına aldığı andaki kadar sevildiğini hiç hissetmemişti. Dokunuşundaki nezaket onu neredeyse gözyaşlarına boğmuştu.

Bununla birlikte, tüm düşüncelerin kaçması çok uzun sürmedi ve vücudunun zonklamasını ve zonklamasını sağladığında, içleri eridiğinde ve kemiksiz hale geldiğinde onu akılsız ve tutkuya teslim etti... ona girip onu kendi için talep ettiğinde.

Tekrar çözüldü, yıldızlar öncekinden daha büyük bir güçle patladı.

Ancak o zaman serbest bırakıldı.

Heyecan vericiydi, kelimelerin ötesinde heyecan vericiydi ama aynı zamanda tahmin ettiğinden daha karmaşıktı. Tam da uyarılmışlığının doruklarına ulaşmışken geri çekilmişti.

Bunun ne anlama geldiğini anlamıştı... onunla evlenecekti ama henüz ondan çocuk sahibi olmaya karar vermemişti.

Bunun onu üzmesine izin vermedi, çünkü o an diğer her yönden mükemmeldi.

"Kollarımda kal güzel kızım," dedi şefkatle, ikisi de doyduktan ve onu nazik bir özenle temizledikten sonra. Hatta yatağı dönüp onu yanına çekmeden önce elbisesini yerden alıp dikkatlice bir sandalyenin üzerine örtmek için bir dakikasını bile ayırmıştı. "Bu gece benim kollarımda uyu, Jocelyn."

Bunu onun iyiliğı için söylemişti; bir şekilde, ona tüm benliğini verdiği bu ilk gecede aralarındaki bağı mucizesine tutunması gerektiğini biliyordu.

Bu şekilde uykuya daldı, onun kollarının sıcaklığında ve gücünde kayboldu.

Geleceğinin böyle olmasını umuyordu.

Bundan daha mükemmel bir şey olabilir mi?

Ama Camborne da aynı şeyi hissedecek miydi? Yoksa bir ay dolmadan ondan bıkmaya mıydı?

Sekizinci Bölüm

Malcolm paylaştıkları yatağın yanında durup ona bakarken SABAHIN IŞIĞI Jocelyn'in yüzünde parlıyordu. Gün doğarken sessizce kalkmış, yıkanıp giyinmiş ve birkaç dakika içinde tamirat işlerinin nasıl gittiğini görmek için çarkçı dükkânına gitmeyi planlamıştı. Dükkân handan çok uzakta değildi ve bir saat içinde dönmüş olacaktı ama Jocelyn uyandığında onu yanında uyurken bulamazsa kaçtığını düşünmesini istemiyordu.

Tanrım, çok güzeldi. Kendisine ait siyah saçlı bir melek.

Dün geceki çiftleşmeleri inanılmazdı, sanki vücudu onunkine uyacak şekilde yaratılmıştı ve teni pürüzlü avuçlarının altında doğru yumuşaklıktaydı.

Ama mesele sadece vücutlarının bu kadar iyi uyuşması değildi. Kalbine nasıl oturduğunu ya da boş ruhunu nasıl doldurduğunu düşünmeye cesaret edemiyordu.

Çok erken.

Bunun gerçek olabileceğini ummak için çok erken.

Yanına diz çöktü ve onu nazikçe salladı, burnunu çekerek karşılık verdiği gülümsedi.

Genç kız aynı zamanda deliksiz bir uykucuydu. Belki de yanında güvende hissettiği için

Onu.

"Jocelyn," diye fısıldadı, çıplak omzunu hafifçe okşayarak. "Ben arabanın tekerleğini kontrol edeceğim. Tamam mı?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve adamın elini itti.

"Araba, genç bayan. Tamirat bitmiş mi diye bakmaya gidiyorum." Evlilik belgelerini ellerine alır almaz köyden ayrılmalarını planlıyordu, çünkü o sinsi sıçan Burling'in Ballantry Kontu'nu bulup yüzleşmek için buraya göndermesi riskini göze alamazdı.

Jocelyn ve sonunda oturdu. " kaç?"

Gülümsedi, çünkü kız birleşmelerinden sonra geceliğini giymemişti ve şimdi onun sıcak tenini ve güzel kabarıklığını görüyordu.

Battaniyenin üstünden görünen göğüsler. "Henüz erken, genç kız. Ama nereye gittiğimi bilmeden seni bırakmaya cesaret edemedim."

"Çarkçı," dedi tembel bir esnemeyle, sonra soyunmuş halini fark etti ve battaniyeyi aceleyle çenesine kadar çekti. "Ne kadarını gördün?"

", Jocelyn. Dün gece ne yaptığımızı unuttun mu?" Kızardı.

"Gayet iyi hatırlıyorum."

"Öyle umuyorum. Çok memnun görünüyordunuz."

"Öyleydim," dedi hafif bir iniltiyle. "Ama eminim bu sizi şaşırtmamıştır."

"Bu beni *memnun ediyor*. Senin yanında uyanmak hoşuma gitti."

Başını salladı ve bir kahkaha attı. "Karşılıklı, Camborne. Yanında iki gece geçirdim ve senden henüz bıkmadım."

"Ben de . Senin için bir banyo göndermelerini söyleyeyim mi, genç kız?" "Oh, evet. Banyo ve kahvaltı. Açlıktan ölüyorum."

Onu burnundan öptü ve ardından dün gece tatlı vücudundan çıkardığı kombinezonu ona uzattı. "Çünkü kendini çok zorladın," dedi ona çapkın bir gülümsemeyle.

Aceleyle giysiyi giydi ve karşılığında ona muzip bir sırıtış verdi. "Efordan bahsetmişken, sırtın nasıl hissediyor?"

"Gayet iyi. Ama korkarım bir çift vahşi maymun gibi saldırırken duvarda bir çukur açtık."

Gülmekten nefesi kesildi ve adamın omzuna vurdu. "Benimle alay etme."

"Pekala, tatlım. Al, bu bornozu da üzerine sar." Dün Bayan Farrell'ın dükkânından aldığı yeni giysilerden birini ona uzattı. "Ben gidince kapıyı kilitle. Uzun sürmez."

Kapıya doğru yürüdü ve tam dışarı çıkmak üzereydi ki, kadın o kadar tatlı bir sesle ona seslendi ki, kalbini sardı. "Camborne..."

"Ne oldu?"

"Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi."

"Benimki de Jocelyn," derken gülümsemesini bastıramadı. Benimki

"

Bu doğrudu.

Sözlerinin onu ne kadar etkilediğini göremeden çıkıp gitti.

Merdivenlerden inerken, Bay Farrell'ın bu erken saatte boş gibi görünen, ancak günün yolculuklarına hazırlandıkça yakında olan ortak salondan çıktığını fark etti. "Bir banyo gönderebilir misiniz?"

ve karım için bir kahvaltı, Bay Farrell? Arabamın tamiratını kontrol edeceğim. Eğer tekerlek ustası hasarı gidermişse bugün yola çıkacağız."

Hancı, "Derhal, Majesteleri," dedi ve talimatları vermesi için hizmetçilerinden birini çağırdı.

Malcolm ana cadde boyunca tekerlekçi dükkânına doğru kararlı adımlarla yürürken köy yeni yeni hareketlenmeye başlamıştı. Burası bir deniz kıyısı köyüydü, bu yüzden denizden her zaman tuzlu su, deniz yosunu ve balık kokusu taşıyan hafif bir rüzgâr esirdi. Martılar suyun üzerinde süzülür, bazıları da atılmış hurdalar için rıhtımın etrafında dolanırdı.

Güneş sabah ışığının yoğun parlaklığıyla parlıyordu ama ufukta fırtına bulutları toplanıyor ve yavaşça karaya doğru yuvarlanıyordu. Deniz de çalkalanmaya başlamıştı, çünkü dalgaların kıyıdaki kayalara hafifçe çarptığını duyabiliyordu ve tehditkâr hava karaya yaklaşırken her zamankinden daha fazla beyaz su birikintisi fark etti.

Dükkâna doğru tepeyi tırmanırken birkaç yağmur damlasının düşmeye başladığını hissetti. Yağmur tüm şiddetiyle bastırmadan önce düğün törenini bitirip Arbroth'la aralarına biraz mesafe koymayı umarak, "Botheration," diye mırıldandı. Hafif bir sis ya da birkaç damlacık onları yavaşlatmazdı ama tam bir fırtına tamamen başka bir şeydi.

İnsanın tek umudu, o bulutların ulaştıklarında dağılacağıdır. Arazî.

Kapıya yaklaşırken metale vuran bir çekiç sesi duydu. çarkçının tabelasını taşıyan ahşap yapı. "Günaydın Bay MacInerney. Benim için bir haber var mı?"

İri yarı adam çekicini bıraktı ve ellerini önlüğüne silerken Malcolm'a saygıyla başını salladı. "Evet, Majesteleri. Arabanızın dün gece tamir edildiğini ve hazır olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum. Adamlarımdan birine arabayı bu sabah hanın araba evine teslim ettirmek üzereydim."

"Mükemmel. Hemen yapsın." Malcolm, adamın şimdi kendisinden unvanından dolayı gördüğü saygıyla bahsetmesine şaşırılmamıştı. Köydeki herkes onun Burling'le karşılaşmasını ve söylenenleri duymuş olmalıydı.

Malcolm, kızgın fırının başında çalışmaktan yanakları kızarmış olan iri yarı İskoç'un yanına yerleşti. Daha sonra papazın düğün töreni için hazır olduğundan emin olmak için kiliseye uğradı.

Tamamlanmasının on dakikadan fazla sürmeyeceğini umduğu bir ayine hazırlanmak için yapılacak çok şey yoktu. Ama şahitlerin belirlenen saatte varacaklarından emin olmak istiyordu çünkü her an çok değerliydi. Fırtına neredeyse tepelerindeyken ve Ballantry de Jocelyn'in peşindeyken, hiçbir gecikme istemiyordu. "Zamanında burada olacaklar, Majesteleri." Bakan saatini kontrol etti. "Bu tanıklar çok güvenilirdir."

"Onları buraya daha çabuk getirin."

Bakan ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Daha erken mi?"

"Evet, hava bozmak üzere ve önümüzde uzun bir yolculuk var."

Malcolm ona teşekkür etti ve hana doğru yola koyuldu; içinde, toplanmakta olan yağmur bulutları ya da denizin üzerindeki karanlıkla hiçbir ilgisi olmayan huzursuz bir his vardı. "Ah," diye mırıldandı, yaşlı bir kadın gibi davrandığı için sessizce kendini azarladı.

Ama hana doğru köşeyi döndüğünde, önünde süslü bir arabanın durduğunu gördü ve kapının üzerindeki armanın Ballantry Kontu'na ait olduğunu fark etti. Arabadan sadece Ballantry değil, o sıçan, Burling ve yaşlı bir adamla kadın da iniyordu.

Jocelyn'in ailesi mi?

Mutfak kapısından hana girdi ve aceleyle hizmetçilerin merdivenlerini çıkıttı. Bir hizmetçi Jocelyn'le paylaştığı odadan çıkıyordu. Kapıyı çalma zahmetine girmeden ortak odalarına koşmadan önce onun ana merdivenlerde gözden kaybolması için bir kalp atışı bekledi. "Jocelyn! Buradan hemen çıkmalıyız."

Küvetten yeni çıkmıştı ve elinde havluyla odanın ortasında çırılçıplak duruyordu. Nefes nefese kaldı ve aceleyle havluyu kendi etrafına sardı.

"Hayır, genç kız," dedi, kapıyı sürgülemek için bir an ayırdı. "Utangaçlık için zaman yok. Kurulanın ve hemen giyinin."

Ama şimdi onu o soyunuk haliyle yakalamışken yatağa geri atmak için nasıl da can atıyordu. Tanrım, çok zarif bir vücudu vardı.

Uygunsuz düşüncelerinden sıyrıldı, çünkü kaybedecek bir anı bile yoktu. "Bağcıklar için sana yardım edeceğim. İşte ayakkabıların. Acele et canım. Hiç vaktimiz yok."

Kendini kurulamak için acele ederken solgunlaştı ve hemen yeni iç çamaşırlarını giymek için çabaladı. Daha sonra yeni önlüklerinden birini kaparken, adam da geri kalan eşyalarını alıp seyahat çantasına doldurdu

Dün onun için satın almıştı. "Yardıma ihtiyacım var," dedi. "Ama her danteli yapmakla uğraşma. Sadece birkaç tanesini bağlamama yardım et. Omuzlarıma bir şal atıp aradaki boşluğu . Toparlandık mı? Unuttuğumuz bir şey var mı?"

"Endişelenme. Geride bıraktığımız her şeyi ben alırım." Highlands'teki kulübesine kolaylıkla gidebilmesi için ona yumuşak bir valiz almıştı ve bunu dün düşünüp bugüne bırakmadığı için memnundu. Bu sabah avlanmış kanun kaçakları gibi kaçmalarını beklemiyordu.

"Kötü şans," diye mırıldandı, Burling'in Ballantry'ye bu kadar çabuk rastlamasına ve onu doğruca buraya getirmesine kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. İhtimaller neydi?

Önemli değildi. Burling, Ballantry'yi ve sadece Jocelyn'in ebeveynleri olabilecek yaşlı yoldaşları bulmuştu.

Jocelyn'in saçları yeni yıkandığı için ıslaktı ama düzgünce tarayacak ya da tutturacak zamanı yoktu. Tokalarından bir avuç aldı ve ceplerine soktu. Bu arada saç fırçasını aceleyle gür buklelerinin arasında gezdirdi. Birkaç damlacık yüzüne çarptı, bu sırada adam elbisesini daha fazla bağlamak için arkasında durdu.

Ama kadının önerdiği gibi çoğunu yapmadan bıraktı, çünkü merdivenlerde sesler yükselmeye başlamıştı. "Gitmemiz gerekiyor. *Şimdi*."

"Bekle! Saç tokalarım nerede?"

"Onlara sahibim, aşkım. Sanırım her şeyim var. İşte şalın. Üzerine at da gidelim."

Neyse ki kendi çantası çoktan hazırlanmıştı; ihtiyaç duydukça bir şeyler almayı daha kolay bulduğu için çantasını açmaya hiç zahmet etmemişti. Savaş yıllarında hızlı hareket etme alışkanlığı edinmişti ve bu onu hiç terk etmemişti.

Saç fırçasını cebine soktu, sonra iki çantayı da aldı. "Beni takip et, tatlım."

Hizmetkârların merdivenlerini hızla indiler ve hanın ahırına koşular. "Arabayı hazırla ve çantalarımızı hemen oraya koy," dedi Malcolm şaşkın kâhyaya, iki çantayı da onun eline tutuşturarak. "Şoförümü uyandırması için bir çocuk gönder ve arabayı kiliseye sürmesini sağla. Çocuk ona durumun acil olduğunu ve bizimle hemen orada buluşması gerektiğini söylesin. *Hemen*. Anladın mı?" Ceketinin göğüs cebine uzandı ve birkaç sterlin çıkardı. "Eğer biri sana bizi sorarsa, Camborne Dükü ve karısının on beş dakika önce arabasıyla yola çıktığını söyle, kapısında Camborne arması olan bir düklük arabası olduğunu anlat."

"Armanız, Majesteleri?"

Başını salladı. "Dişleri yaralı bir geyiğin boynuna gömülü bir aslan ve başlarının üzerinde çapraz duran kan damlayan iki kılıç."

Jocelyn'in gözleri dehşet içinde yuvarlandı.

"Evet, genç kız. Camborne'lar kana susamış bir klan." Ostler'a geri döndü. "Soran herkese güneye gittiğimizi söyleyeceksin."

"Güney. Och, evet." Adam notları cebine soktu ve başını salladı. "Majesteleri, endişelenmenize gerek yok. Sizi ve güzel kızı vermeyeceğim."

"Bu güzel kız benim karım," diye homurdandı

Malcolm. "Elbette majesteleri."

Belli ki kimse ona inanmayacaktı. Ayrıca, ostler ile tartışacak zamanı da yoktu. Jocelyn'in elinden tuttu ve onu gizlice handan çıkardı. Ostler'ın onlar için yalan söyleyeceğini umuyordu. Jocelyn'in ailesi ve Ballantry'nin dikkatinin düğün töreninin gerçekleşmesine yetecek kadar dağılması gerekiyordu.

Kiliseye varıp içeri girdiklerinde Jocelyn nefes nefese kalmış ve gözyaşlarına boğulmuştu. Papaz onları karşılamak için öne çıktı ama Jocelyn'in ağladığını fark edince gülümsemesi hemen soldu. Malcolm'a onaylamayan haklı bir bakış atarak, "Hanımefendi, zorla mı evlendiriliyorsunuz?" diye sordu.

Jocelyn önce ona sonra da bakana baktı. "Hayır! Bu adam benim kurtuluşum. Dünyada evlenmeyi daha çok istediğim kimse yok. Onu seviyorum," dedi o kadar içtenlikle ki Malcolm neredeyse ona inanacaktı.

Neden ona inanmasın ki? Jocelyn dün gece kendini ona teslim etti. Tüm kötü şöhretine rağmen bu genç kız tatlı ve dürüsttü. Kalbini de kazanmadan bedenini ona vermiş olamazdı. Bu onu memnun etti ama henüz üzerinde durmaya cesaret edemedi.

Bakanla konuşurken onun elini kendi elinin içine aldı. "Bizi ayırmaya çalışan bazı kötü insanlar var. Hanımefendi reşit. Belli ki ben de öyleyim. İkimiz de bu düğünün bir an önce gerçekleşmesini istiyoruz. Şahitler nerede? Kaybedecek zamanımız yok."

Bakan bir kez daha Jocelyn'e baktı, şüphesiz Malcolm'un kötü adam, kendisinin de onun masum tutsağı olmasından endişeleniyordu. Jocelyn'in başıyla onaylaması üzerine, zaten burada olduklarını ve ofisinde beklediklerini söylediği tanıkları çağırmak için acele etti.

Malcolm, titreyen ve duracak gibi görünmeyen Jocelyn'i sakinleştirmeye çalışarak, "Her şey yoluna girecek, canım," dedi. "Hazır vaktimiz varken elbiseni düzgünce giydireyim."

Kadın başını salladı ve şalını çıkardı. Tanıklar geri dönmeden ve kadın daha fazla utanmadan işi bitirmeyi umarak çevik bir şekilde çalıştı.

"İşte, aşkım. Tamamdır. Birkaç halkayı atlamış olabilirim ama kimse fark etmez."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Oh, Camborne. Saçım berbat durumda."

"Çok güzel görünüyor. Dur, biraz daha iyi taramana yardım edeyim." Cebinden saç fırçasını çıkardı. "Gözlerini kapat ve derin bir nefes al. Her şey yoluna girecek. Artık benimlesin. Seni güvende tutacağım."

Başını salladı ama elleri hâlâ titriyordu. Koyu renk buklelerinin yumuşaklığını severek saçlarını geriye doğru taramaya devam etti.

Papaz iki şahitle birlikte geri döndüğünde kadın zoraki bir fısıltıyla, "Doğru dürüst süslenmemiş bile," dedi. "Benim hakkımda ne düşünecekler?"

"Bir gelinin düğün günü saçlarını bağlamadan bırakması adetten değil midir?" diye cevap verdi, üç beyefendi yaklaşırken onu daha iyi hissettirmeyi umarak. "Eğer değilse, biz de kendi geleneğimizi başlatırız."

Papaz onları mihraba çağırdı ve tanıklar hemen arkalarında yerlerini aldılar. Jocelyn o kadar gergin görünüyordu ki muhtemelen papazın yaptığı takdimlerin hiçbirini duymamıştı ve bu iki adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ama Malcolm onların isimlerini not aldı ve evlilik belgelerine her şeyin düzgün bir şekilde yazıldığından emin olacaktı.

Malcolm'un emriyle okunan duaların ardından Jocelyn'le birlikte birlikteliklerini belgeleyen parşömenleri imzaladılar.

Daha sonra tanıklar da aynısını yaptı. En son bakanın imzası geldi. "İşte, hepsi tamam. İkinize de mutluluklar. Uzun ve mutlu bir evlilik hayatınız olsun."

Malcolm Jocelyn'i kollarına aldı ve ona şiddetle sarıldı. "Artık güvendesin, genç kız. Sen benim karımsın, gerçekten ve sonsuza dek. Kimse seni benden alamaz."

O da aynı şiddetle ona sarıldı ve bir kez daha gözyaşı döktü. "Teşekkür ederim. Teşekkürler, Camborne. I-"

"Düğünü durdurun!"

Söylemek istediği başka ne varsa Ballantry'nin böğürmesiyle kesildi. Malcolm onun kendisini sevdiğini söyleyeceğini düşündü ama bundan emin olamazdı. Daha önce Ballantry'nin arabasından onunla birlikte inmiş olan yaşlı beyefendi ve hanımefendi de peşinden geliyordu. En son Burling koştu, yüzü kıpkırmızıydı, nefes nefese kalmıştı çünkü o bir ayyaş ve serseriydi ve en ufak bir efor onu hırıltılı ve soluk soluğa bırakıyordu.

Malcolm ve Burling birlikte okula gitmişlerdi. Benzer yaşlardaydılar. Ancak yıllar Burling'e pek iyi davranmamıştı. Dağılmış ve yıpranmış görünüyordu ama her zamanki gibi kötü ve kindardı.

Malcolm Jocelyn'i güvenli bir şekilde çekti. "Çok geç kaldın, Ballantry. Jocelyn benimle evli ve ona dokunmanıza izin vermeyeceğim."

"O benim nişanlım! Buna hakkın yoktu!" Ballantry hırlayarak Jocelyn'i yakalamak için etrafından dolaşmaya çalıştı.

Malcolm onun yolunu kesti, çünkü *eski* nişanlısının kendisine yaklaşmasına izin vermeyecekti. Kız kürtle yüzleşmek için öne çıkmaya çalıştığında onu nazikçe arkasından itti. Ama adam öfkeliyken ve ona vurabilecekken buna izin veremezdi. "Onu bana bırak, genç kız," dedi.

"Durumu sakinleştirmeye çalışın," diye mırıldandı, şüphesiz bu kutsal yerde kan döküleceğinden endişe ediyordu.

Kan döken ya da yumruk atan ilk kişi olmaya hiç niyeti yoktu. Ancak Ballantry dövüşmek istiyorsa Malcolm bu meydan okumadan geri adım atmayacaktı. O bir centilmen değildi ve öyleymiş gibi de davranmayacaktı. Ballantry'ye sunacağı tek seçenek çekip gitmek ve Jocelyn'e bir daha asla yaklaşmamaktı. Jocelyn artık onun karısıydı ve Ballantry bunu ne kadar çabuk kabul ederse, hepsi için o kadar iyi olacaktı.

Malcolm bir diplomatın sakinliği ve mantığıyla, "Jocelyn'e olan inancını yitirdiğinde nişanını da bozmuş oldun," dedi. "Bunu inkâr etmeye cesaretin var mı? Seni kendi gözleriyle gördü, düğüne bir saat kala ona ihanet ettin."

"Ha! Ne olmuş yani? Daha iyiymişsin gibi mi davranacaksın, Camborne? Ünün senden önce geliyor. Hanımefendi ona sadık kalacağına inanacak kadar aptal mı?"

"Yeminim onda. Bunu bozmayacağım. Şimdi, seni kılıcımınla ezmeden önce geri çekil. Benimle uğraşmadan önce iki kere düşün, Ballantry. Çünkü

Dediğin gibi, benim ünümü biliyorsun." Burling'e döndü. "Sana gelince, seni küçük sıçan..."

Burling ciyakladı ve kiliseden dışarı koştu.

"Ona ödeme yaptın mı, Ballantry? Paranı boşa harcadın. Jocelyn asla senin olmayacak."

"Şimdi buraya bakın!" diye kükredi yaşlı beyefendi.

Jocelyn Malcolm'un yanına gitti. "Hayır, baba. Bu iş bitti. Ben artık Camborne Düşesi'yim. Bu yüzden tarafını dikkatli seç, çünkü benim sadakatim artık Camborne'a ve ona olan inancımı asla bozmayacağım."

Babası Malcolm'a ters ters baktı ve sonra öfkesini kızına yöneltti. "Kendini bu *rezil* Gümüş Dük'e mi adadın? Evladım, seni aptal yerine koymadım. Bu adamın ne olduğunu anlamıyor musun? Evli ya da değil, hafta bitmeden seni terk edecek."

"Bu benim almaya hazır olduğum bir risk," dedi çenesini gururla kaldırarak. "Ballantry hile yapmadan önce bana bir saat bile nezaket göstermedi. Camborne'a gelince, o asla aldatmaz. Benimle evlendi ve bana kutsal bir söz verdi. Bu yemine her zaman sadık kalacağına *güveniyorum*."

"Jocelyn, nasıl bu kadar kör olabiliyorsun?" dedi annesi hıçkırıklarla yaklaşarak. "Adamı tanıyor musun ki? İskoçya'da kimsenin kötü bir şöhreti yok."

"Bunu hiç hak etmemiştim," dedi Malcolm'a öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki Malcolm'un kalbi biraz eridi. "Herkes bana harpy diyor, değil mi? Oysa ben hiç de öyle biri değilim."

"Lass, benden şüphe etmen için sana sebep vermeyeceğim." Malcolm onun elini hafifçe sıktı.

Karşılıklı konuşmaları babasının endişesini azaltmadı. "Jocelyn, çocuğum, sorunu anlamıyorsun. Senin bir nişan sözleşmen var."

"Bunu kırdı!" diye haykırdı, suçlayıcı bir parmakla Ballantry'yi işaret ederek.

Yaşlı adam hiç etkilenmedi. "Aptallık etme. Hoşuna gitse de gitmese de şartlara bağlıyız."

"O da aynı şartlara bağlıydı, bunlardan biri de bana saygı duyacağına ve onurlandıracağına dair ettiği yemindi. Sözleşmeyi okudum. Ne yazdığını biliyorum. Bu ifadenin yer alması için ısrar eden ben değil miydim? Tek yapması gereken sağduyulu olmaktı ama bunu bile başaramadı. Düğün sabahı da dahil olmak üzere şeref yeminini defalarca ihlal etti."

Ballantry, "Henüz evlenmediğimiz için bu yemini ihlal etmedim," diye karşılık verdi.

"Sözünüz, şartlarda açıkça belirtildiği gibi, sözleşmeyi imzalamanızla başladı. Peki siz ne yaptınız? Daha mürekkebi kurumadan kuzenlerimi, hizmetçilerimi ve hatta-" Kadın ona ters ters baktı. "Seni başka kimlerle yakaladığımı söylemeyeceğim ama ne gördüğümü biliyorsun. Beş dakika boyunca nişan sözleşmemize bile sadık kalamazken, hayatının geri kalanında bana karşı saygılı davranacağına inanmamı mı bekliyorsun? Bana katlanamıyorsun. Tek istediğin benim çeyizimdi."

"Doğru," dedi Ballantry kendini beğenmiş bir alaycılıkla. "Ve seni, aileni ve Camborne'u alacağım, çünkü benimle olan inancını bozanlar sizlersiniz. Hepinizi çamurun içinde sürükleyeceğim. Sizi utandıracağım ve sonra biraz daha utandıracağım. En çok da Camborne sizden bıkip sizi bir kenara attığında güleceğim, tıpkı bu hafta bitmeden yapacağı gibi."

"Cur!" Jocelyn ellerini yumruk yaptı ve eski nişanlısını yumruklamaya hazır görünüyordu. "En çok da soylu Camborne'um seni domuzların arasında yuvarlanman için çamura attığında güleceğim, çünkü sen busun Ballantry! Bir domuz!"

"Ve sen bir harpy'sin! Haklısın, sana katlanamıyorum. Ama çeyizini alacağım, sözümü unutma. O zaman onun hakkında ne düşüneceksin, Camborne? Sana hiçbir şeyle gelmeyecek, çünkü ben hepsini alacağım ve sana sivri dilli bir fakir kalacak."

Malcolm, Ballantry ne zaman Jocelyn'in çeyizinden bahsetse anne ve babasının korkulu bakışlar attığını fark etmişti. Neler oluyordu? Jocelyn dün bazı endişelerini ona açmıştı.

Ailesinin Jocelyn'in fonlarına el atmış olması mümkün müydü? Ne kadar almışlardı?

Peki Ballantry'ye çeyizinin gösterdiklerinden daha az olduğunu söylemek ne zaman akıllarına geldi? Pazarlık ettiği şeyi alamadığını anladığında ona ne yapabileceğinden endişe etmediler mi?

Her şeyi kaybetmişler miydi?

Yüce Tanrım, Ballantry her şeyin gittiğini öğrendiğinde Jocelyn'e ne yapardı acaba? Malcolm düşündükçe ürperiyordu.

Onu sadece çeyizi için isteyen o sefil şeytan yerine kendisiyle evlenmiş olması için sessizce dua etti. Ballantry, o servet-

av faresi, hesaplarının kendisine teslim edilmesini talep etmeden önce evlilik belgelerinin mürekkebinin kurummasını beklemezdi.

Ailesi paranın gittiğini itiraf ettiğinde Cur, Jocelyn'i fiziksel olarak dövmüş olabilir. Bunu nasıl fark etmemiş olabilirler? Yoksa onun çok inatçı ve bağımsız olduğunu ve haddinin hak ettiğini mi düşünüyorlardı? Belki de Ballantry ile başa çıkabilecek kadar zeki olduğunu düşündüler.

Jocelyn'e bundan bahsetmeye yüreği elvermiyordu, hele de şimdi ve burada. Belki de konuyu daha sonra nazikçe açacak ve şüphelerini itiraf edecekti. Ne de olsa Jocelyn, anne babasının böyle bir şey yaptığına inanmak istemese de bu konuyu kendisi açmıştı.

Ama babasıyla özel olarak konuşacak ve gerçeği öğrenecekti. Zalim insanlar gibi görünmüyorlardı. Annesinin yüzündeki sıkıntıdan, kızı için çok fazla anne endişesi olduğunu gördü. Ama karakterlerini henüz .

Ballantry ve diğerleri içeri daldıklarında kilisenin kapıları açılmıştı ama içeri sızan ışık şimdi kapı aralığındaki büyük, iri bir gölge tarafından karartılmıştı.

"Ah, Terrence. Geldin demek. Neden geciktin?" Malcolm, dev gibi bir adam olan ve yarımada Napolyon'un ordusuyla savaştığı yıllarda emrinde sadık bir asker olan şoförüne sordu.

"Özür dilerim majesteleri. Lord Ballantry'nin şoförüyle konuşmak için durdum. Yanlış anlaşılma olmaması için ona neyin ne olduğunu söylemem gerekiyordu."

"Ah, çok zekice." Malcolm, muhtemelen bir tabanca çıkarmak için botuna uzanan Ballantry'ye döndü. "Sakin deneme. Terrence'in silahını çoktan çektiğini fark edeceksin. Ona sadece başımı sallamam yeter, o da kafanı uçurur."

Jocelyn'in ailesi, papaz ve tanıklar gibi nefes nefese kaldı.

Ballantry doğrulurken sadece küfretti ve silahsız olduğunu göstermek için ellerini uzattı. "Onu üzerimden çek, Camborne."

"Hayır."

Jocelyn onun yanında duruyordu, elleri hâlâ yumruk halindeydi ama şimdi ona bakarken solgun görünüyordu. "Kimsenin incinmesine gerek yok."

"Katılıyorum, genç kız. Ve artık kimse Ballantry'nin sana ya da bana silah çekmeyeceğini çok iyi bildiği için bunu yapmayacak. değil mi, Ballantry? Çünkü ben

Eğer bunu yaparsan seni kendim öldürmekten çekinmem."

Ballantry homurdandı. "Bu iş daha bitmedi Camborne. Senin peşinden geleceğim. Jocelyn'i benden çaldın ve bunu biliyorsun. Beni aptal yerine koymanın bedelini ödeyeceksin!"

"Bunu kendine sen yaptın, Ballantry." Malcolm başını salladı. "Bana saldırmaya kalkışırsan sadece kendini öldürtürsün. Ve eğer Jocelyn'e elini sürersen seni yavaş ve kanlı bir şekilde öldürürüm. Ama işte sana bir teklifim var, madem kendini mağdur hissediyorsun. Karım, ben ve umarım ailesi," dedi, annesini ve babasını işaret ederek, "iki hafta içinde Aberdeen'de buluşup meseleyi halledeceğiz. Sen Jocelyn'in parasını istiyorsun, ben de Jocelyn'i istiyorum. Kan dökülmeden dostane bir şekilde anlaşabileceğimize eminim... çünkü yere dökülen benim değil senin kanın olacak."

"Şimdi buraya bakın!" Jocelyn'in babası bağırdı. "İki hafta içinde mi? Bu süre zarfında kızıma ne olacak? Babası olarak bunu bilmeye hakkım var."

"Beni balığa götürecek," dedi Jocelyn, Malcolm planları hakkında bir şey söylemesine engel olamadan önce.

"Onu nereye götürdüğüm kimseyi ilgilendirmez," diye araya girdi. "Ama belirlenen zamanda onu sağ salım Aberdeen'e geri getireceğim, Lord Granby. Kızınız için endişelenmeyin. O benimle tamamen güvende. İki hafta içinde Aberdeen'de bize katılın. Bizi Balgownie Arms'da kalırken bulacaksınız. Orayı bilir misin? Muhteşem bir deniz manzarası olan güzel bir handır. Hiç merak etmeyin, katibim orada hepimiz için oda ayarlayacak."

Jocelyn'in eski nişanlısına döndü. "Eğer uzlaşmak istersen beni burada bulabilirsin. Sana sunduğum bu barış jestini kabul etmeni şiddetle tavsiye ederim, çünkü bunu sana bir daha asla teklif etmeyeceğim."

Ballantry onu lanetledi. "Bunun için cehennemde çürüdüğünü göreceğim, Camborne."

"Hayır, anlamayacaksın. Sakinleştiğinde ve benimle savaşmaktansa anlaşmaya varmanın daha kârlı olduğunu anladığında mantıklı davranacaksın. Ben savaşlarımı kaybetmem. Ünümden de bildiğin gibi *asla kaybetmem*." Malcolm Jocelyn'e döndü. "Aşkı, yola çıksak iyi olacak."

Ama yüz ifadesinden bu yüzleşmenin onu üzdüğünü biliyordu. Her şeye rağmen ailesine değer veriyordu ve onu onlardan koparmak o kadar kolay olmayacaktı.

Adam onu nazikçe kolundan tuttuğunda kadın onu geri çekti. "Camborne, annem ve babamla biraz konuşabilir miyim?"

Ballantry hâlâ öfkeliyken ve botundan tabancasını çıkarmak için can atarken bu iyi bir fikir değildi. Ama Terrence artık yanlarındaydı ve silahını hâlâ adamın üzerine doğrultmuştu. "Pekâlâ," dedi iç çekerek ve kadının bu konuda acele edeceğini umdu.

Jocelyn anne ve babasını kenara çekti. Bir köşeye çekildikleri ve alçak sesle konuştukları için konuşmalarını duyamadı. Ama babasının, Jocelyn'in söylediği bir şeye verdiği yanıtı duydu. "Onu sadece iki gündür tanıdığını mı söylemek istiyorsun? Kızım, çıldırdın mı sen? İki gün!"

Ve iki muhteşem gece, diye düşündü Malcolm.

Saçmalık.

"Yani senin kaçmanla hiçbir ilgisi yok muydu?" diye sordu annesi kuşkuyla. "İki gün öncesine kadar birbirinize tamamen yabancı mıydınız?"

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama..." Jocelyn dün gece ne yaptıklarını anlatmayacaktı, değil mi? Jocelyn'in bir sonraki sözlerini duyduğunda rahatlamış bir gülümsemeyi bastırdı. "Tam bir centilmen oldu ve... ve onu seviyorum," diye açıkladı, çenesini yukarı kaldırdı, sanki herhangi birinin ifadesine itiraz etmesine cesaret ediyormuş gibi. "O harika biri."

Terrence'la bakıştılar, çünkü şoför yıllardır onunla birlikteydi ve onun Jocelyn'in inandığı kadar harika biri olmadığını biliyordu. Ballantry de onun başka erkeklerin karılarını çalan ve kızlarını mahveden bir tazıdan başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Aslında hiç kimseyi *mahvetmemişti*, çünkü bakirelerden uzak her zaman dikkat etmişti. Aslında Jocelyn onun ilk kadınıydı -ilk ve şu andan itibaren dokunacağı tek kadın. Şimdiye kadar iyi bir evliliği de yıkmamıştı, sadece karı koca birbirlerinden memnun olmadıklarında evli kadınlarla ilişkiye girmiş ve bunu gizlememişti. Eşler birbirlerinden hoşlanmıyorlarsa ve birbirlerine bir daha asla dokunmayacaklarsa bunun ne zararı vardı?

Ama Jocelyn'in onun hakkında söylediği son kısım, onun harika olduğu kısmı... bu onun canını sıkmış ve onu rahatsız etmişti, çünkü bu gerçekten doğru değildi. Hayatının çoğunu başkalarıyla arasına mesafe koyarak geçirmişti. Gerçekten de Gümüş Dük arkadaşları Bromleigh ve Lynton dışında kime güvenmiş ya da endişelerini açmıştı ki? Onlara karşı bile sık sık kendini tutmuştu.

Talihsiz durumlardan yararlanırken ve artık eğlenmediği zaman ikinci bir düşünce olmadan uzaklaşırken nasıl değerli sayılabilirdi? Kendini suçlamıyordu çünkü

Aslında bu talihsiz durumu yaratan şey, kötü davranışlarına göz yummak için kendisine söylediği uygun bir yalandı.

Mutsuz durumlardan faydalandığı ve bunun için zerre kadar pişmanlık duymadığı inkâr edilemezdi. Hayatının gidişatını yeniden değerlendirmesinin nedeni de bu değil miydi? Yine de Jocelyn'in ona olan inancı onu gerçekten etkilemiş ve yüreklendirmişti. Onun düşündüğü gibi daha iyi bir adam olmak *istiyordu*.

Muhtemelen onun gerçekten o kadar iyi olduğuna inanmıyordu. Kendini aptal gibi göstermek istemediği için onu savunmak amacıyla bu sözleri ağzından kaçırmıştı.

Ailesi haklı olarak onu yaptığı sefil şeylerle suçlamıştı. Ancak, bu onun Jocelyn'in umutlarını gerçekleştirme ve gururla bakılacak bir koca olabileceğini kanıtlama şansıydı.

"O maymuna söyle silahını bıraksın ve gitmeme izin versin, Camborne," dedi Ballantry, yüz ifadesi öfke ve tiksintiyle dolu olmasına rağmen sesi sönüktü. "Senden haber almak için Aberdeen'e kadar bekleyeceğim ama masada benim için iyi bir teklifin olsa iyi olur yoksa pişman olursun."

Malcolm başıyla onayladı. Terrence tabancasını indirdi ama gözlerini güvenilmez Ballantry'den ayırmadı.

"Geliyor musun?" Ballantry, Jocelyn'in ailesine seslendi. "Kızının üzerine titremen için daha fazla beklemeyeceğim."

Babası Jocelyn'e başını salladı ve gitmek için döndü. Ama annesi sadece bir adım atmıştı ki aniden kalbini tuttu ve Jocelyn'e doğru düştü.

"Oh, hayır! Camborne, yardım et! Anne, sorun ne?"

Babası hemen karısının yanına koştu. "Aşkım! Bu senin kalbin mi?"

Karısı başını sallamayı başardı.

Jocelyn'in babası ona sert bir bakış fırlattı. "Onun iyi olmadığını biliyorsun. Yine de onu bu çileye sokmadan önce iki kez düşünmedin. Onun ne kadar hassas olduğunu biliyordun ve yine de kaçtın... ve şimdi seni ilk fırsatta terk edecek olan bu... bu... *alçakla* evlisin."

Ballantry gülerek dışarı fırladı.

Evet, adam çok yürekliydi.

Malcolm, Terrence'a kendisini takip etmesini ve herkesin dikkati dağılmışken herhangi bir yaramazlık yapmayacağından emin olmasını işaret etti.

Malcolm ve Jocelyn'in babası kadını bir sıraya oturtup yatmasına yardımcı olurken, Jocelyn annesinin çantasında kokulu tuz ya da ilaç aradı. "Baba, durumu için ne alıyor? Burada hiçbir şey bulamıyorum."

"Ballantry'nin arabasında."

Malcolm, Ballantry'ye yetişmek ve şoförüne Jocelyn'in ailesini geride bırakıp gitmesini emretmeyeceğinden emin olmak için dışarı koştu. Çiftin burada mahsur kalması umurunda değildi, çünkü Jocelyn ve kendisi onlara bakacaktı. Ama annesinin ilaca ihtiyacı vardı.

Ballantry'nin şoförünün çantalarını umursamaz bir kayıtsızlıkla dışarı fırlattığını gördüğünde henüz dışarı adımını atmıştı. Çamurlu bir su birikintisine düştüklerinde Ballantry dudak büktü. "Büyükanneleler artık seni ilgilendirir Camborne. Onlarla ne yapacağın umurumda değil ama anlaşmamı yapsam iyi olacak. Aberdeen'de görüşürüz."

Birkaç hakaret daha savurduktan sonra şoförüne Edinburgh'a gitmesini emretti.

Edinburgh'da Ballantry için ne vardı? Mahkemeler mi? Rüşvet verecek bir yargıç? Daha fazla dedikodu yayacak sosyete arkadaşları? Malcolm endişelerini bir kenara bıraktı, çünkü onun da güçlü dostları vardı. Ballantry sinir bozucu bir sivrisinekti, adam işbirliği yapmaz ve Malcolm'un teklif ettiği uzlaşmayı kabul etmezse onu ezecekti.

Gerçekte, Jocelyn'i korumak için bir kralın fidyasını ödeyebilirdi.

Genç kızda... şimdi karısında... onu bu şekilde hissettiren şey neydi?

Malcolm ilacın hangi çantada olduğunu bulmaya çalışırken, "Lanet olası piç," diye mırıldandı.

"Bulamıyor musun?" Terrence onun yanında diz çöktü ve Malcolm'un aceleyle eşyalarını karıştırmasını ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde hiçbir şey bulamamasını endişeyle izledi. "En iyisi Leydi Granby'yi hana götürelim majesteleri."

"Evet." Malcolm yağmur yere vurmaya başladığında başını kaldırdı. "Şu çantaları arabamıza at. Bana bir dakika verin, onu dışarı taşıyayım. Ama Terrence, Jocelyn'in annesini yerleştirdikten sonra Ballantry'yi Edinburgh'a kadar takip etmeni istiyorum."

"Evet, . Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hana döndüğümüzde sana anlatırım." Malcolm sonra aceleyle içeri girdi.

Jocelyn'in babası, papaz ve tanıkları, başı Jocelyn'in kucağında olan Leydi Granby'nin etrafında toplanmışlardı. Jocelyn annesinin retikülünde bir şişe parfüm bulmuş olmalıydı, çünkü Malcolm kadının başına bastırıldığı mendilden parfüm kokusunu alabiliyordu. Jocelyn annesini yatıştırmak için elinden geleni yaparken adamlar çaresizce bakıyordu ama zavallı kadın hâlâ nefes almakta zorlanıyordu.

"Och, lass. İlacı bulamadım. Çantalarına da baktım," dedi babasına. "Belki de ilacı bitmiştir? Ama sakinleşmiş görünüyor."

Jocelyn başını salladı. "Hâlâ nefes almakta güçlük çekse de iyileşti. Baba, ilacını bitirdi mi?"

Babası bir elini seyrelmiş gri saçlarında gezdirdi. "Muhtemelen. Son birkaç gündür çok fazla alıyor."

Jocelyn'in ifadesi çöktü, çünkü kesinlikle kendini suçluyordu.

Malcolm, "En iyisi Arbroth'ta birkaç gün daha kalalım ve iyileştiğinden emin olalım," dedi. "Annene bakmak istediğini biliyorum. Onu hana rahatça yerleştireceğiz. Tamam mı?"

Başını salladı. "Evet, teşekkür ."

"Eğer başka müsait oda yoksa hancıya bizim odamızı vermesini söyleyeceğim." Bakana döndü. "Yerel doktor kim? İyi midir?"

"Och, evet," dedi tanıklardan biri. "Farrell'lardan biri. Samuel Farrell. İskoç birliklerinde görev yapmış, Yer Grace. Bir sürü yaralı adamı kurtarmış. Leydi Granby için aradığınız kişi o. Onu sizin için çağıracağım ve sizinle handa buluşmasını sağlayacağım."

"Teşekkür Bay Grampion," dedi Malcolm, adamdan ismiyle bahsederken Jocelyn'in gözlerinin hafifçe açıldığını fark etti. "Çok nazıksınız."

"Evet Bay Grampion," dedi Jocelyn adama tatlı bir gülümsemeyle. "Ailem ve ben çok minnettarız."

Malcolm Leydi Granby'yi kiliseden çıkardı ve arabasına yerleştirdi. Jocelyn bir kez daha onu kucağına almış, o ve babası da karşılıklı oturmuşlardı. Yolculuk kısa sürdü, çünkü burası büyük bir köy değildi ve her şey birbirine yakındı.

Malcolm araba durduğunda dışarı fırladı ve Bay Farrell'ı bulmak için hana koştu. Hancı aceleyle ona doğru gelirken, "Planlar değişti," dedi. "Odamıza birkaç gün daha ihtiyacımız olacak ve eşimin ailesi Lord ve Leydi Granby için de bir oda. Leydi Granby

İyi. Hemen yatağa yatırılması gerekiyor. Anladığım kadarıyla doktor sizin akrabanız."

"Evet, Samuel Farrell benim kuzenim. Ve mükemmel bir doktor. Adamlarımdan birini göndereceğim-"

"Buna gerek yok. Bay Grampion onu almaya gitti bile."

Birkaç dakika içinde Leydi Granby onlarınkinin yanındaki odaya yerleşmişti. Neyse ki o oda ve Jocelyn'le birlikte kaldıkları oda hâlâ boştu. Malcolm önümüzdeki birkaç gün için onları güvence altına aldı.

Jocelyn annesinin yanında kalırken, babası Malcolm ve Terrence'ın karısının ilacını bulma umuduyla Granby'nin eşyalarını bir kez daha incelemelerine yardım etti. "Och, hepsi gitmiş," dedi iç çekerek.

"Doktor bize neye ihtiyacı olduğunu söyleyecek. Siparişi karşılayacak yerel bir eczacı var. Ben ilgilenirim," diye teminat verdi Malcolm Lord Granby'ye.

Adam isteksizce, "Çok teşekkürler Camborne," dedi ve karısıyla ilgilenmek üzere yanlarından ayrıldı.

Malcolm ve Terrence geri kalan çantaları getirdiler ve yukarı çıkarılmadan önce çamurdan arındırıldıklarından emin oldular.

Terrence ahırın üstündeki odalarda uyuyordu ama Malcolm ona handa daha rahat bir oda tutmasını önerdi. "Hayır, majesteleri. Ben olduğum yerde mutluyum. Benim için endişelenmene gerek yok. Nasıl olsa yakında Ballantry'yi Edinburgh'a kadar takip etmemi isteyeceksin."

Evet, yapardı. Ama bu arada şoförün bir ahırda beklemesi Malcolm'un hiç hoşuna gitmemişti. Terrence onun için bir arabacıdan çok daha fazlasıydı. Birçok savaşta yan yana çarpışmışlardı ve iri, nazik adam her zaman onun arkasını kollamıştı. Doğrusu Malcolm, Terrence onu korumasaydı savaştan sağ çıkabileceğinden şüpheliydi. Bu nedenle savaştan sonra Terrence'a iş teklif etmiş ve ona her zaman bir ahırın üstündekinden daha iyi bir yer sunmuştu.

Bu artık neredeyse bir oyuna dönüşmüştü. Terrence, Camborne malikanesindeyken bile, atların etrafında olmayı seven ve seyislerin arasında kendini diğer insanlardan daha çok evinde hisseden basit bir adam olduğunu söyleyerek bu konforu her zaman reddetmişti.

Aslında Terrence hiç de basit biri değildi. Dürüst, cesur ve sadık biriydi. Ama hayvanların ve onlarla ilgilenen seyislerin yanında kendini daha çok evinde gibi hissederdi. "Hayvanlar size yalan söylemez," derdi hep.

Malcolm bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı, çünkü bir köpeğin sizi ne zaman ısıracağını ya da bir yılanın sarmalanıp kurbanını zehriyle vuracağını her zaman bilirdiniz. Aynı şey insanlar için söylenemezdi.

"O zaman kendine iyi bir yemek hazırla," dedi.

Terrence sırtıttı. "Öyle yapacağım majesteleri. Bunun için beni kandırmana gerek yok. Ve kendine sert bir içki al, çünkü sadece bir eş değil, bakmakla yükümlü olduğun tüm bir aile edindin."

Malcolm güldü. "Och, evet. de bu duruma düştüm, değil mi?"

"Bu konuda çok üzgün görünmüyorsun," dedi Terrence.

"Ben değilim." Malcolm bir an daha düşünürken elini ensesinde gezdirdi. "Şaşırtıcı, değil mi?"

Terrence omuz silkti. "Sevdiklerin için yapman gerekeni yaparsın."

"I-" Malcolm, Jocelyn'e aşık olmadığını söyleyecekti ama kendini tuttu. Genç kıza karşı kesinlikle inkâr edemeyeceği güçlü duygular besliyordu. "Lord ve Leydi Granby ile görüşsem iyi olacak."

Ellerindeki çamuru yıkamak için önce odasında durdu. Oda henüz temizlenmemişti ama Bay Farrell'ın hizmetçilerine hemen temizlik yaptıracığını biliyordu. Bu sabahki kaosu beklemeyen adamı . Gerçekten de saat daha erkendi, sabah on bile değildi. Malcolm ve Jocelyn evleneli henüz yarım saat bile olmamıştı.

Ellerini ovarken gülümsedi.

Evliyim.

Bunu Gümüş Dük arkadaşlarına nasıl açıklayacaktı?

Jocelyn ve ailesine bakmadan önce elini yüzünü yıkamak için biraz zaman ayırmak istediğinden kapı açık bırakılmıştı ama aniden birinin onu izlediğini hissetti. Aceleyle döndü, silahını almak için botuna uzandı çünkü Ballantry'ye güvenmiyordu ve o sersem satın alınana kadar rahat etmeyecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, eşikte duran kişi Jocelyn'di.

Ellerini çabucak kuruladı ve bezi bir kenara koydu. "Ne oldu canım? Annen hâlâ mücadele ediyor mu?"

Başını salladı. "Doktor az önce geldi. Şu anda onunla ilgileniyor. Onu babamla konuşurken bıraktım. Daha sonra onu sorgulayacağım. Ben doktorla konuşurken benimle kalır mısın?"

"Elbette, genç kız."

"Teşekkür ederim. Babam şimdi konuştukları gibi onlarla birlikte orada olmamı istemedi."

Malcolm kaşlarını çatı. "Neden olmasın? Saklayacak neleri var ki?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden muayenesini bitirdiğinde onunla konuşmayı umuyorum." Yatak odalarına girdi ve etrafına bakındı. "Sabahki banyomdan kalma küvet hâlâ burada."

"Erkek hizmetkârlar şu anda giden misafirlerle meşgul. Yakında çıkarırlar."

Gülümsedi. "Camborne, seninle geçirdiğim günahkâr geceden çok keyif aldım." Adam güldü. "İstersen bunlardan daha çok olacak."

Onun yanına geldi ve ona sarıldı. "Aileme yaptığın tüm yardımlar için minnettarım ama planlarını altüst ettiğim için çok özür dilerim. Gerçekten, hayatını tamamen alt üst ettim."

". Aksine, işi daha da ilginç hale getirdiniz."

Ona bakarken güldü, gözlerinde şefkat parlıyordu. "Bunu söylemenin kibar bir yolu. Sanırım kilise düğünlerinde hız rekoru kırdık. Papazın bir ayini bizim törenimiz için ona yaptırdığımızdan daha hızlı bitirdiğinden şüpheliyim. Bizim kutsal şeylere saygısız paganlar olduğumuzu düşünüyor olmalı."

"Hayır, sadece hevesli muhabbet kuşları." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "İyi ki onu acele ettirmişiz. Ailen ve Ballantry çok yakınımızdaydı. Bu kadar yakın olduğumuzu fark etseydim, dün gece seninle evlenmek için ısrar ederdim. Ama artık benim karımsın, Jocelyn. Tüm hız rekorlarını kırmış olsak da olmasak da, tören hala önemli."

"O zaman benden henüz nefret etmiyorsun?"

"Hayır, genç kız." Onu tekrar kollarına aldı. "Senden asla nefret etmeyeceğim." "Öyle olsaydı seni suçlamazdım. Balık tutma konusunda ne yapacaksın? yolculuk?"

"Seninle tanışmadan önce olduğu kadar önemli değil. Oraya vardığımda balıklar derede olacak. Onları hiç yakalayamazsam da umurlarında olmaz."

"Oldukça bağışlayıcısın, Camborne. Ailemin beni affedeceğinden şüpheliyim, özellikle de annemi... en kötüsünü düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Kendimi bildim bileli bu kalp çarpıntılarından muzdaripti."

"Çocukluğunda bile mi?"

"Evet, o zamanlar bile. Ama numara yaptığını düşünmüştüm. Ne de olsa ben de piyano dersi almaktan kurtulmak için karın ağrısı numarası yapmışım. O da kalp çarpıntılarını benzer nedenlerle kullanıyor gibiydi. Yapmak istemediği bir şeyle karşı karşıya kaldığında daha iyi bir bahane olabilir miydi?"

"Görevlerinden kaçtığını mı düşünüyordunuz?"

Başını salladı. "Evet, çünkü karın ağrılarımı kesinlikle kaytarmak için bir bahane olarak kullanıyordum. Görünüşe göre yanılmışım. Bunlar gerçek ve onun bu son zorluğu yaşaması tamamen benim hatam."

Onu omuzlarından tuttu ve doğrudan güzel gözlerinin içine baktı. "Kendini suçlama. Tüm gerçekleri bilmiyorsun."

"Bilinmesi gereken ne gibi gerçekler var?"

Kızın çeyizi ve babasının bunu kendisi için kullanmasıyla ilgili şüphelerini açıklamak istemedi.

"Camborne, ne demek istiyorsun?"

İçgüdülerini ona annesinin stresinin Jocelyn'in evlendiği gün kaçıp gitmesinden çok kayıp çeyizle ilgili olduğunu söylüyordu ki bu muhtemelen annesini rahatlatmıştı çünkü Jocelyn evde kalmış bir kız olsaydı çeyiz meselesi aylarca ya da yıllarca unutulmasa bile ertelenecek ya da belki de hiç gündeme gelmeyecekti. Ama Ballantry'nin arkasındaki kiliseye koşarken Jocelyn'in Gümüş Dük'le evlendiğini fark etmesi onu felç etmiş olmalıydı.

Jocelyn'in babası da endişelenmiş olmalıydı. Granby Kontu'nun Ballantry Kontu'yla uğraşması başka bir şeydi. Her ne kadar Ballantry aşağılık ve zalim biri olsa da, eşit düzeyde iki akranlardı. Jocelyn'i, nişan sözleşmesinin şartları uyarınca beklenen parayı alamadığı için misilleme olarak incitmiş olabilirdi.

Ailesi onu kadar zeki olduğuna mı inanıyordu?

Ama şimdi Camborne Dükü'yle, belki de tüm İskoçya'daki en güçlü dükle uğraşıyor olmak onları oldukça korkutuyor olmalıydı.

Malcolm kötü bir ünü olduğunu biliyordu. Tamamen hak ettiği bir ün. Acımasız olarak bilinirdi. Aslında, ne zaman gerekli görse öyle davranırdı.

Ancak Jocelyn artık onun karısıydı. Bu yemin onu ve sevdiklerini korumak anlamına geliyordu, aptal olsalar ve çeyizini harcamış olsalar bile.

"Camborne, söyle bana. Neden emin değilsin? Gerçekler ortada. I her adımda aptalca davrandım."

"Aptalca davranmadın, genç kız."

İç çekti. "Öyle olduğumu biliyorsun. Aptalca davranmadığım zamanlarda da bencilce davranıyordum."

"Benimle sadece bencil nedenlerle mi evlendiğini söylüyorsun?"

"Şey, hayır. Sana değer vermeseydim seninle asla evlenmezdim. Dün gece yaptığımız şeyi senden başka biriyle asla yapamazdım."

Bu itiraf kalbini ısıttı. Belki de Jocelyn'in onu bu kadar etkilemesinin nedeni buydu. Kalbinden geçenleri söylüyordu.

"O zaman sorun nerede? Neden kendini hırpalıyorsun, genç kız? Annenin hastalıkları için kendini suçlamayı bırak. Onunla nasıl olduğunu gördüm. Ona sevgiyle sarıldın. Bu senin doğal tepkindi. Aileni önemsiyorsun. Evleneceğin kişi konusunda onlarla aynı fikirde olmaman onları hayal kırıklığına uğrattığın anlamına gelmez."

"Mantıksal açıdan bunu anlıyorum, ancak onların hasta görmek ve buna katkıda bulunduğumu bildiğim halde acıları için hiçbir sorumluluk almamak benim için çok zor. Ballantry'yi seçen aptal bendim çünkü evde kalmışlığımla ilgili sürekli söylenmelerden bıkmıştım. Şimdi düşünüyorum da, Ballantry'nin teklifini kabul ettiğimi açıkladıktan sonra babam pek kendinde değildi. Annem çok sevindi ama babam kararına sadece isteksizce uydu."

Biraz daha düşündükten sonra dudaklarını büzdü. "Nişan sözleşmesi çok ağırды ve babamın onun şartları kabul etmesini beklediğini sanmıyorum. Ama o sefil kabul etti. Yine de buraya yaptıklarımın yakınmak için gelmedim."

"Buraya baban doktorla konuşurken onu yalnız bırakmak için geldin."

Başını salladı. "Bu ve... buraya benim için yaptığınız ve şimdi ailem için yaptığınız her şey için size ne kadar minnettar olduğumu tekrar söylemek için geldim. Gerçekten, sanırım bir rüyanın içinde yürüyorum. Uyandığımda sizin gerçek olmadığınızı görmek istemiyorum."

"Och, aşkım. Ben gerçeğim." Ona dudaklarından yumuşak bir öpücük verdi ama birinin boğazını temizlediğini duyunca öpücüğü kesti. Kapı aralığına döndü ve gelenin Jocelyn'in babası olduğunu gördü. Adam zayıf ve çökmüş görünüyordu.

Jocelyn nefesini tuttu ve onun yanına koştu. "Doktor annem hakkında ne dedi?"

"Ucuz atlattık ama iyileşecek. Yatak istirahatine ihtiyacı var. Ayrıca etrafındaki şeylerin sakın kalmasına ihtiyacı var. Bu yüzden bilmem gerekiyor... bizi bekleyen başka sürprizler var mı Jocelyn?"

"Hayır, baba. bu kadar."

Malcolm'a döndü. "Ya sen Camborne? Şimdi sürprizlerini duyalım."

Jocelyn gözlerini babasına dikti. "Baba, sen neden ?"

Ama Malcolm soruyu anlamıştı. Babası Jocelyn'i ne zaman terk edeceğini bilmek istiyordu. Terk *edip* etmeyeceğini değil, *ne zaman terk edeceğini*. Ve bunun bu hafta kadar erken olup olmayacağını.

Granby için de soruları vardı. "Granby, benimle aşağıya gel. Bir biraya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun ve konuşmamız gerek."

Jocelyn ona sıcak bir gülümseme attı, belli ki babasına kendini sevdireceğini düşünüyordu.

O değildi. Çeyizinin ne kadarını çarçur ettiğini öğrenmek istiyordu.

Ama işte oradaydı, ona o kadar büyük bir güven ve hayranlıkla bakıyordu ki, geri çekilip meseleyi şimdilik akışına bırakması gerekip gerekmediğini merak etmeye başladı.

Ancak bu onun doğasında yoktu. O gerçeği istiyordu. Daha sonra onunla ne yapacağına dair henüz bir fikri yoktu.

Ama Granby henüz konuşmaya hevesli değildi, bu yüzden Malcolm konuyu uzatmadı. Onun yerine adamın karısının yanına dönmesine izin verdi.

Dr. Farrell Leydi Granby'nin yatağının yanından çıktığında Malcolm ve Jocelyn onu bir kenara çekip sorularını sordular. Doktor onlarla konuşmaya pek hevesli görünmüyordu ama Malcolm ısrar etti ve doktor da bir dükün isteğini göz ardı edecek değildi. "Kalbi zayıf," diye itiraf etti.

Jocelyn'in gözleri yaşarmaya başladı.

"Och, Yer Grace, üzülmeyin. Annen on yıl daha yaşayabilir, hatta daha da fazla. Bu tür hastalıklarda belli olmaz. Babandan anladığım kadarıyla evliliklerinin ilk yıllarından beri, belki de daha uzun süredir kalp çarpıntısı çekiyormuş. Bu da bana bunun ailesel bir özellik olduğunu ve bu zayıflıkla doğmuş olabileceğini düşündürüyor. Onu gerginlikten uzak tutmak yardımcı olacaktır ama sihirli bir iksir yok."

Doktor gitmeden önce ona birkaç soru daha sordular. Sonra Jocelyn annesinin yanına dönmek için izin istedi. "Uzun sürmeyecek. Sakıncası var mı?"

"Hayır, aşkım. İstedğin kadar zamanın var." Malcolm'un de Terrence'ı araması gerekiyordu. Ballantry ile buluşmasına hazırlanmak için yapması gereken işler vardı ve Terrence'ın yardımına ihtiyacı vardı. Yapılacak ilk şey, güvenilirmez kontu izlemesi için onu Edinburgh'a göndermekti.

Terrence'ı ortak salonda doyurucu bir yemeğin tadını çıkarırken buldu. "Hemen gitmemi ister misin?"

Malcolm, Terrence'ın masasına oturup onun yemeğini izlerken, "Acelesi yok," diye güvence verdi. "Arabayla geliyor ve sen de onu at sırtında takip edeceksin. Burası bir yolcu hanı olduğu ve ahırları iyi hayvanlarla dolu olduğu için bol miktarda at var. Kâhya ile konuşacağım. Bir at seçin ve ihtiyacınız olan her şeyi toplayın."

Terrence başını salladı.

"Ballantry'ye yetişmeniz çok uzun sürmez. Ona yetişemeseniz bile, Edinburgh'da bir konağı olduğu için onu kolayca bulabilirsiniz. Oraya vardığında, onu gizlice takip edeceksin. Ama aynı zamanda onun hakkında bulabildikleri her türlü bilgiyi araştırmaları için müfettişler görevlendirmenizi istiyorum."

Terrence artık boş olan tabağını bir kenara bıraktı ve düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Saklamak istediği sırlar mı?"

"Evet. Ne kadar derin ve karanlık olursa o kadar iyi. Beni yok etmeye çalışması umurumda değil ama Jocelyn'i aşağılamasına izin vermeyeceğim."

Terrence gülümsedi. "Ona gerçekten değer veriyorsunuz, Majesteleri."

Malcolm kıkırdadı. "Evet. Çok uygunsuz, değil mi?"

"Hiç de değil. Artık bu genç kızla evlisin ve bence o da seni mutlu etmek istiyor. *Aptal* gibi davranıp onu hayal kırıklığına uğratma."

Tüm dünyada onunla bu kadar açık ve dürüstçe konuşabilecek sadece üç adam vardı. İki Gümüş Dük arkadaşı Lynton ve Bromleigh ile Terrence. "Onu pek tanımıyorsun," dedi Malcolm. "Neden ona karşı bu kadar korumacısın?"

Terrence'ın ifadesi yumuşadı. "Annesi için koparılan onca yaygaranın arasında, yine de beni arayıp neden olduğu kargaşa için özür dileyecek bir an buldu."

"Senden özür mü diledi?"

"Evet, sonra da bana kahvaltımı yapma fırsatı bulup bulmadığımı sordu." Malcolm'a geniş bir sırıtış attı. "Yapmadığımı söylediğimde, Bay Farrell'ı aradı ve en iyisini almam için ısrar etti ve hesabına yazmasını tavsiye etti."

Malcolm güldü. "Benim yanımda çalışıyorsun, bu yüzden tüm masrafların Ben."

Terrence omuz silkti. "Onu bu temin etmek isteyebilirsiniz. O senin ucuz olduğunu düşünüyor ve beni bilerek ahırda yatırdı."

Malcolm yine güldü. "Ama sen benim arabacımsın. Burası standart konaklama yeri, ahırın üstündeki odalar değil mi?"

"Evet, ama o beni dostu ve koruyucusu olarak görüyor. Ona bunun benim seçimim ve tercihim olduğunu söyledim. Sonra da kilisede seni koruduğum için bana teşekkür etti."

"Görünüşe göre ikiniz epey sohbet etmişsiniz. Seninle ilk tanıştığımda bu kadar konuşabilmen aylarımı almıştı. Ona karşı neden bu kadar girişkensen?"

Terrence yine sırtıttı. "O sizden daha güzel, Yer Grace."

"Evet, kesinlikle çok güzel," dedi Malcolm gururla, çünkü o artık onun karısıydı.

Terrence'ın Edinburgh'a doğru yola çıktığını gören Malcolm, Jocelyn'i hasta annesinden uzaklaştırmak için köyde yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Yağmur dinmiş ve güneş bulutları delip masmavi bir gökyüzü ortaya çıkarmıştı.

İlk başta isteksizdi. Malcolm ısrar etti çünkü ikisinin de annesi için onu uyutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Yapmak istediğin bu mu genç kız? Öylece oturup üzölmek mi?"

"Başka ne yapabilirim ki? Bu çok çaresiz bir duygu."

Tüm ailesinin teker teker ölümünü izlediği için bu çaresiz duyguları çok iyi anlıyordu. Ama doktor Jocelyn'in annesinin iyileşeceği konusunda onları temin etmişti. Bu en iyi haber değil miydi? "Haydi, genç kız. Benimle yürü."

"Pekala."

Daha iyi hissettiğini itiraf etmesi uzun sürmedi. "Teşekkür . Bu temiz havada dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı."

Rıhtım boyunca yürüdüler ve sergilenen mallara bakmak için çeşitli tezgâhlarda durdular. Güneş Jocelyn'i yumuşak ışııyla yıkıyor ve Malcolm onun her zamankinden daha güzel göründüğünü düşünüyordu. Tuhaf bir duyguydu bu, çünkü alaycı bir pıhtıydı ve tanıdığı başka hiçbir kadının tanıdıkça daha da güzelleştiğini hatırlamıyordu.

Yine de iyi kadınların peşinden gitmezdi. Gerçekte, çoğu korkunç, açgözlü, entrikacıydı. Bildikçe güzelliklerinin solması şaşırtıcı mıydı? En çarpıcı güzellikte olanları bile yakından incelendiğinde yıpranmış bir görünüme sahipti. Hiçbirinin içinde pırıl pırıl bir ışık yoktu. Her türlü lüksün parmaklarının ucunda olmasına rağmen hayatlarında çok az neşe hissetmelerinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Ama bu onun aradığı türden bir kadındı. İşin içinde aşk yoktu. Kalp yok. Teklif ettiği tek şey gündelik kaçamaklardı.

Sonra Jocelyn çıkageldi.

" giden bir şey var mı?" diye sordu, kadın tezgâhlardan birindeki dantellere hayranlıkla bakarken.

"Bana zaten gereğinden fazlasını aldın," diye ısrar etti.

Onun için dantel bir fichu satın aldı. Bakışları bir başkasına takılınca onu da satın aldı.

Yürümeye devam ederlerken ona gülümsedi. "Camborne, bana hayran olduğum her şeyi satın alamazsın."

"Neden olmasın?"

Dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı ama bu ciddi bir kaş çatma değildi. Bir sonraki anda ona tekrar gülümsüyordu.

Tanrım, onun gülümsemesini seviyordu.

Londra'da bir balo salonunda tanışmış olsalardı ona aşık olur muydu? Ya da bir müzikalde? Ya da ev partisinde? Bu koşullardan herhangi biri altında ona çekilir miydi? Yoksa bir eşek gibi davranıp yanlış türden bir kadının peşinden koşmak için onu görmezden mi gelirdi?

Geçen gün bu konuda şaka yapmış, ona kur yapmayı seçmiş olabileceğini söylemişti.

Belki de bu bir şaka değildi.

Jocelyn'in ruhunun aradığı kayıp parça olması mümkün müydü?

Dokuzuncu Bölüm

BİRKAÇ SAAT SONRA, Jocelyn kendini biraz daha iyi hissettiği için annesinin başucunda kalıp ağzına et suyu koyarken, Malcolm babasına ortak salonda bir bira içmek için ona katılması konusunda ısrar etti. Burada ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden Lord Granby'nin sohbetlerini geciktirmek için daha fazla bahane bulmasına izin vermeyecekti.

Birlikte alt kata indiler. Akşamın erken saatleriydi ve güneş yavaş yavaş ufka doğru inmeye başlamıştı. Malcolm ve Lord Granby içeri girip uzak bir köşedeki açık masaya oturduklarında Bay Farrell bir sandalyenin üzerinde durmuş, duvar apliklerindeki mumları yakmakla meşguldü. Altın meşe masalar mum ışığının aydınlatmasıyla kırmızımsı bir renk aldı.

Bay Farrell, bir duvarın çoğunu kaplayan ve tüm uzunluğu boyunca uzanan devasa bir ahşap şömineye sahip şömineyi yakmak için ilerledi.

Jocelyn'in babası, kalabalık odadaki masalarına anda ilk soruyu ortaya attı. "Camborne, seni kızım ile evlenmeye iten şey nedir?"

"Bunu henüz tam olarak anlayamadım," diye itiraf etti Malcolm, kendisi bile inanmazken babasının kızına ilk görüşte aşık olduğuna asla inanmayacağını biliyordu. Ama bu çoğunlukla onun inatçılığından ve birinin kalbi üzerinde bu kadar kontrol sahibi olabileceğini kabul etmek istememesinden kaynaklanıyordu. "Ama ondan hoşlanıyorum Granby. Niyetim bu evliliği gerçeğe dönüştürmek."

Granby başını salladı. "Keşke sana inanabilseydim."

"Bana inanması gereken kişi Jocelyn. Doğrusu, evliliğimiz ya da benim hakkımda başkalarının ne düşündüğü umurumda değil."

"Senden hoşlanıyor, Camborne. Hakkını vermeliyim. Ona karşı onurlu ve koruyucu olduğunu söyledi. Bu yüzden kızıma göz kulak olduğun için sana teşekkür etmeliyim."

Malcolm başıyla onayladı. Hizmetçilerden birinin önlerine koyduğu biraların tadını çıkarmak için bir süre sessiz kaldılar.

Aralarındaki sessizlik uzayınca Malcolm şimdi meselenin özüne inmenin tam zamanı olduğuna karar verdi. "Jocelyn'in çeyizinin ne kadarını kendi kullanımın için aldın?"

Babası elindeki bardağı bir gümbürtüyle yere bıraktı, neredeyse dökülüyordu. "Beni kendi kızımından çalmakla mı suçluyorsun?"

"Hayır, ben buna basitçe el koyma ya da ödünç alma derdim. Jocelyn'in çeyizi için bir kenara ayırmadan önce fonlar senin dilediğin gibi kullanabileceğin fonlardı. Ama o güzel meblağı bir kenara ayırdıktan sonra, evlendiğinde bunu alacağını bilmesine izin vermek... Anlamadığım şey, artık ona verecek paranız olmadığını bildiğiniz halde neden ona ya da Ballantry'ye bir şey söylemediğiniz?"

"Bu seni ilgilendirmez, Camborne."

"Tam tersine, artık onun kocası olduğuma göre bu *tamamen* beni ilgilendirir. Sessiz kaldınız ve onun o yanlış nişana girmesine izin verdiniz. Ballantry'nin Jocelyn'in kendisine beş parasız geldiğini öğrendiğinde ona ne yapacağını hiç umursamadın mı?"

"Ben olsam durumun icabına bakardım," diye mırıldandı Granby.

"Nasıl? Onu sadece parası için istiyordu ve sen de bir kuruş bile almadan onu ona göndermek üzereydin. Evlendikten sonra onu onun gazabından korumak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Ona ne yapacaksın Camborne? Onunla evlenen sen olduğuna göre bu daha önemli bir soru değil mi?"

Malcolm kaşlarını çatı. "Ben mi? Hiç. Onun serveti umurumda bile değil. Ya da daha doğrusu, onun eksikliği. Onunla evlendim çünkü..."

Saçmalık.

Onunla onu sevdiği için evlendiğini söyleyecekti ama bu çok saçmaydı. Ondan hoşlanıyordu ve yanında olmasına hızla alışmıştı. Ona karşı bir bağlılık hissettiği inkâr edilemezdi ama bunun ötesinde ona karşı hisler beslediğini kabul edemezdi ve etmeyecekti de.

"Onunla evlendim çünkü bunu yapmama ihtiyacı vardı."

Granby başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Buraya gelene kadar onunla hiç tanışmadıysanız, ona ne olduğunu önemsemeniz için ne gibi bir nedeniniz olabilir ki? Yoksa birbirinizi uzun zamandır tanıyor ve bunu başından beri planlıyor muydunuz?"

"Planlı mı?" Malcolm öfkelerini yuttu. "Kendini o kurbağaya bağlamasını planladığını mı sanıyorsun Ballantry? Törene katıldıktan sonra da onu onun merhametine mi bırakacaktım?"

"Ama bunu yapmadı," diye belirtti Granby. "Ve daha önceki soruna cevap vermek gerekirse... Jocelyn'in ne kadar inatçı olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Ballantry'yle evlenmeyi kafasına koyduktan sonra hiçbir şey onu vazgeçiremezdi. Sözleşmeye onun ahlaki davranışlarıyla ilgili şartları eklemenin meseleyi bitireceğini ummuştum ama öyle olmadı. Ballantry'nin ona ciddi bir zarar vereceğine de inanmıyordum, ancak son birkaç gündür kızımın peşinde birlikte olduğumuz için onun hakkındaki fikrim değişti. Görünüşe göre düşündüğüm gibi bir adam değilmiş."

İç çekti. "Kaçıp gitmesine sevindim, çünkü uygun bir çeyizle gelse de gelmese de o sınırlayıcı onu mutsuz edecekti."

"Başından beri ona karşı dürüst olmalıydın. Zamanlaması pek iyi olmasa da kaçıp gitmesi onun için büyük şans." Gerçekten de Ballantry tam olarak hak ettiğini bulmuştu ama Jocelyn'in düğün sabahı kaçıp gitmesi tehlikeli bir şeydi.

Babası kaşlarını çatı. "Onun pervasızca kaçışı için beni mi suçlayacaksın?"

"Sen de buna katkıda bulundun, bu yüzden inkâr etmeye zahmet etme. Yolculuk için yeterli parası ya da doğru dürüst bir yemeği olmadan, üstelik gelinliğiyle Aberdeen'e giderken saldırıya uğramış ya da öldürülmüş olabilir. Soğuk gecelere ısısız ve yiyeceksiz katlanmak zorunda kaldı. Hâlâ bunu planlamasına yardım ettiğime inanıyor musun? Och, evet. Ona tüm bu acıları çektirmek kesinlikle benim açımdan zekice bir plandı. Gerçekten sevdiğim kadına bu çileyi çektireceğimi mi düşünüyorsun? Bir ilişkimiz olduğunu varsayarsak?" Malcolm kendini sakinleştirmek için birasından bir yudum aldı, çünkü Jocelyn'in zarar göreceği düşüncesi onu mantıksızca öfkelenmişti.

Ve onun kalbine girmenin yolunu çoktan bulduğu gerçeğiyle daha da sinirlendi.

Babası, Jocelyn'i yanlış nişan yüzünden suçlayarak ve sonra da kaçarak dikkatleri kaybettiği çeyizinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama bu sadece Malcolm'un öfkelerini alevlendiriyordu. "Granby, kızını daha önce görmüş olsaydım, Ballantry'nin onu elde etmesine izin vermeyeceğimden emin olabilirsin. Onunla evlenmek için kendim öne çıkardım."

Granby kahkahalarla güldü. "Doğru, kızıma ciddi ciddi kur yapacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

Malcolm omuz silkti. "Neye inanırsan inan. Onunla ben evlendim, değil mi?" Öne doğru eğildi ve Lord Granby'ye tüm ciddiyetiyle baktı. "Onun çeyizini ne yaptın? Ve Ballantry'ye nasıl davranacaktın ki, kandırıldığını öğrendiğinde Jocelyn'i anlamsızca dövmesin? Yoksa ona bu kadar acımasızca davrandığını hâlâ inkâr mı ediyorsunuz?"

"Çeyizin gittiğini bilmiyorsun," dedi Granby hırslayarak. "Aslında onu sana hiç vermemeyi düşünüyorum. Kızımın evlenmeden önce onu mahvetmişken neden vereyim ? Sen ve Jocelyn bana zarar verdiniz, bana ve annesine bir yığın keder yaşattınız. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Kızının kalbini kırmaya bu kadar hevesli misin? Onu sıradan bir fahişeden daha iyi görmediğinizi anladığında kesinlikle kıracaksınız. Buna inanacak, çünkü onu çeyizinden ettiğinizi kabul etmiyorsunuz. Granby, bana hava atmayı bırak ve gerçeği . Bana ne söylersen söyle Jocelyn'e zarar vermeyeceğim. Ama kızının saygısını korumak istiyorsan, sana yardım etmeme izin ver."

"Bana yardım eder misin?" Granby'nin kulakları dikildi. "Ne öneriyorsun?"

"Hiçbirine dokunduğunu bilmesine gerek yok. Çeyizinin ne kadarını aldın?"

"Değiştirmeyi mi teklif ediyorsun?" Malcolm'a şaşkınlıkla baktı. "Vallahi öyle! Neden böyle saçma bir şey yapasın ki? Beni tanımıyorsun. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ve yine de kızımın bana olan sevgi ve saygısını korumasına izin mi vereceksin? Neden, Camborne? Anlamıyorum."

Doğruyu söylemek gerekirse Malcolm da bilmiyordu.

Ancak Jocelyn'in ailesini ne kadar çok sevdiğini görmek için büyük bir algıya sahip olmak gerekmiyordu. Bunu onun ve aile birliklerinin iyiliği için yapıyordu. Kendisi de ailesini kaybettiğinden, bunun ne kadar değerli olduğunu çok iyi anlıyordu.

"Bana eksiğin ne olduğunu söyleyin, ben de yerine yenisini koyayım ama bunu sadece parayı doğrudan Jocelyn'e teslim etmeniz koşuluyla yapacağım. İstedği gibi kullanabilir. Ballantry ile anlaşır anlaşmaz düzenlemeleri yapacağım ve onun iddiasını yoldan kaldıracam. O zamana kadar Jocelyn'e çeyizin Ballantry ile bir anlaşma yapılana kadar olduğu yerde kalacağını söyleyin."

"Och, onun yerleşimi konusunda ne yapmayı planlıyorsun?" Granby birasının son bardağını da devirmeden önce sordu. "Elimden geldiğince katkıda bulunacağım. Doğrusu, davranışından daha da utanmama neden oldunuz. Ama kızımın aramızın nasıl olduğunu anlamıyorsun. Her zaman beni örnek aldı, yaşayan en bilge adam olduğumu düşündü."

Gözyaşları oluşmaya başlayınca gözlerini sildi. "Beni mali durumumuzu berbat ettiğimi kabul etmekten alıkoyan şey gururumdu, aptal gururumdu. Bunu karımdan da sakladım. Ama Jocelyn kaçınca ona durumu anlatmak zorunda kaldım. Sadece Jocelyn'in güvenliği için değil, aynı zamanda uçurumun kenarında sallanırken bize ne olacağı konusunda da endişelenmek zorunda kaldığı için kalbi bu yüzden harekete geçti. Zamanla halledeceğim, çünkü tüm yatırımlar kötü değildi. Zar zor da olsa birkaçı hâlâ kârlı."

"Yani tamamen yok olmadınız mı?" Malcolm adama inanıp inanamayacağını bilmiyordu.

"Hayır, henüz yok olmadım. Umarım bazı varlıkları kurtarabilirim. İşte bu kadar. Şu anda Ballantry'yi satın almak için katkıda bulunabileceğim çok az şey var. Her şey kötü zamanlamadan kaynaklanıyor. Dediğim gibi, bir dizi akılsız yatırım yaptım ve şu anda zor durumdayım. Jocelyn'e söyleme lütfen. Bunlar bana almamamı tavsiye ettiği anlaşmalardı. Haklı olduğu ortaya çıktı. Ama ben inatçı bir aptaldım ve genç kızdan tavsiye almazdım. O akıllıdır, bilirsin."

"Bunu duyduğuma sevindim." Malcolm, Jocelyn'in kitap zekâsına ve belki de iyi finansal içgüdülere sahip olduğundan şüphe duymuyordu ama dünyanın daha sert yöntemleri konusunda bilgisizdi. Belki de bu yüzden onu korumak için bu kadar büyük bir ihtiyaç hissediyordu.

"Ah, kızımdan söz açılmışken," dedi Granby, kapı aralığına bakarak, "işte şimdi burada. Bu konuda ona tek kelime bile edemezsin."

"Yapmayacağım. Konuşmamızın bütün amacı bu değil mi?" Malcolm onun güzel yüzünün yaklaştığını görünce yüreği ağzına geldi. Masasına doğru ilerlerken gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Babası ellerini kalçalarına vurdu. "İyi bir konuşma yaptık, Camborne. Sanırım seni yanlış değerlendirmişim. Kızıma iyi bak. O burada olduğuna göre ben de yukarı çıkıp karımla ilgilensem iyi olacak."

Ortak salondaki herkes onlara bakıyordu; dedikodular çok yaygın olduğu ve gerçekte neler olup bittiğini anlamaya çalıştıkları için bu şaşırtıcı değildi. Malcolm artık Jocelyn'in itibarı konusunda endişelenmiyordu, çünkü ailesinin de onlara katıldığı ve genç kızdan karısı olarak bahsettiği açıkça görülüyordu. Her halükârda, bu sabahki acele evlilik töreni onu dedikoduların en kötüsünden korumuştur. Ancak herkes Ballantry'nin bu olaydaki rolünü merak ediyor olmalıydı.

Malcolm kendisi ya da terk edilmiş damat hakkında ne düşündüklerini pek umursamıyordu. Ama hakkında fısıldanan hiçbir hakarete

Jocelyn.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü ve onu selamlamak için ayağa kalkan adamın gösterdiği yere oturdu. "Annen nasıl, genç kız?"

"Daha iyi, teşekkür . Şu anda uyuyor. Nefes alıp veriyor. daha az gergin."

Onun yanına yerleşti. "Peki ya sen?"

Başını salladı ve iç çekti. "Artık onun tehlikeden olduğunu bildiğim için iyiyim. Ama senin için ne kadar korkunç bir düğün günü oldu. Tüm bunlar için çok üzgünüm."

"Hayır, tatlım. Benim için asla endişelenme."

Adam ona elini uzattığında elini tuttu. Adam elini onunkine sarınca kızınki yumuşak ve narin bir his aldı. Bu onu memnun etmişe benziyordu, çünkü bu küçük şefkat jesti karşısında gözleri gümüşü aylar gibi parladı. "Ama senin için endişelenmek *istiyorum*. Bunu yapmasam olur mu? Sen artık benim kocamsın ve bu gün bir düğün gününün olması gerektiği gibi geçmedi." Ona, samimiyetiyle kalbine dokunan tatlı bir gülümseme daha attı. "Bana kızma."

"Jocelyn, seni temin ederim ki öyle değilim."

"O zaman sen zaten olduğuna inandığımdan daha iyi bir adamsın. Seninle evlendiğim için çok mutluyum. Bunu itiraf etmemin bir sakıncası var mı? Ancak balık tutma planlarınızı altüst ettiğim için gerçekten üzgünüm." Boğazını temizledi. "Ne yapalım? Birkaç hafta huzur içinde düşünmek için kulübenize gitmeyi planladığınızı biliyorum ve sonra önce Aberdeen'de durmayı düşündük. Ama annem henüz seyahat edebilecek durumda değil. Ballantry onları burada bizimle bıraktığı için ailemin de ulaşım aracı yok."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Ellerine baktı, çünkü adam hâlâ onun ellerini tutuyordu. "Eğer izin verirsen seninle kalmak istiyorum. Nereye gitmeyi seçersen seç ve orada ne kadar kalmaya karar verirsen ver. Yerimin senin yanında olmasını isterim."

"Öyleyse öyle olacak. İster burada, ister Aberdeen'de ya da Kuzey İskoçya'nın vahşi doğasında birlikte kalacağız."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu sizi şaşırtmış görünüyor. Buna zaten karar vermemiş miydik?"

Başını salladı. "Evet, ama bu ailem ortaya çıkmadan önceydi ve bir aydan daha ileriye bakmıyorduk. Bu sabahki kargaşanın her şeyi değiştirmesinden korkuyordum. Ama rahatladım. Beni yanında tutman için seni ikna etmekte zorlanacağımı düşünmüştüm."

"Bunun için koruyucu içgüdülerimi suçla. Ballantry bir haydut ve sana zarar vermeyeceğine dair ona güvenmiyorum."

"Artık bir şey deneyeceğinden şüpheliyim. Ama benden ve peşimi bırakmayan tiyatrosundan bıkmış olmandan korkuyordum."

"Evlendikten bir gün sonra senden vazgeçeceğimi mi sandın? Neden? Baban ve Ballantry'nin söylediklerine inandığın için mi? Zamparanın teki olduğuma ve eşim olarak aldığım kadına hiç değer vermeyeceğime mi? Yani diğerlerinin benim hakkımda söylediklerine inanıyor ve işlerin beklediğim gibi gitmediğine dair en ufak bir ipucunda seni terk etmemi mi bekliyorsun?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Şey... onun gibi bir şey," diye itiraf etti kızarak. "Ama aynı zamanda bu evlilik özgürce yapılmadığı için. Bunu inkâr edemezsin Camborne. Her ne hikmetse, benim korunmaya ihtiyacım olduğuna ve bunu yapacak adamın da sen olduğuna karar verdin. Bizimkisi bir aşk evliliği değil, hatta bir iş anlaşması bile değil, aile ittifakı da hiç düşünülmedi. Bu yüzden sana yaşattıklarım karşı gösterdiğin hoşgörüyü anlamakta güçlük çekiyorum."

"Bu konuda fazla düşünme."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Benim bir planlamacı olmadığıma inandığınızı biliyorum ama bu gerçekten doğru değil. Her şeyi düşünür ve endişelenirim... Ballantry ile olan düğünümünden kaçışım dışında, ki o da hiçbir öngöründe bulunmadan gerçekleşmişti. Tüm bunlar hakkında neden bu kadar sakınsın? Durumumuz beni durmadan endişelendiriyor. Sadece istenmeyen bir eşe sahip olmakla kalmıyorsun, şimdi bir de onun ailesine yük oluyorsun."

"Jocelyn, bir hata yapıyorsun."

Bir kez daha ona baktı, sevimli, iri gözleri sorguluyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Belki de nedenlerinden bahsetmek için en uygun yer burası değildi, çünkü bunlar son derece kişiseldi ve çocukluğundan beri taşıdığı yaralar henüz iyileşmemişti. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Başını salladı ve hemen ayağa kalkarak dışarı çıkarken onun koluna girdi. Yaptığı küçük şeylerde onu memnun eden bir şeyler vardı, hatta

Kolunu onun koluna koymak kadar küçük bir şey, doğal bir içgüdüyle yapılmış gibi görünüyordu.

Bunu ondan hoşlandığı ve ona yakın hissettiği için yaptı. Aralarındaki bağı göstermeyi ya da kendini başkalarından üstün tutmayı düşünmüyordu. Onu kendi malı gibi görmeye çalışmıyor, üstün statüsüyle başkalarını küçük düşürmeye çalışmıyor ya da ona yaranmaya çalışmıyordu.

Ne bir kurnazlık ne de bir entrika . Sadece

Jocelyn vardı.

Ve ondan hoşlandı.

Ona güvenebilmesinin nedeninin bu olup olmadığını bilmiyordu. Güvenini kazanmak onun için bu kadar kolay olmamalıydı. Ona zaten ne kadar güvendiğinin farkında mıydı? Belki de kızın ona bakışında, kalbinde sonsuza dek kaybettiğine inandığı bir şeyi ortaya çıkaran bir şey vardı. Kadın ona hayrandı ve onu kahraman olarak görüyordu, ki o kesinlikle öyle biri değildi.

Ama nazikçe bakılmak güzeldi. Onun tatlı gülümsemesinden hiç bıkacak mıydı?

Gece esintisi biraz sertti, bu yüzden o ve Jocelyn hana dönmeden önce fazla yürümemişlerdi. Jocelyn şalını almak için yukarı çıkarken o aşağıda bekledi. Bir süre sonra onu aceleyle aşağı inerken gördüğünde kalbi hafiflemiş gibiydi. Onunla birlikte olduğu için çok mutlu görünüyordu. Evet, çoğu kadın böyle hissediyordu ama bunun tek nedeni ondan pahalı ıvır zıvırlar bekliyor olmalarıydı.

Jocelyn henüz ona evliliklerinin mali koşullarını bile sormamıştı. Giysileri, mücevherleri, arabası, Londra'daki konağı, hizmetçileri ve genel harcama parası için sağlayacağı ödenek hakkında tek bir düşünce bile yoktu.

Hiçbirini. Bu sorular onun aklında hiç yokmuş gibi görünüyordu.

Belki de bu onun için önemsizdi çünkü bu amaçlar için kullanabileceği yeterli miktarda parası olduğuna inanıyordu. Yine de onunla evlenmesi, mal varlığının kontrolünün artık onun elinde olduğu anlamına geliyordu. Bunu biliyordu ama yine de niyetleri hakkında onu sorgulamıyordu.

Ona bu kadar güveniyor muydu?

Son birkaç gündür ona verdiği her şey için gülünç derecede minnettardı ve belki de cömertliğinin devam edeceğini varsayıyordu. Ne de olsa onun gardırobuna yaptığı harcamalarla kendini aptal yerine koymuştu. Adamın zengin olduğunu biliyordu.

Yine de onun umursadığından şüpheliydi. Bir kontun kızı olarak yetiştirilmiş olmasına rağmen, pahalı zevkleri yoktu ve hayatın sunduğu daha basit şeylere karşı oldukça minnettar görünüyordu.

Limana doğru yürüdüler, yolları köyün ışıklarıyla aydınlanmıştı ve alacakaranlık limanın üzerine çökerken gümüşü bir ay görünmeye başlamıştı. Rıhtımın kenarında durduklarında onu kollarıyla sardı, çünkü şalı bile serinletici rüzgâra karşı onu sıcak tutmaya yetmiyordu.

"Bunu bana açıkla," dedi yan yana durup parıldayan suya bakarlarken. "Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun, özellikle de senden talep ettiklerimi düşününce?"

Bir parmağını çenesinin altına sokarak yüzünü kendisine çevirdi ve hafifçe dudaklarından öptü. "Benden hiçbir şey talep etmedin," diye hatırlattı ona. "Yaptığım her şeyi kendi rızamla yaptım."

Karşı çıkmak istedi ama adam onu tekrar öptü.

Belki de bu kadar açıktan yapması gereken bir şey değildi ama balıkçılar erken kalkıp erken çekilme eğiliminde oldukları için şu anda burada çok az insan vardı. Gündüz saatlerinde gelişen pazar tezgâhlarının hepsi artık kapalıydı.

Yakınlarda işlek görünen birkaç taverna vardı ama Malcolm bu mekânların müdavimleri için endişelenmiyordu. Saat daha erkendi ve çoğu henüz sarhoş olmamıştı. Yine de Jocelyn'i çok uzun süre dışarıda tutmaya yoktu, sadece kalbindekilerin bir kısmını ortaya çıkaracak kadar uzun süre.

Ama nereden başlayacaktı?

Baştan başla, göt herif.

Evet, ona her şeyi anlatmak zorundaydı. Eninde sonunda gerçeği öğrenecekti ve ona kalbinin asla iyileşemeyeceği kadar derinden aşık olduktan sonra onu terk etmesini istemiyordu. Ona her şeyin en kötüsünü anlatmalı ve sonra da sonuçlarına katlanmalıydı.

"Bugünkü olayların hiçbirinin beni neden koşturmadığını merak ediyorsunuz," diyerek konuşmayı açtı.

Jocelyn başını salladı. "Bana ve aileme karşı çok naziktiniz. Başka hiç kimse bunu yapmazdı."

Acı acı güldü. "Lass, bunun nedeni başka hiç kimsenin bu yükün altında ezilmemesi..."

"Neyin?"

Kız ona öyle bir güvenle bakıyordu ki, adam buna dayanamadı.

"Ailemi öldürdüm." Bu açıklamayı yaptıktan sonra nefes nefese kaldı. Sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Bunca yıldır peşini bırakmayan şey buydu. Bu konuda hiç konuşmamış, hatta kendisine kardeş kadar yakın olan iki adama, Bromleigh ya da Lynton'a bile bahsetmeye cesaret edememişti. "Ailem. Kardeşlerim. Hepsi öldü ve bu benim hatamdı."

Keskin bir nefes aldı. "Nasıl? Sen küçük bir çocukken ölmediler mi? Bana böyle söylemiştin."

"Evet, o zamanlar altı yaşında bir çocuktum. Bana nasıl olduğunu ya da neden olduğunu sormayın, çünkü size söyleyemem. Tek bildiğim, hepsini öldüren enfeksiyonu eve getiren kişinin ben olduğum."

Kadın onu hafifçe ittiğinde şaşırdı. "Bunca yıldır bu korkunç şey için kendini suçladığını söyleme bana? Altı yaşındaydın. *Altı*. O yaşta hiçbir çocuk suçlanamaz. Ve bunu aileye getirenin sen olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu hastalığa yakalanan ilk kişi bendim."

"Ne olmuş yani? Sizinle aynı zamanda enfekte olmuş olabilirler ancak daha yaşlı oldukları ve daha fazla direnç kazandıkları için semptomların ortaya çıkması daha uzun sürmüş olabilir."

"Hayır, onlara ben verdim. Doktor amcalarıma böyle söyledi."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Ve bu iğrenç şeyi sana tekrarladılar mı?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Doktorla bu konu hakkında konuşurlarken kulak misafiri oldum. Aylar sonra, tamamen iyileştiğimde, amcalarımı sorguladım. Benim hatam olduğunu kabul ettiler."

Onu tekrar hafifçe itti ve sonra ona sarıldı. "Ne kadar aptallar! Bu senin hatan değildi. Eğer anne ve kardeşlerin, tüm sevdiklerini kaybetmiş bir çocuk olarak suçun sana yüklendiğini bilselerdi, o aptal adamların peşine düşerlerdi. Doktor da öyle! Hastalığın ailenizi nasıl mahvettiğini kesin olarak bilemezdi. Önce sizin yenik düştüğünüz açık olsa bile, ne olmuş yani? Sen de en az onlar kadar savunmasızdın. Suçlu olan hastalıktı. *Sen değil*."

Ona gülümsedi, çünkü onu savunurken çok sert görünüyordu.

Belki de başından beri özlediği şey buydu, bu tam ve mutlak, sevgi dolu destek.

Tek başına savaşmıyor olmak ne kadar tuhaf bir histi. Kuzguni siyah saçları ve kristal mavisi gözleri olan bu güçlü bakire tarafından savunulmak ne kadar güzel bir histi.

Omzuna ancak ulaşan ve vücudu sert kaslar yerine yumuşak kıvrımlardan oluşan sevimli bir fae varlığı.

Onunla evlenmişti çünkü ruhundaki bir şey onu Onu.

Bunun onu koruma ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Ama ruhu gerçek ihtiyacı fark etti. *Onu* koruması gereken kişi oydu.

Sulu gözlerle ona baktı. Adam inledi.

"Ağlayacak mısın, genç kız?"

"Hayır, sadece benimle neden evlendiğini şimdi anladığım için buğulu gözlerle bakıyorum." Elini adamın yaralı yanağına koydu. "Yıllar önce ailenin başına gelen bu korkunç şey için nihayet kendini affetmeye hazırsın... asla senin hatan olmayan korkunç bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet, zaviyenize yaptığınız yolculuğun gerçek amacı buydu. Hissettiğin bu halsizlik, kalbinin sana devam etmenin, kendini hak ettiğin neşeden mahrum bırakmayı bırakmanın zamanının geldiğini söylemesiydi."

Bir parmağını çenesinin altına soktu ve hafifçe çimdikledi. "Bir filozofla evlendiğimi fark etmemiştim."

"Oh, bu konuda pek çok kitap okudum." Gülümsedi. "Duvara karşı seks yapmakla ilgili kitaplarla birlikte."

Güldü.

"Kendini cezalandırmayı bırakmaya hazır mısın?"

Bunun için umutsuzca acı çekiyordu. Ama yılların işkencesini silip atabilecek ve üzerindeki yükü henüz atabilecek miydi? O kadar basit olacağından şüpheliydi. "Jocelyn, seninle evlendim çünkü Burling'le olan yüzleşmemi saçma sapan bir hale getirdim ve eğer ben öne çıkmasaydım bu seni mahvedecekti.

seni karım yaptım."

Başını salladı. "Evet, bu kısmen doğru. Ama bir Camborne. Bir değişikliğe, değil mi?"

Kızın çenesine bir çimdik daha attı. "O kadar da büyük bir değişiklik değil."

Sinirlenmedi ve bunun yerine onunla birlikte yumuşak bir şekilde güldü. ", belki hemen bu kadar aşırı bir hareket değil. Ama bu senin gittiğin yöne doğru. Yeniden bir aile hayatı istedin. Etrafınızda sevdiklerinizin olmasını istediniz, çünkü çok özlediğiniz şey buydu. Camborne..."

"Evet, kızım?"

"Bu yüzden mi benimle evlenmeyi sorun etmediniz? Eminim öyledir ve bundan memnunum. Senin için böyle olmak istiyorum. Senden önce gelen hiç kimse için böyle olmak istemedim."

"Harpy olarak ününü bu şekilde kazandın."

Tekrar başını salladı. "Hak etmiştim sanırım. Bütün taliplerimi geri çevirdim ve hiçbiri bunu iyi karşılamadı. Sonra sen geldin ve... seninle ilgili her şey çok doğru geldi. Sanırım sana aşık oluyorum. Oh, bana kızma. Hissettiklerime engel olamıyorum. Senin de aynı şekilde hissetmeni beklemiyorum. Benim için çok çabuk oldu, göz açıp kapayıncaya kadar."

"Lass, birbirimizi daha iki gündür tanıyoruz."

"Biliyorum. Hiç mantıklı değil. Ama seni ilk gördüğüm andan itibaren kalbimde bir kıpırtı hissettim. Korkmalıydım, çünkü beni uyandırırken sarhoştun ve hırılıyordun. Ama titrerken bile, bana bağırmanı engellemek için seni öpmek istedim. Sonra böyle bir şeyi düşündüğüm için bile deli olduğumu düşündüm. Ama yine de seni öpmek istedim."

Kız duygularını döktükçe içi ısındı. O gerçekten de baharın ferahlatıcı bir nefesi gibiydi.

"Yatağında bir yumru bulduğumda çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Hırıltılarımla sizi çok mu korkuttum?"

"İlk başta biraz. Oldukça büyük ve. Ve beni izinsiz girerken yakalamıştın." İç çekti. "Ama sonra yatağın ayak ucuna oturdun ve bana neden saklandığımı sordun. Korkum kısa sürede geçti. İnanılmaz derecede yakışıklı ve çok nazıktın. Koruyucu ilgini hissedebiliyordum ve bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Umarım sana güvenmekte haklıyım, çünkü seni gerçekten öpmek istiyordum."

Tekrar güldü. "Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"Camborne, biliyorum bunu söylemem için çok erken olduğunu düşüneceksin çünkü henüz birbirimizi yeterince tanımıyoruz... ama gerçekten sana aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Boğazını temizledi.

Tekrar iç çekti. "Senin de aynı şekilde hissetmeni beklemiyorum. Acele karar vermeye yatkın değilsin. Ben de öyle olduğumu düşünmüyordum ama sonra düğünümünden kaçtım ve tökezleyerek sana geldim. O ilk geceden beri seninle mest olmuş durumdayım. Bunu planlamamıştım ve ilk başta gerçek olabileceğine inanmamıştım."

"Jocelyn, kesin olarak bilemezsin."

"Çok erken olduğu için mi? Evet, bu doğru. Bir aşk eşine sahip olacak kadar şanslı olacağıma inanmıyordum. Aşık düşünüyor musunuz?"

"Sizinle mi? Yoksa bu genel bir soru mu? Bu konuda hiç düşünmedim. Daha doğru bir ifadeyle, bunu düşünmeyi reddettim."

"Ama bunu kulübenizde balık tutarken düşünecektiniz." İçinde bulundukları durumu düşünürken dudaklarını büzdü. "Sosyeteye ilk adımımı attığımda bir eş arıyor olsaydınız neler olabileceğini merak ediyorum."

"O zamanlar benden pek hoşlanacağını sanmıyorum. Seni bulabileceğim saygın *ton* partilerinden bilerek uzak durdum. Görünüşe göre seni yine de buldum. Benim kader kızım," diye fısıldadı onu kollarıyla sararken.

"Evet, kader. Bu bizi tanımlamak için iyi bir yol."

Daha fazlasını söylemeye henüz hazır olmasa da kabul etti. Bunun yerine onu öptü, dudaklarını onunkilere batırdı ve onu kabul ederken ağzının yumuşaklığını sevdi.

Arzulanan bir ihtiyaç haline gelebilir.

Onun kalbini çalması nasıl mümkün olabilirdi?

Henüz ona karşı böyle duygular beslemek istemiyordu. İçinde hâlâ bir karmaşa vardı. Belki de söylediği gibiydi; kendini affetmek ve yoluna devam etmek için yanıp tutuştuğu için acı çekiyor ve huzursuz oluyordu.

Ama ya hayatına devam edemezse? Ya onu hâlâ kısılacında tutan suçlamalardan kaçamazsa? Ya kalbini aşka açmak sadece daha fazla trajediye yol açıyorsa?

Tek bir hatayla tüm ailesini kaybetmişti. Bir bulaşıcı hastalık yakalanıp eve getirilmiş, anne babasına ve kardeşlerine saldırmıştı.

"Her seferinde bir gün alalım, kızım."

"Pekâlâ." Kadın ona en nazik gülümsemesini attı ama adam onun gözlerinde parıldayan hayal kırıklığını gördü. "Bu harika bir ilk adımdı. Bu anlamlı konuşmayı yaptığımız için memnunum."

O değildi.

Bir yandan, ona söylemesi gerekiyordu. Diğer yandan, kalbi henüz buna hazır değildi.

Ama Jocelyn'in sevdiği yanlarından biri de buydu, şefkati.

Onun dürüstlüğü de. Ona yalan söyleyemezdi.

Ama onun kadar iyi biri değildi.

Eski yöntemlerine geri dönüp onun kalbini kıracak mıydı?

Onuncu Bölüm

O AKŞAM Jocelyn kendini bir kez daha Camborne'la paylaştıkları yatağa bakarken buldu. Heyecanı artmıştı, çünkü artık karısı olarak onunla aynı yatağı paylaşacaktı. Farklı hissedecek miydi? Belki de bu samimi eylemin ardındaki bağlılık nedeniyle daha da harika? Bunu yakında öğrenecekti, çünkü Camborne soyunurken gözlerini ona dikmiş, ateşli ve muzip bir gülümsemenin ipuçlarını veriyordu.

"Jocelyn, yine yatağa bakıyorsun."

"Sadece mutlu sebeplerden dolayı, Camborne. Sana böyle hitap etmemin sakıncası var mı? Çok resmi hissettiriyor. Size unvanınızdan başka bir şeyle hitap etmemi tercih eder miydiniz? Verilen adınla, belki? Ya da bir sevgi sözcüğüyle? Ya da *koca*?" dedi sırtarak, çünkü onun karısı olmanın heyecanını inkâr edemiyordu ve bunun yeniliğinin tadını çıkarıyordu.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hayır, genç kız. Camborne iyidir. Bunu küstahça söylemen hoşuma gidiyor. Küçük bir şeysin ama ne zaman dudaklarından duysam dikkat kesilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Oh, hayır. O zaman bir harpy gibi konuşuyorum." Jocelyn'in arkasına geçti ve kollarını ona doladı. "Hayır, genç kız."

Bana karşı koyabilecek ve aynı zamanda beni sevgiyle kucaklayabilecek gibi konuşuyorsun. Kulağa hoş geliyor. Hiç de iğrenç ya da talepkâr değil, ama itaatkâr da değil. Hazır konu açılmışken, sana nasıl hitap etmem gerektiği konusunda bir tercihin var mı?"

Hafifçe arkasına yaslanarak adamın çıplak göğsüne yaslandı, çünkü adam giysilerinin çoğunu çıkarmıştı ve şimdi üzerinde sadece pantolonu vardı. "Hayır," dedi başını sallayarak, onun teninin sıcaklığıyla ısınmıştı. "Sen nasıl rahat ediyorsan benim için de öyle."

Onun sesini duymak bile içini ürpertiyordu. Derin, zengin aksan çok lezzetliydi. Her zaman kalbini hızlandırırdı.

Onu boynundan usulca öptü. "Özel anlarımızda sana 'tatlım' dememin bir sakıncası var mı?"

Kollarında dönerek şaşkınlıkla ona baktı. "Benim için hiç sakıncası yok. Bu beni son derece memnun eder. Emin misiniz?"

"Hiç şüphem yok, *tatlım*."

Gülümsemesine engel olamadı. "Teşekkür ederim, *Camborne*."

Belki de bu onun ödün vermesiydi, çünkü onu sevdiğini söylemeye hazır değildi - evliliklerinin bu erken noktasında ondan herhangi bir söz vermesini ya da herhangi bir cazibeyi kabul etmesini beklemiyordu. Belli ki ona kendisini istenmeyen biri gibi hissettirmek istemiyordu. Bu sevgi sözcüğünde karar kılmak iyi bir uzlaşmaydı ve onun hayal kırıklığını yatıştırdı.

Doğrusu, onu henüz sevmediği için pek de hayal kırıklığına uğramamıştı. Ne kadar temkinli ve tedbirli olduğu düşünüldüğünde, bu onun için atılamayacak kadar büyük bir adımdı. Zamanla bunun gerçekleşeceğini biliyordu.

Öyle olmasını umuyordu.

Ona yaslandı, teninin yanağına değen sıcaklığını ve onun hafif, misk kokusunu sevdi.

Adamın kalbi güçlü ve sabit bir şekilde atarken, kadının ki hızla çarpıyordu. "Seni beklediğim için memnunum," diye fısıldadı, ondan çok kendine.

Ama onu duydu ve tekrar boynundan hafifçe öptü. "Ben de öyle, *tatlım*."

Daha sonra onun elbisesini çıkarmasına yardım etti ve onu sadece keten iç çamaşırlarıyla bıraktı.

Yumuşak bir şekilde inledi. "Bugün ipek giymeliydim."

"Hayır, genç kız. Hiç fark etmez. Olduğun gibi çok güzel görünüyorsun. Ayrıca, kiliseye yetişmek için deli gibi acele ettiğimizden bunu düşünecek zamanın olmadı." "Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor." Ciddi ciddi bir şeyler giymeyi düşünüyordu.

İpek iç çamaşırlarını yarın giyecekti, çünkü bir kadının vücudunun üzerindeki tensel gücünü anlamaya başlamıştı. Sadece bir kumaştı ama bir şekilde dokunma hissini artırıyor ve insanın arzusunu harekete geçiriyordu.

Onun kendisini arzulamasını arzuluyordu. Sade keten iç çamaşırlarına hiç tepki verecek miydi?

Geceliğinin askılarını çıkarırken çıplak omuzlarını öptü.

Onu.

"Jocelyn," dedi, kızın adı dudaklarından içten bir sesle döküldü.

için için yanan gözlerle ona bakarken inledi. Onu kollarına aldı ve yatağa düştüler, birbirlerine sarıldılar ve bir düğün gecesinin görevlerini yerine getirmeye heveslendiler. Öpücükleri sıcak ve açtı, dün daha fazla, fark etti ki, nazikti ve kendini tutmaya kararlıydı.

Ama bu gece değil. Onun için yanıp tutuşuyor gibi ydi, dudakları onun dudaklarını eziyor, onu yutuyor, fethediyor ve teslim olmasını istiyordu.

Yapacağından şüphesi var mıydı? O onun karısıydı, sonsuza dek sahip olacak ve sevecekti.

Ama o da onundu.

Göğüslerini öptü ve sonra daha aşağılara indi, onu tanıma ve her şeyini ezberleme ihtiyacı neredeyse ilkeldi. Kokusunu içine çekti, tenini yumuşak yalamalarla tattı ve onu ateşe verip zevkin yeni zirvelerine gönderdi.

Her sıcak öpücük, pürüzlü ellerinin her samimi dokunuşu, onun karıncalanmasına neden oldu ve kısa sürede yükseldi.

Bu onu sahiplenmenin, bedenlerini ve kalplerini birleştirmenin yoluydu. Ruhlarını bağlamanın.

Onu her zaman koruyacağıma söz verdim.

Kadın onun arzusuydu ve bu aşk eylemiyle onu kendi içine gömüyordu. Ruh.

O da aynısını yapıyordu, aynı ilkel açlığı hissediyordu.

Yüce Tanrım. Büyük, kaslı vücudu delicesine ateşliydi.

Güçlü bir zarafetle onun içinde hareket etti, ona dokundu ve onu okşadı. Akılsız ve nefessiz kalana ve onu o kadar çok isteyene kadar, kalbinin patlayacağını düşündü.

Adam onu alırken kendini tutmaya çalıştı, ama paramparça olmanın eşiğindeydi ve hâlâ daha fazlasına açtı. Onun *her şeyini* istiyordu.

"Neredeyse vardın aşkım," diye mırıldandı ve sonra kız usulca onun adını haykırdığında gülümsedi. "Sana sahibim, Jocelyn. Sana sahibim, benim güzel kızım."

Ona sarıldı ve onu zevkle doldururken derin itişlerini aldı.

Kısa süre sonra kendi salıverilişini izledi, bir aslan hırıltısı çıkardı ve içindeki her damlayı boşalttıktan sonra sırt üstü yuvarlandı. Ağır ağır nefes alarak ve hoyratça gülümseyerek onu kollarının arasına aldı ve göğsü göğsüne bastırarak ve bacakları bacaklarına dolanacak şekilde üzerine yerleştirdi.

Vücutları sıcak ve nemliydi. Nefesleri henüz düzene girmemişti. Yatak örtüleri vücutlarının etrafında imkânsız bir yumak oluşturmuştu.

Çıplak vücutlar.

Onunki muhteşemdi, sert ve kaslıydı ve sadece yanağı dışında başka yerlerinde de yara izleri vardı. Kalasında bir yara izi vardı ve bir diğeri de

üst kolunu. Daha fazlasını hissetmek için parmaklarını adamın göğsündeki tüylerin üzerinde gezdirdi. "Bunları savaş sırasında mı aldın?"

Bir nefes verdi. "Bazıları. Diğerleri ise yapmamam gereken şeyleri yaptığım bir gecenin ardından sarhoş olup düşerken oldu. Ama o günler benim için geride kaldı. Sana yeminimi verdim."

Onun göğsüne hafif bir öpücük kondurdu. "Camborne, umarım seni mutlu edebilirim."

"Yapacaksın, kızım.

Yapacaksın." "Sesin

oldukça emin geliyor."

Parmaklarını kızın çözülmüş saçlarında hafifçe gezdirirken gülümsedi. "Öyleyim. Kollarımda en güzel kız varken neden yoldan çıkayım ki? Ve en lezzetlisi de. Kokuna bayılıyorum. Tatlı bir yaz elması gibisin. Lezzetli."

"Ve sadece biraz ekşi?"

"Sen . Dokunuşuma verdiğin tepkiye bayılıyorum."

"Camborne," dedi gözlerini devirerek, "bütün kadınlar sana bu şekilde karşılık veriyor olmalı. Eminim öyledir."

Omuz silkti. "Evet, olabilir. Neyin gerçek olup olmadığını asla bilemedim. Çoğunlukla, daha sonra cömert olacağımı umarak iyiliğimi kazanmak için sadece bir gösteriydi. Seninle durum farklı, genç kız. Daha iyi. Senden her zaman dürüstlük göreceğim."

Başını salladı. "Bunu seviyorum. Kollarında uyuyakalmak hiç umurumda olmayacak.

Aslında bunun bir gereklilik olduğuna inanıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Aynı yatağı paylaştığımızı mı?"

Ona muzip bir gülümseme attı. "Sanırım evlilik cüzdanımızda yazıyor."

Onu alnından öptü. "Bu koca, söz konusu evlilik belgesinin şartlarına uymaktan mutluluk duyar. Kollarım sana her zaman açık olacak, Jocelyn."

"Karşılıklı, Camborne."

Parmaklarını yine hafifçe saçlarında gezdirdi, dokunuşu bir okşayış kadar nazikti. "Nasıl hissediyorsun, genç kız? Seni incittim mi?"

"Hayır, harikaydı. Sanırım dün duvara karşı kabul töreni beni şehvet düşkününü yaptı. Gelecek heyecanların güzel bir örneğiydi." "Och, lass. O

duvar... Güzeldi. Ama o duvar

senin için rahat."

"Senin için daha da kötüsü, her ne kadar aldırıyor gibi görünsen de. Bu hoşuma gitti. Sen ve ben, kollarımız birbirimize sarılmışken. Bana hissettiriyorsun

değer veriyorum." Titrek bir nefes verdi. "Senin için direndiğim için kendimi mutlu hissettiriyorsun." Başını kaldırıp ona baktı. "Gördüğüm sensin Camborne. Unvanını değil. Umarım bunu biliyorsundur."

Onu altına aldı, böylece onun üstündeydi, ama dirseklerinin üzerinde duruyordu, böylece onu büyük vücudunun ağırlığıyla ezmeyecekti. "Bana kanıtlaman gereken bir şey yok, Jocelyn. Samimi olduğumu biliyorum."

Bu ona güvendiği anlamına mı geliyordu?

"Merakımdan soruyorum," dedi, "benim hakkımda bu kadar emin olmanı sağlayan nedir?"

Ağzını kızın boynuna dayadı ve onu hafifçe öptü. Nefesi sıcaktı ve dudaklarının dokunuşu kadının içini ürpertti. "Benden hâlâ bir şey istemedin."

Kaşlarını çattı. "Tek kelime etmeme bile gerek kalmadan bana her şeyi vermişken senden ne istemem gerekiyordu? Ayrıca ailemin masraflarını, handaki odalarını ve yemeklerini, doktor ziyaretlerini ve annem seyahat edebilecek duruma geldiğinde onları eve götürecek bir arabayı ödemekte ısrar ettiniz. Çok cömertsiniz. Masrafları çeyizimden çıkarmayı tercih ederseniz itiraz etmem. Oldukça yüklü bir miktar, biliyorsunuz. Babam size evlenirken ne kadar getireceğimi söyledi mi?"

Gerildi. "Jocelyn, umurumda değil. Seninle servetin için evlenmedim."

"Ama bunu sormayacak mısınız? Elli bin pound."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Önemli değil. Bir şey olmasa da umurumda değil."

"Ama benim için önemli. Sana beş parasız gelmedim," diye ısrar etti, onun yüz ifadesini merak ediyordu. Bu ödülü reddetmesi mantıklı değildi. Az önce onu servetiyle ilgilenmemekle suçlamıştı. Ama o da aynı şeyi yapmıyor muydu?

Adam onun mal varlığını hiç umursamazken, kadın neden onun mal varlığının hesabını sorsun ki? Onun tavrının onunkinden ne farkı vardı?

Evliliğe bir şeyler katmak onun için bir gurur kaynağıydı, özellikle de onu kendisiyle evlenmesi için tuzağa düşürdüğünden beri. Elbette bilerek değil. Yakalanmayı umursamıyor ya da kandırıldığını hissetmiyor gibiydi.

Ama bu çeyiz muhabbetinden tamamen kaçınmaya kararlı görünüyordu.

Bunu daha sonra halledeceklerdi. Adamın çıplak vücudu kadının üzerindeyken ve ona yeniden aşık olduğunu hissettirirken neden konuşsunlardı ki?

Kırkklı yaşlardaki erkekler için söylenecek çok şey vardı. Camborne'un vücudu mükemmeldi, erkeksi bir vücuttu; tamamen gelişmiş kasları ve görkemli geniş omuzları vardı. Yine de beli düzgün ve bacakları sıkıydı.

Yüzü de erkeksiydi. Sert bir çene, iyi tanımlanmış açılar, sıcaklığı ve baştan çıkarıcı gücüyle onu ele geçirme gücüne sahip dudaklar.

Yirmili yaşlarındaki pek çok genç delikanlı gibi çocuk gibi davranmıyordu. Bazıları otuzlu yaşlarında bile şımarık çocuklar gibi davranırdı. Ama Camborne'la ilgili her şey onur, cesaret, zekâ ve görevle ilgiliydi. Tecrübeliydi. Hiç kimse onu aptal yerine koyamazdı.

Kız ona düşüncelerini anlattığında, adam kızın üzerinden yuvarlandı ve gülerek sırt üstü düştü. "Kızım, ben pek çok açıdan *aptalın* tekiyim, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda. Belli değil mi?"

"Bana karşı harikaydın," diye ısrar etti.

Ciddileşti. "Benim hakkımda kadınların karıştığı bir sürü skandal şey duyacaksın ve muhtemelen hepsi de doğru. Ama sen benim karımsın ve bundan sonra bana katlanmak zorunda kalacak tek kişisin. İş ilişkilerine gelince, hiçbir zaman dolandırılmadım ve hiç kimse beni aptal yerine koymadı. Ama kendimi bilerek toplumun avam tabakasıyla çevreleyerek aptal durumuna düşürdüm. Benden faydalanmaya çalışacaklarını bildiğim kadınlarla arkadaşlık ettim. Onlara kemik fırlattım, bazen de çok güzel . Ama hiç kimse benden vermek istemediğim bir şey almadı."

Örnek istedi.

İlk başta direndi. Sonunda ona son zamanlarda yaptığı aptalca şeylerle ilgili bir iki hikâye anlattı. Biri bir aktrisle, diğeri de mutsuz bir evlilik yapmış bir kontesle ilgili yanlış bir ilişkiydi. Olaya karışan iki kadının da adını vermeyi reddetti. "Bu benim geçmişimde kaldı, Jocelyn."

Bunu anlamıştı. Bağlanmadığı zamanlarda yaptığı eylemler için onu uyarmak değildi.

Aslında, karısı olduğunu ve ona katlanmak zorunda olan tek kişi olduğunu söylediği anda gerçekten dinlemeyi bırakmıştı.

Bu, onu yatacağı tek kadın olarak düşündüğü anlamına mı geliyordu? Kalıcılığı mı düşünüyordu?

Henüz kıyafetlerini giymediği için utanarak ona sarıldı. Ama onun teninin sıcaklığını ve pürüzlü elleriyle kendisine nazikçe dokunuşunu seviyordu.

Konuşmayı bıraktı ve vücudunu, göğüslerini, karnını öpmeye başladı ve daha aşağılara indi.

Bu gece oldukça çökmüş bir şeye dönüşüyordu. Ama ona sarılışında harika bir şey vardı, sanki onu sonsuza dek kollarında istiyordu.

Evet, onu gülümseten de bu sonsuzluk hissiydi. Ona güvende olduğunu ve sevildiğini hissettiriyordu.

Ayrıca göğüslerinden de çok hoşlanıyor gibiydi. Onlara dokunması ve emmesi hoşuna gidiyordu.

"Och, lass. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diye fısıldadı tekrar birleştikten ve ikisi de birbirlerinin kollarına dolandıktan sonra. Etraflarındaki hava sıcaktı ve çiftleşmelerinin kokusuyla doluydu. Bu, karı koca olarak onlara özgü bir kokuydu.

Öyle olmasını umuyordu. Camborne'un bu deneyimi başka kadınlarla paylaştığını düşünmek hoşuna gitmiyordu. Ama elbette paylaşmıştı. Bu onun ünüydü.

Bu gerçeğin üzerinde durmamaya çalıştı. Bu onun düğün gecesi. "Artık eskisi gibi değil, aşkım," dedi adam, sessizliği yararak.

Başını kaldırıp ona baktı ve onun keskin, değerlendirici bakışlarıyla karşılaştı. "Aynı olmayan ne? Ve benim ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Dudakların büzülmüş ve kaşların hafifçe çatılmış. Yüz ifaden hüzünlü ve endişeli, bu da yaptığımız şey hakkında çok fazla düşündüğün ve şimdi senden önceki diğerleriyle aynı şeyi hissedip hissetmediğimi merak ettiğin anlamına geliyor. Hissetmedim. Kendini onlarla kıyaslamaya devam edemezsin. Bizim sahip olduğumuz şey tamamen farklı, Jocelyn."

"Ne farkı var?"

Bunun aynı şey olmadığını biliyordu çünkü onun karısıydı. Ama daha iyi bir şekilde farklı mıydı?

Önceki fetihlerinden daha az deneyimliydi. Ona bir yabancı olarak gelmişti. Diğer kadınlarla tanışıklığı vardı. Bazı sıradan ilişkileri yıllar boyunca devam etmişti.

Cinsel eylemi ondan daha iyi mi *gerçekleştirdiler*?

olmalıydı, çünkü o bir acemi. Camborne'un ona öğreteceği çok şey vardı. "Farklı olan şu ki, hiçbiri sevmek ve korumak için benim değildi. Ne de

onları kendi sorumluluğum olarak üstlenmeye hiç niyetim yoktu. Onlar başkalarına aitti ve ben de olmasını tercih ederdim. Ama sen... sen benimsin, Jocelyn. Seni kalbimde tutmak istiyorum. Seni güvende tutmak ve sana göz kulak olmak istiyorum."

"Senin yanında kendimi güvende hissediyorum," dedi. "Bundan memnunum, genç kız." Adamın elinin kolundaki rahatlatıcı darbeleriyle uykuya daldı.

*

JOCELYN sabah uyandığında kendini yataklarında yalnız buldu.

Hayal kırıklığını bastırarak doğruldu ve etrafına bakındı. "İşte buradasın," dedi ve gülümseyerek Camborne'un odanın duvarında asılı küçük aynanın yanında durup tıraş olmasını izledi. Sessizce yıkanmış olmalıydı, çünkü saçları ıslaktı ve kollarında su damlacıkları vardı.

Parmaklarını, adamın yüzünden uzak tutmak için geriye doğru taradığı kalın kestane rengi buklelerinde gezdirmek istedi. Çok yakışıklı görünüyordu.

Havada taze sandal ağacı ve köpük kokusu vardı. Kalçalarına sardığı havludan başka bir şey giymemişti.

Ona doğru döndü, gülümsedi ve sonra göz kırptı. "Günaydın aşkım. İyi uyudun mu?"

Başını salladı, kalbi şimdiden çarpmaya başlamıştı çünkü adam çok muhteşem görünüyordu. "Evet. Mışıl mışıl uyudum. Saat kaç?"

"Hala erken. Saat tam yedi değil. Seni uyandırmak istememiştim."

Esnedi. "Sen yapmadın. Ben de genelde erken kalkarım. Ama dün gece beni çok yordu. Şikayetçi olduğumdan değil. Dün gece güzeldi."

Tıraşını bitirip çenesindeki son köpüğü de sildikten sonra kızın yanına gitti ve yatakta yanına oturdu. Boğuk bir mırıltıyla "Güzelden de öteydi tatlım," dedi ve onu dudaklarından usulca öptü. Temiz ve erkek gibi kokuyordu.

Onun da yıkanması gerekiyordu. Ama o bunu umursamıyor gibiydi.

Onu kollarının arasına aldı ve daha aç bir öpücükle ağzını yakaladı. "Şimdiye kadarki en iyisi," diye fısıldadı, geri çekildi ve gün için giyinmeye başladı.

Adamın yataklarına dönmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de o kadar da baştan çıkarıcı değildi.

Ama onun yanına geldi ve onu tekrar öptü. "Sana doyamıyorum, genç kız."

"Karşılıklı, Camborne."

Sabırlı olmak zorundaydı. Bu gece yine birbirlerinin tadını çıkaracaklardı. "Lass, eğer durmazsan bugün bu yatak odasından asla çıkamayacağız.

bana o şekilde bakıyorsun."

"Sana nasıl bakıyorum?" Bu çok saçma bir soruydu, çünkü ikisi de onun aval aval kendisine baktığını, giyinişini izlerken neredeyse salyalarının aktığını biliyordu.

"Senin hakkında hissettiklerimin aynısını hissediyorum, sadece daha iyi saklıyorum." İç çekti. "Güne uyandığında bir erkeğin bakabileceği en güzel manzarasın."

Kızardı.

"Hay Allah," diye mırıldandı. "Kendimi kaptırmış bir koca olma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Aşağı inip kahvemi içsem iyi olacak. Sana bir banyo mı?"

Başını salladı. "Evet, lütfen."

"Senin için de kahvaltı hazırlatacağım. Hazır olduğunuzda ailenizi kontrol edebiliriz."

Sevgili cennet.

Bu sabah Camborne'a dalıp gitmiş ve onları hiç düşünmemişti. Ne korkunç bir evlattı o! Ama dün annesinin iyileşmekte olduğunu bilerek yanından ayrılmıştı. Babası dün gece kapılarını çalmadığına göre, sakın bir gece geçirdiklerini ve muhtemelen hâlâ uyuyor olduklarını tahmin ediyordu.

"Evet, bu iyi bir plan," dedi.

Merhamet. Merhamet. Mercy. Ailesi hakkındaki her şeyi nasıl unutabilirdi? Doğrusu, Camborne onu arzudan öylesine sersemletmişti ki kendi adını bile unutma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"İki saat sonra tam bir gün evli olacağımızın farkında mısın?"

"Öyle mi?" Güldü. "Bana her sabah evlilik raporu mu vereceksin, genç kız? Hava durumu raporu gibi mi? *Hava yağmurlu olacak ve biz evleneli üç ay iki gün oldu.* Seninle evlendiğim günü unutmam mümkün değil. Ayrıca, daha dün oldu. Hatırlamamak için umutsuzca sisli olmam gerekir."

Başını sallayarak ve hâlâ gülerek dışarı çıktı ve sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Jocelyn ellerini yüzünde gezdirdi. "Ne kadar aptal bir kazsın sen," diye kendi kendini azarladı.

Evlilikleriyle alay etmek mi istemişti? Bunun önemli olduğunu düşünen tek kişi o muydu? Bu sabah birbirlerine uyanmak

özel bir şeydi, ama sanki o gün herhangi bir günmüş gibi rutin işlerine devam ediyordu.

Jocelyn bu düşünceden sıyrıldı. Boş yere üzülüyordu. Dün gece onu kollarının arasına alıp el üstünde tutulduğunu hissettirmemiş miydi?

Muhtemelen tüm ortaklarına değer verildiğini hissettirmiştir. O, uzun bir kadın serisinin sonuncusuydu.

Hayır, sonuncusu değil. O

sonuncuydu. Yoksa öyle miydi?

On Birinci Bölüm

O, Jocelyn ve ailesi öğleden kısa bir süre önce Aberdeen'deki Balgownie Arms'a yaklaşırken güneş Malcolm'un arabasında pırıl pırıl parlıyordu. Ballantry ile yüzleşmesinin üzerinden iki hafta geçmişti ve artık Jocelyn'in eski nişanlısıyla yüz yüze gelmenin ve ona borçlu olduğu her türlü görevi bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti.

"Bizim için ne kadar güzel bir yer seçmişsiniz," diye haykırdı Jocelyn, arabanın penceresinden dışarı bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Ailem ve ben Aberdeen'e birkaç kez gittik ama hiç bu han kadar güzel bir yerde kalmamıştık."

Malcolm onun bakışlarını takip etti. "Beğendiğinize sevindim."

Hanın muhteşem bir deniz manzarası vardı ve yine de Aberdeen'deki pek çok cazibe merkezinin yakınında elverişli bir konumda bulunuyordu. Şehrin kendisi hareketli bir limana sahipti ve Malcolm'un daha sakin toplumu ve Highlands'in doğal ihtişamına yakınlığı nedeniyle en sevdiği yerlerden biriydi. İnsanın istediği her şeyi bulması için çok uzağa gitmesi gerekmiyordu.

Ona gelince, istediği her şeye sahipti çünkü Jocelyn onun yanındaydı. İki haftadır evliydim ve ona her geçen gün daha da derinden aşık oluyordum.

Onun sabah raporlarını bile sevmeye başlamıştı. "Günaydın Camborne," diyordu, güzel ağzı öpücükleriyle şişmiş ve yanakları onun kollarında geçirdiği cennet gibi bir geceden pembeleşmişti. "Görünüşe göre bugün güneşli olacak ve biz on dört gündür evliyiz."

Bu sabahki raporu bu şekildeydi ve Jocelyn'in her gün duyması gerektiğine karar verdiği "seni seviyorum" cümlesiyle sona eriyordu, her ne kadar bu bağlılığı teşvik etmese de. Jocelyn yine de bunu ona söylemenin önemli olduğunu düşünüyordu.

Elbette genç kız duygularından hiçbir şey saklamıyordu. Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olsa bile onun nasıl hissettiğini kolayca fark edebilirdi.

Ona bu sabah raporlarını verirkenki gülümsemesi onu sevindirdi ve kalbini sardı. Evet, iki haftadır evliydi. Karı koca olarak tam iki hafta. Buna kim inanırdı ki? Hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ancak bu memnuniyet duygusunun karanlık bir tarafı vardı, çünkü onun görmesine izin vermeye cesaret edemediği bir acıya yol açıyordu. Bu acının nedeni basitti. Şimdi onu bulmuşken, onu kaybetmekten korkuyordu.

Onu en çok rahatsız eden şey buydu.

Her zaman kontrolü elinde tutmayı seven bir adamdı, ama insan kaderini nasıl kontrol ederdi? Onları kukla gibi oynatan daha yüksek bir güç var mıydı? Jocelyn onu Arbroth'a götürecek kadar parayla kaçırıyordu. Çatlayan bir araba tekerleğini tamir etmek için bir gece orada durmak zorunda kalmıştı.

Kader ne verdiyse, onu da alabilirdi.

Bu çaresizlik hissinden, kızının elinden alınacağı endişesinden nefret ediyordu. Bunu önlemek için ne yapabilirdi? Yoksa tıpkı anne babasını ve kardeşlerini kurtaramadığı gibi onu kurtarmak için de hiçbir şey yapamayacak mıydı?

Bakışlarını, kendisini her zaman gülümsetme yeteneğine sahip olan Jocelyn'e dikti. Evliliklerinde mutluydu, neşesini parlak bir güneş gibi oldukça yayıyordu. Onun kendisini asla isteyerek terk etmeyeceğini biliyordu.

Ama o da en az kendisi kadar çaresiz değil miydi? Göz açıp kapayıncaya kadar onu elinden alabilirlerdi. Eğer böyle bir şey olursa, kalp acısı onu bütünüyle yutacak ve asla içinden çıkamayacağı karanlık bir uçuruma sürükleyecekti.

Bu, insanın kalbini aşka açmasının acı verici riskiydi. İnsanı acılı ve savunmasız bırakırdı. Aşk mutluluktan ama aynı zamanda ruhların yok ediciydi.

Bu nedenle Jocelyn'e aşık olmaktan kaçınmak için çok uğraşmıştı. Ama bu başından beri kaybedeceği bir teklifti. Jocelyn onun kalbinde yer etmişti ve her geçen gün daha da derine iniyordu.

"Ballantry'nin geleceğini düşünüyor musun?" Jocelyn'in babası onu düşüncelerinden uyandırarak sordu.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Malcolm. "Paraya ihtiyacı var ve bu meselenin mümkün olduğunca çabuk çözülmesini isteyecektir. Kaynağı ne olursa olsun onu ilgilendirmez. O parayı istiyor. İster senden, ister benden, ister Jocelyn'den olsun, onun için fark etmez. Tek soru şu: Onu uzaklaştırmak için ne yapmak gerekecek?"

Jocelyn'in gülümsemesi soldu. "Bunların hepsi benim suçum." Babası sessiz kaldı.

Annesi kaşlarını çatmış babasına bakıyordu, şüphesiz Jocelyn'e çeyiziyle ilgili gerçeği söylemesi için onu zorluyordu, kendisi de bu gerçeği daha yeni öğrenmişti. Ama yaşlı adam dudaklarını sıkıca kapadı ve Jocelyn'in suçu kendi üzerine atmaya devam etmesine izin verdi.

"Bu senin hatan değil," dedi Malcolm yumuşak bir hırıltıyla. "Ondan kaçarak doğru olanı yaptın, Jocelyn."

"Ama ben-"

"Etrafındaki herkes evlenmen için sana baskı yapıyordu, genç kız. Onun teklifini kabul ettiğin için suçlanamazsın. Ayrıca, bu seni bana getirdi. Bundan şikâyetçi değilim." Ona, yersiz suçluluk duygularından uzaklaştıracağını umduğu şefkatli bir gülümseme attı.

Hepsinin kendi şeytanlarını taşıdığını düşünüyordu, bazıları küçük bazıları büyük. Ama bunlar hayatın sancılarıydı, kötüler iyilere karışıyordu.

Bu yüzden insan iyi olanı yakalamalı ve sürdüğü sürece kıymetini bilmeliydi. Kendilerine tanınan süre boyunca Jocelyn'e sahip olması daha iyi değil miydi? Onunla tanışıp evlenene kadar hayatı ne kadar da boştu.

Aniden nefesi kesildi ve hanın girişinde duran birini işaret etti. "Lord Burling burada. Ne iğrenç bir sülük. Bu, Lord Ballantry'nin de burada olduğu ve bizi beklediği anlamına geliyor olmalı."

Malcolm kızın elini yumruk yaptığında tuttu ve kızın hafif itirazına rağmen sıkıca kavradı. "Arabadan inip ona yumruk atmayacaksın."

"Gerçekten de Jocelyn," dedi babası, "o hödükle uğraşmanı yasaklıyorum!" "Ona vurmayacaktım," diye homurdandı. "Ne kadar istesem de onu yere ser."

Malcolm kızın yumruğunu dudaklarına götürüp öptü, bunun kızın direncini yumuşatacağını biliyordu. Onun o kurbağaya yaklaşmasını istemiyordu ama Burling'le yüzleşmeye inatla kararlı görünüyordu. "Ondan uzak dur, genç kız. Ballantry de."

Onun bu adamlardan hiçbirine yaklaşmasını istemiyordu, onlarla anlaştıktan sonra bile. Burling'e bir şey verecek değildi ya. Kurbağa, Ballantry'ye bir dokunuş yapabilirdi, o zavallı anlaşıma parasıyla dolup taşığında.

Malcolm'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ballantry ile uğraşmak için sabırsızlanıyordu. Sonuç, kara muhafızın beklediği gibi çıkmayacaktı.

Jocelyn'in eski nişanlısı muhtemelen şimdiden parasını saymaya başlamıştı ama kaba bir uyanış yaşamak üzereydi. Malcolm ona beklediğinden çok daha azını teklif edecekti.

Jocelyn yerde kıpırdandı, ayağa kalkıp vücudunun yarısını açık pencereden dışarı uzatırken güzel poposu aniden Malcolm'un yüzüne geldi.

Güldü ve Burling'e bağırarak üzereyken ellerini beline koyarak onu koltuğa geri itti. "Jocelyn, o ateşi yatak odasına sakla," dedi, ailesinin onu duyup duymadığını umursamadan. Ne de olsa evliydi.

Nefes nefese kaldı. "Camborne!" Yanakları parlak pembe bir renk aldı ve ona bakarken iri gözleri meydan okumayla parladı. "Beni neden durdurdun? Ben sadece-"

"Ne yapacağını biliyorum. Ama sen artık bir düşessin, bir sokak dövüşçüsü değil," dedi ona, her ne kadar dişlerinin arasına neredeyse bir ağız dolusu leziz kışını alacak olmasına aldırmamış olsa da. "Ona haddini bildirmek için dondurucu bir bakış atmaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

"Ama o tam bir kurbağa!"

Genç kız güzel yüzünde her türlü duyguyu gösteriyordu. Ona bunları nasıl saklayacağını öğretmesi gerekecekti ama bunu başarabileceğinden emin değildi... ya da başarmak istediğinden. Dürüstlüğü ve açık sözlülüğü onu ona sevdiren şeyler arasındaydı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, onun yanındaki koltuğuna otururken hâlâ hoşnutsuzdu.

Jocelyn'in ona doğru yerleşmesi, vücudunu onunkine bastırması, aslında ona o kadar da kızgın olmadığını gösteriyordu. Jocelyn'de hoşuna giden bir başka şey de buydu; kin tutamaması ya da kızgınlığını sürdürememesi.

Aslında mantıklı bir kızdı. Hatalı olduğunu kabul etmeye istekliydi ve hatalı olduğu ortaya çıktığında onu kolayca affediyordu. Hatalar küçüktü ve uğruna kavga etmeye değmezdi. Ayrıca ona karşı çok nazikti.

Bin yıl da arasa kendisi için daha mükemmel bir eş bulamazdı. O ilk gece yatağına yuvarlanmasını küçük bir mucize olarak görüyordu. Eğer eş seçimi ona bırakılmayıp üzerine yıkılsaydı, kötü bir seçim yapmış olacaktı, çünkü budalanın tekiydi.

Kader araya girmiş ve onu kurtarmıştı.

"Bundan sonra ne olacak?" Hanın avlusuna geldiklerinde Jocelyn sordu ve Terrence ekibi beyaz taş yapının önünde durdurdu.

Arbroth'taki düğünlerinin hemen ertesi günü Malcolm, yaklaşan anlaşma görüşmelerinde Ballantry'ye karşı koz olarak kullanabileceği bir şeyler bulabileceği umuduyla Terrence'ı Edinburgh'a göndermişti. Arabacı dört gün önce, eğer doğruysa Ballantry'yi yok edebilecek bir bilgiyle geri dönmüştü.

Belki de Jocelyn'le evliliği Malcolm'u yumuşatıyordu, çünkü Ballantry'nin bağırsaklarını kıyma haline getirmeye hiç niyeti yoktu. Ama Jocelyn'den faydalanmasına da izin vermeyecekti.

Gözlerini ona dikmiş, sorusuna vereceği cevabı bekliyordu.

"Henüz hiçbir şey olmayacak, genç kız. Sen ve ben sadece odalarımıza yerleşeceğiz, üzerimizdeki tozları yıkayacağız ve eğer acıktıysan belki bir şeyler atıştırırız. Sanırım ailen de aynı şeyi yapacaktır." Malcolm Ballantry'den kurtulmaya çok hevesliydi ama Jocelyn'in bu işe karışmasını istemiyordu. Bu uzlaşma meselesi onun kalbinde çok ağır bir yük oluşturunuyordu.

Ayrıca, soğuk ya da hesapçı olmak onun içinde yoktu. Onun, ilgilenmek üzere olduğu çirkin bir işe karışmasını istemiyordu. Gerçekten de iğrençti ve Ballantry öfkelenenecekti.

Ballantry hakkında bir şeyler bulabilecekleri umuduyla Terrence'ı Edinburgh'a göndermiş ve iyi şöhretli bazı araştırmacıları görevlendirmişti. Ama Terrence'ın getirdiği raporlar ürkütücüydü. Doğrusu, ortaya çıkan bilgiler o kadar zarar vericiydi ki, Ballantry kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçsa Malcolm şaşırılmazdı.

Artık tüm kozlar onun elindeydi. Ballantry'ye hiçbir şey teklif etmeyebilir, hatta aklında varsa ödeme bile talep edebilirdi. Sır öylesine patlayıcıydı ki, mahkûm bunun ortaya çıkmaması için Malcolm'a yalvaracaktı.

Ancak yine de Ballantry'ye bir anlaşma teklif etmek niyetindeydi çünkü bu sersemin İskoçya'yı terk etmesini ve Kıta'da bir yere, belki Fransa ya da İtalya'ya yerleşmesini istiyordu. Şartları bunlardı. Ballantry ülkeyi kalıcı olarak terk etmediği sürece tek bir şilin bile el değiştirmeyecekti.

Adamın mülkleri, Ballantry sefahat içinde yaşarken zaten mülklerle ilgilenen düzgün bir delikanlı olan yeğeni tarafından idare edilse çok daha iyi olurdu. Yeğeni bu mülklerin bakımını yapacak ve Ballantry öldükten sonra kendisine miras kalmasını sağlayacak bir şeye dönüştürecekti.

Ballantry'nin pervasız kadın düşkünlüğüne bakılırsa, birkaç yıl içinde çiçek hastalığından ölmesi ya da öfkeli bir koca tarafından vurulması kaçınılmazdı.

Malcolm kendini çok daha iyi gördüğünden değil. O da bir av köpeği idi. Ama bu farklıydı. Fetihlerini dikkatle seçerdi ve asla her güzel eteği kapmazdı. Bir tür onur kuralını korumuş, asla masumları yatağa atmamış ya da sağlam evlilikleri yıkmamıştı.

Ama mesele kendi yanlış yönlendirilmiş geçmişi üzerinde durmak değildi. Önemli olan, Jocelyn'in eski nişanlısının onunla arasına mesafe koyması, onu asla aşılamaması ve bir daha onunla yolunun kesişmemesiydi.

Burling onları arabalarından inerken görünce bir sıçan gibi kaçtı. Şüphesiz Ballantry'yi gelişlerinden haberdar etmeye gitmişti.

Piç kurusu.

Malcolm Ballantry'nin icabına ne kadar çabuk bakarsa, o çirkin çift de o kadar çabuk giderdi. Böylece o ve Jocelyn, Ballantry'nin cezalandırma tehdidi başlarına bela olmadan evliliklerinin tadını çıkarabileceklerdi.

Kendisine yönelik tehditler umurunda değildi. O yetişkin bir adamdı ve kendini savunabilirdi. Jocelyn'i korumak onun tek endişesiydi.

Ayrıca onunla yalnız zaman geçirmeyi de dört gözle bekliyordu. Tabii ki çeyiz meselesinin de halledilmesi gerekiyordu. Bu çözülmesi gereken hassas ama kolay bir durumdu. Kont ve karısı kızlarını seviyorlardı ve kız da onları seviyordu.

Malcolm, çeyiz hesabını yenilemesi için ona para vererek kontun gururunu korumasına yardım edecek olsa da, Jocelyn'in babasının kendiliğinden yola geleceğini ve yaptıklarını kabul edeceğini umuyordu.

Bu sırrı Jocelyn'den saklamaktan hoşlanmıyordu. Gerçekte, karısıyla arasında dürüstlükten başka bir şey istemiyordu.

Birlikte geçirdikleri ilk günü düşündü kısaca, onu alışverişe götürüp eksik olan kıyafetlerini almıştı. O gün onun için neşe dolu bir gündü. Jocelyn'le tanımaya başladıkları ve birbirlerinden hoşlandıklarını fark ettikleri böyle günlere daha çok ihtiyacı vardı.

"İzin verin inmenize yardım edeyim, Leydi Granby," dedi ve durduğunda arabadan atladı. Yaşlı çiftin inmesine yardım etti ve ardından Jocelyn'e yardımcı olmak için acele etmedi. Jocelyn'in vücudunu hissetmek hoşuna gitmişti ve onu bırakmak için acele etmiyordu.

Ona küstahça bir gülümseme attı. "Düşme tehlikem yok Camborne. Beni istediğin zaman bırakabilirsin."

"Sana sadece seni sabit tutmak için tutunduğumu düşündüren nedir?
Bir koca karısına sarılmaktan zevk alamaz mı?"

Güldü ve sonra ona doğru eğilerek fısıldadı, "Bence her gece yatakta yaptığımız gibi şok edici davranmaya devam edersek vücutlarımız kaynaşma tehlikesiyle karşı karşıya."

"genç kız," dedi fethedici bir sırtışıla. "Gitmene izin vereceğim ama bana yakın dur. Ballantry ve uşağı Burling buradayken gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."

Başını salladı. "Yakınımda kalacağım."

Onu içeri götürmeden önce burnundan öptü ve kayıt defterine isimlerini yazdırdı. Wilbur Grant adında güler yüzlü bir adam olan dükkân sahibi Malcolm'u tanıyordu çünkü Aberdeen'e geldiğinde hep burada kalıyordu ki bu oldukça sık oluyordu.

"Hoş geldiniz, Yer Grace." Malcolm, Jocelyn'i gelini olarak tanıttığında ve ardından ailesini tanıştırdığında, tebrik etmekten çekinmedi. Bay Grant onlara odalarını gösterirken, personeli de valizlerini taşıdı.

Elbette hiçbirinin yanında getirmesi gereken fazla bir şey yoktu. Malcolm her zaman hafif seyahat ederdi, sahip olduğu her evde bütün bir gardırobu bulunduğundan, asgari ihtiyaçlarından fazlasını getirmesi için hiçbir neden yoktu.

Jocelyn'in yanında Arbroth'ta kendisi için satın alınan elbiseler ve diğer eşyalardan başka bir şey yoktu; Ballantry ile birlikte Jocelyn'in izini bulmak için çılgınca bir telaşla yola çıkan anne ve babası ise evlerinden bu kadar uzun süre ayrı kalacaklarını hiç düşünmeden seyahat çantalarına sadece birkaç giysi tıktırmışlardı.

Önemli değildi. Malcolm Aberdeen'deyken ihtiyaç duydukları başka ne varsa satın alacaktı. Doğrusu, Jocelyn ve ailesi için harcama yapmak için bir nedene sahip olmak iyi hissettiriyordu. Şimdiye kadar başkaları için yaptığı tek harcama, yattığı ve bir daha aklına bile getirmediği kadınlar için teselli hediyeleri almaktı.

Bay Grant, Malcolm'un Jocelyn'in ailesi için talep ettiği misafir odasının kapısını açarken yüzünde gururlu bir ifade vardı: "Lord ve Leydi Granby, umarım bu oda sizin onayınızı alır," dedi.

Leydi Granby, Malcolm'a bir gülümseme ayırarak, "Oldukça hoş," dedi.

Lord Granby başını sallayarak, "Evet, iyi olur," diye ekledi, Malcolm'a da bir bakış attı. Ama onun bakışı utanç vericiydi, Malcolm

fark etmekten üzüntü duyuyordu. Granby gururlu bir adamdı ve Malcolm'un hepsinin geçimini sağladığını bilmek onu yaralamış olmalıydı. Bunlar sevdiklerine sağlayabilmesi gereken lükslerdi.

Elbette bu mümkün değildi çünkü Granby, Jocelyn'in çeyiziyle birlikte servetinin büyük bir kısmını bu kötü yatırımlarda çarçur etmişti.

Malcolm ve Jocelyn ailesinden ayrılarak Bay Grant'ı odalarına kadar takip ettiler. Süit, handa bulunan en iyi odalardı. Yatak odasından ve küçük ama zarif salonundan muhteşem bir deniz manzarası vardı. Köşe süit olduğu için batıya bakan pencerelerinden şehir manzarası da vardı.

Jocelyn Malcolm'a döndü, gözleri kocaman ve gülümsemesi sevecendi. "Bu çok güzel."

Bay Grant onu selamlayarak, "Beğendiğinize sevindim, Majesteleri," dedi. "Hizmetinizdeyiz."

Malcolm, ev sahibi gittikten sonra onlara mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattı. "Güzel, değil mi?"

Sıcak bir şekilde güldü. "Bir kraliçe için uygun, Camborne. Kesinlikle nasıl şık seyahat edileceğini biliyorsun. Arbroth'taki hanın cennet gibi olduğunu düşünmüştüm ama burası tarif edilemez. Şu muhteşem deniz manzarasına bir bakın."

Onun arkasında durdu ve kollarını ona doladı. "Bizi Ballantry ve onun fare suratlı uşağından kurtardıktan sonra her şey daha güzel olacak."

Adamın göğsüne yaslanırken başını salladı. "Arbroth'ta bizi tehdit ettiğinde öfkelendiğimi biliyorum ama artık öfkemi aştım. Çeyizimden uygun gördüğün kadarını ona ödeme yapmak için kullan. Gerçekten, kendi parandan bir şilin bile harcamak yerine evliliğe getirdiklerimi kullanırsan kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Jocelyn," dedi, ne zaman bu konuyu açsa hep yaptığı gibi gerilerek, "sahip olduğum her şeyi seninle paylaşmak istiyorum. Sana daha önce de söyledim, evliliğe ne getirdiğin umurunda değil. Seninle evlenmemin nedeni bu değildi."

"Yine de bu benim hatamdı ve *size* pahalıya mal olmasaydı kendimi daha iyi hissederdim. Sanırım yasalara göre sahip olduğum her şey artık sizin. Ballantry ile evlenmeyi kabul ettiğimde sayıklıyor olmalıydım. O barbarın bana ait herhangi bir şeyin kontrolünü ele geçirme düşüncesi midemi bulandırıyor." İçini çekti ve ona daha da yaklaştı. "Zaten buradaysa paraya ihtiyacı olmalı. Bahse girerim seninle buluşmak için haber göndermeden önce bir saat bile beklemeyecektir. Konuşmalarınıza katılmama izin verir misiniz?"

"Hayır, genç kız. Bu benimle Ballantry arasında kalsa daha iyi olur." "Peki ya babam?"

"Ballantry'yi tek başıma halletsem daha iyi olur."

Dönüp ona baktı, yüzünde hafifçe uyarıcı bir ifade vardı. "Ünlü son sözler. Size saldırmadığı sürece ona yumruk atmayın ya da ateş etmeyin. Burling olayının tekrarlanmasını istemeyiz."

Kıkırdadı. "Bu karşılaşmayı hep bana karşı mı kullanacaksın, genç kız? Senin için o kadar da kötü sonuçlanmadı, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Bizi bir araya getirdiği için Burling'e minnet borçlu olduğum bile söylenebilir. Ama Ballantry'ye dikkat et. Hiç ahlakı yoktur ve hiç çekinmeden hile yapar. Senin incinmeni istemiyorum."

"Zarar görmeni de istemem," dedi tüm ciddiyetiyle. "Ben aşağıda Ballantry ile konuşurken senin de ailenle kalmanı istiyorum. Dediğin gibi, iki adama da güvenilmez. Aslında, ben Ballantry ile görüşürken Terrence'ın seni korumasını sağlayacağım. Haince bir şeyler planladığını tahmin ediyorum."

"Aman Tanrım. Camborne, gerçekten onun bu kadar aptal olabileceğini düşünüyor musun?" "Evet, canım. Ama yanıldığım kanıtlanırsa bir şey olmaz."

"Ya planı *sana* zarar vermekse? Terrence'ın seni izliyor olması gerekmez mi?"

Başını iki yana salladı. "Çocukluğumdan beri kendi başımın çaresine bakıyorum. Beni alt edemeyecek."

Ona şiddetle sarıldı. "Bana dikkatli olacağına söz ver. Seni kaybetmek istemiyorum."

Aptalca bir şey yapmaya ve onunla evlenerek kazandığı her şeyi kaybetme riskini almaya hiç niyeti yoktu. "Eğer beni içeri atmayı başarırlarsa ülkedeki en zengin dul sen olacaksın."

Nefes nefese kaldı. "Bu konuda şaka bile yapma! Senin yerine maddi varlıklara önem verdiğimi mi sanıyorsun?"

"Lass, bu sadece zararsız bir şakaydı. Üzülme," dedi. "Hem senden bana nasıl miras kalacak ki?"

Nişan meselelerimizi hallettin mi? Umurumda değil. Bırak servetin Camborne unvanı için sıradaki kişiye gitsin. Ben *seni* yanımda istiyorum, hazine sandıklarını değil."

Onu üzmüştü ve şimdi işleri düzeltmeye çalışıyordu. Bu an, zaten yapmış olduğu şeyin bir kısmını ortaya çıkarmak için en iyi andı. "Jocelyn,

asla yoksul kalmayacaksın. Arbroth'ta annenin sağığına kavuşmasını beklerken ne yaptığını sanıyordun?"

"Camborne malikânesinin işleriyle ilgileniyorum," diye cevap verdi.

"Yeni eşimi korumanın en önemli meselelerden biri olduğunu düşünmediniz mi? Daha resmiyete dökülmesi gereken çok şey var ama bankacılarımla senin adına bir hesap açmaları için gerekli düzenlemeleri yaptım. Yalnızca senin adına ve içine yüz bin pound koydum."

"Camborne!" Gözleri taşı gibi açıldı. "Bu çok saçma."

Adam sırtıttı. "Çok mu az?"

Ofladı. "Çok fazla, senin de bildiğin gibi."

"Neredeyse yeterli değil. Ballantry ile meseleler çözüldüğünde çeyizini de ekleyeceğim. Och, Jocelyn. Ağlayacak mısın?"

"Hayır... Belki. Cömertliğiniz karşısında nutkum tutuldu. Beni sadece iki haftadır tanıyorsun."

"Sen benim karımsın."

"Ve ne mutlu ki öyle," diye yanıtladı. "Eninde sonunda bu şartları tartışmamız gerekeceğini biliyorum, ama şimdilik sadece birbirimizin tadını çıkaramaz mıyız?"

"Evet, genç bayan. Her ikisini de yapabiliriz ve Parlamento tekrar açıldığında ve ben Londra'ya döndüğümde evlilik anlaşmamızla ilgili bu meseleyi sonuçlandıracağız. Oradaki avukatlarıma gerekli belgeleri hazırlatacağım."

Geri dönmeye pek hevesli değildi ama Lordlar Kamarası'na aday gösterilen İskoç duklerinden biriydi ve bu görevden kaçamazdı. Kaçmak da istemiyordu, çünkü tüm İskoçların çıkarlarını korumadaki rolünün önemini her zaman anlamıştı.

Bu ona aynı zamanda Bromleigh ve Lynton ile hasret giderme fırsatı da verecekti. Bu iki bekâr evliliğine çok gülecekti. Belki de Jocelyn'le birlikte Londra'ya vardıklarında haber onlara ulaşmış olacaktı.

Evlilikle ilgili eski görüşleri yüzünden zor zamanlar geçirmeyi kesinlikle hak ettiği için, onların alaylarını iyi huylu bir şekilde karşılayacaktı. Üç Gümüş Dük'ün en vahşisi olarak kabul edilirdi ve bu ün abartılı . Jocelyn hala çok masum olduğu için ona açıklayamadığı bazı şüpheli şeyler yapmıştı. Evet, yakınlaştıkları gecelerin tadını çıkarmışlardı. Ama Jocelyn, özünde, diğer şeylerin söylenemeyeceği kadar tatlı ve iyiydi.

Aynı zamanda çok duygusaldı. Gözlerinde yaşlar oluşmuştu. "Kızım, neden ağlamak üzeresin?"

"Londra'ya döndüğünüzde mi? Bu beni yanınıza almayacağınız anlamına mı geliyor?"

Kaşlarını çattı. Onu geride bırakacağını düşünmesi için ne söylemişti?

Sertçe yutkundu ve titreyerek konuşmaya başladı. "Sanırım ailemle birlikte Granby'ye dönebilirim. İstedğin bu mu?"

"Hayır, Jocelyn. Seni yanımda istiyorum." Onun için endişeleniyor ve onu korumak istiyordu. Eğer o yanında olmazsa bunu nasıl yapabilirdi?

Ve babasının yaptıklarıyla ilgili gerçeği öğrendiğinde ailesiyle birlikte yaşamak isteyeceğini de sanmıyordu. Kızın tüm hesaplarını boşaltmıştı. Kendi adına olanları bile.

Ona hiçbir şey bırakmamıştı.

Malcolm'un bunu ona söyleyecek cesareti yoktu. Ama bu, Aberdeen'deyken ele alınması gereken başka bir konuydu. Anlatması gereken babasının sırrı, itiraf etmesi gereken utanç verici davranışydı.

Granby'nin Jocelyn'e gerçeği itiraf etmek için bu kadar uzun süre beklemesi Malcolm'un hiç hoşuna gitmemişti. Ama Granby'ye sessiz kalacağına dair söz vermişti. Ayrıca Jocelyn'in kaybolan parasını da yerine koyacağına söz vermişti ve bunu yapmaya da tamamen niyetliydi. Sözünden asla dönmezdi.

Ancak Lord Granby'ye bu güvenceyi vermek bir hataydı. Jocelyn'i kalp kırıklığından korumak istemişti. Ama gerçeği ondan saklamak sadece kaçınılmaz olanı erteleyecek ve işleri daha da kötüleştirecekti.

O zamanlar Malcolm'a onun duygularını incitmemek önemli görünmüştü. Hayatının büyük bölümünde üzerine titreyen bu adamı, babasını örnek almıştı. Bu aile birliğini canlı tutmak Malcolm için çok önemliydi. Elbette kendi ailesini ve onları bugün bile ne kadar özlediğini düşünüyordu.

Ama gerçeği ondan saklamak akıllıca değildi. Aslında Jocelyn'i kandırmak berbat bir fikirdi ve bunun yüzüne patlamasından endişe ediyordu. Sadece babasının doğru şeyi yapacağını ve ona ne yaptığını söyleyeceğini umabilirdi.

Kapılarının çalınmasıyla Malcolm düşüncelerinden sıyrıldı. Jocelyn onun kollarından fırladı ve endişeyle ona baktı. "Ballantry şimdiden parasını almaya mı geldi?"

"Elini açıp çaresizliğini göstereceğinden şüpheliyim. Bu, elinin daha zayıf olduğunu gösterirdi."

Başını salladı. "Belki ailem ya da bizim için bir şeyler getiren görevlilerdir."

"Evet," dedi başını sallayarak ve kapıya doğru ilerledi.

Ama boynu karıncalanmaya başlamıştı. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Geri çekil, genç kız. Onların görüş alanında olmanı istemiyorum." Neden Birdenbire bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gideceğini mi hissetti?

On İkinci Bölüm

MALCOLM şık süitin karşısına geçti ve en kötü kâbusunun kapısını açtı. Ballantry ya da Burling'in tabancalarını çekmiş ve onu karnından vurmaya hazır bir şekilde karşısına çıkmalarından daha kötü.

"Saçmalık," diye mırıldandı nefesinin altında.

Çok daha kötüsü.

Leydi Bathurst ve kız kardeşi Leydi Thurston'a baktı, bir zamanlar bir hafta süren bir seks partisi olarak daha iyi tanımlanabilecek bir *demimonde* ev partisinde sarhoş olduğu gecelerden birinde can sıkıntısından yattığı, tamamen ahlaksız ve utanmaz iki kız kardeş.

Sadece pişmanlık duyduğu eylemlerini düşünüyor ve bunların hiçbirini Jocelyn'e asla açıklamamaya karar vermiyor muydu? Şeytani cinler iş başında mıydı? Çünkü burada o pişmanlık dolu gecelerden birinin iki hatırlatıcısı duruyordu.

Bayanlar şaşkınlıktan çok neşeli görünüyorlardı, bu da Ballantry'nin onları Jocelyn'i küçük düşürmek, kocasının ondan sıkılır sıkılmaz onu bir kenara atacak zampara bir köpek olduğunu anlatmak için çağırmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

İkili aç gözleriyle onu yalayıp yuttu, yüzlerinde yırtıcı bir gülümseme belirirken iştahları kabardı. Leydi Bathurst kulaklarını tırmalayan tiz bir kahkaha atarak, "O zaman doğru," dedi. "Camborne, mal sahibi kuzenimizle evlendiğinden bahsettiğinde inanmakta güçlük çektik."

Başı dönmeye başladı. "Kuzen mi?"

Bunlar Jocelyn'in kuzenleri mi? Ballantry ile ona ihanet eden kuzenleri mi?

Artık bildiği bütün aşağılık İskoç lanetleri aklından geçiyordu. Bu bir Kötü.

Doğrusu, az önce yediği *bok* yığını tanımlamak için *kötü* kelimesi yetersiz kalır.
içine düştüm.

Jocelyn, Ballantry'nin kendisiyle nişanlıyken kuzenleriyle yattığından söz etmişti ve bu söz o zaman onu kızdırmıştı çünkü Jocelyn bu kötü muameleyi hak etmemişti. Ballantry'nin kötü davranışı kınanabilirdi ama kuzenlerinin yaptıkları affedilemezdi. Jocelyn'in bir harpy olarak görülmesi, genç kızı utandırmaları için bir mazeret olamazdı. Onlar onun kan akrabalarıydı.

Bundan daha büyük bir ihanet düşünemezdi.

Jocelyn onları gördüğüne sevinmiş görünmüyordu ama kibarca selamlamak için öne çıktı. "Cassandra, Millicent, içeri gelin."

Malcolm sessizce inledi. Bu İskoç orospulardan uzaklaşmak istiyordu ama Jocelyn'e söyleyebileceklerinden korktuğu için ayrılmaya cesaret edemiyordu. Ona her şeyi anlatacaklarından ve acısından zevk alacaklarından şüphesi var mıydı?

Kalmaya ve verecekleri kesin olan hasarı onarmak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

"Camborne ile gerçekten evli misin?" diye sordu içlerinden biri.

Hangisinin Cassandra, hangisinin Millicent olduğunu hatırlayamıyordu. Tek hatırladığı büyük göğüsleri olduğu ve yüzünün çoğu zaman onların içinde olduğuydu.

Oh, Tanrım.

Jocelyn çenesini yukarı kaldırdı ve gururla, "Evet Millicent. Öyleyim."

Ah, kızıl saçlı olan Millicent'ti. Sarışın olan Cassandra olmalıydı.

İkisi de hâlâ bir sonraki yemekleri oymuş gibi ona bakıyordu. "Sizi son gördüğümüzde Ballantry'deki düğününüzden kaçıyordunuz.

Ne oldu?" Cassandra hâlâ onu iştahla süzerek sordu. "Sen ve Camborne başından beri gizlice sevgili miydiniz? Ne kadar lezzetli."

Dudaklarını yaladı ve ona, eğer pantolonunu indirmeye razı olursa, bazı yerlerini yalamak istediğini belirten bir bakış fırlattı. "Onun o gümüş diline yenik düştüğün için seni suçladığımdan değil," diye devam etti. "Yoksa seni henüz bu şekilde tatmin etmedi mi?"

Sevgili cennet.

Şimdi Millicent kurt bakışlarını ona çevirmişti. "Jocelyn'in bakire olduğunu sanıyorduk. Bizi kesinlikle kandırdı. Onun meyvesini patlatan sen miydin Camborne? İlki olman için seni seçmesine şaşırmadım. Karşı konulmaz birisin."

Millicent ellerini üzerine koymak için uzandığında bir adım geri çekildi. Onu.

Jocelyn şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyordu. Onun yanına gitti ve sahiplenici bir kolunu beline doladı, tokat atmaması için dua etti. Bu şimdiden yiyebileceği herhangi bir tokattan daha kötüydü.

Şehvetli kuzenlerine döndü. "Kocamı tanıdığınızı fark etmemiştim."

Kuzenleri kıkırdadı. Millicent, "Biz onu *iyi* tanırız," dedi, Jocelyn'in kafasına indirilen bir çekiç kadar ince bir ifadeyle.

Cassandra kedi gibi bir ifadeyle, "*Samimi* bir tanışıklık diyebiliriz," diye ekledi.

Mırı

ldan. "*Samimi* olarak tanıştınız mı?" Jocelyn dönüp bir kez daha ona baktı.

"Seni tanımadan çok önceydi, genç kız," dedi Malcolm.

çenesini kapatmalı ve kendini gömebileceği en büyük çukuru bulmalı. Daha da iyisi, sihirli bir şekilde ortadan kaybolmalı. Aceleyle bir mazeret uydurmalı ve çekip gitmeli.

Belki de kalmak bir hataydı ama onu korumasız bırakmak daha kötü olmaz mıydı? Bu nasıl bir aileydi böyle? Kendi kızından çalan bir baba ve onun kocasıyla yattıklarını ortaya çıkarmanın eğlenceli olduğunu düşünen kuzenler.

Hayır, Jocelyn'i bu dişi kedilere bırakamazdı. Bu hanımlarla geçirdiği o sarhoş geceyi *düşünemezdi* bile - "hanımlar" terimini gevşekçe kullanıyordu, çünkü içlerinde en ufak bir edep kırıntısı yoktu. Gerçekten de, midesi isyanla çalkalanmadan yaptıkları ahlaksız şeyleri düşünemiyordu.

Lordum. Tanrım. Tanrım.

Jocelyn bir düşes gibi davrandı, kuzenleriyle sakın ve kibar bir şekilde konuşurken, sanki sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi onlarla daha sonra çay içmek için buluşmayı ayarladı.

Onlara kapıya kadar eşlik ederken gülümsedi ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. Ancak, konuşmaları boyunca çenesinin gururlu ucunu korumasına rağmen, içten içe ölmekte olduğunu ve kapı kapanır kapanmaz gözyaşlarına boğulacağını anlayabiliyordu.

Hepsi onun hatası.

Sütleri genişti; zarif bir salon, bir balkon, bakım ve banyo ihtiyaçları için özel bir dolap ve geniş bir yatak odasından oluşuyordu. Yine de saklanabileceği, küçülüp yok olabileceği kadar büyük değildi.

Salondaki tombul sandalyelerden birine çöktü, dirseklerini kalçalarına dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Çok, çok üzgünüm, genç kız."

Kadının hırıltılı bir nefes verdiğini duydu ama henüz gözlerinin içine bakamayacak kadar utanmıştı.

"Sanırım Ballantry'nin seninle birlikte olduğunu... oyalandığını... inancını bozduğunu söylediğinde bahsettiğin kuzenler bunlar."

Burnunu çekti. "Evet."

Ona bakarken inledi ve sonra ayağa kalkarak yanına gitti. "Gerçekten, Jocelyn. Çok üzgünüm," dedi, onu rahatlatmak için kollarına aldı ve tiksintiyle kollarını itmemesini umdu. "Seni dünyada incitmek istemezdim."

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve usulca ağladı. "Biz evli değildik. Benimle hiç tanışmadın. Nereden bilebilirdin ki?"

Ama onun acısını hissediyordu, çünkü bu acı onunkiler kadar derinlere işlemişti. "Seni suçlamıyorum Camborne."

Buna sevindi ama kadının affetmesi onu utanç verici davranışından kurtarmadı. "Bunun seni hâlâ incittiğini biliyorum. Yaptıklarımın ruhumun derinliklerine kadar pişmanım. Keşke zamanda geri gidebilsem ve her şeyi geri alabilsem."

"Ama yapamazsın. Olan oldu ve geri alınamaz."

İç çekti. "Sarhoştum ve aptaldım. Bu bir mazeret değil, kendimi mazur göstermeye de çalışmıyorum. Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve muhtemelen ben de onlar için hiçbir şey ifade etmiyordum. Aramızda zerre kadar duygu yok."

Artık çenesini kapatmalıydı. Bu konuda konuşmak onu sadece daha kötü hissettirirdi.

Onu kalbine sarabilmeyi ve bu acıdan koruyabilmeyi diledi. Ama artık çok geçti. O kendi kalbinin etrafına koruyucu bariyerler inşa etmişken, kız kendi kalbinin etrafına hiçbir şey inşa etmemişti. Aslında, çocukluğundan beri kendi bariyerlerini inşa ediyordu ve artık bu bariyerler asla aşılamayacak kadar kalın ve sağlamdı.

Ancak Jocelyn'in hiçbir savunması yoktu ve her saldırıyı derinden hissetti.

"Lass, artık evli olduğumuza göre yatağıma alacağım tek kişi sensin. Düğün günümüzde sana bu yemini verdim ve bunu tutmaya niyetliyim. Asla başka birine dokunmayacağım."

Başını onun göğsüne doğru salladı. "Yalan olmasının bana bir faydası yok. Beni daha çok inciteceksin."

"Yalan değil," diye ısrar etti. "Öleceğim güne kadar sana olan inancımı koruyacağım."

Lütfen, Jocelyn. Bana inanmak zorundasın."

"Neden?" Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. "Her sabah uyandım ve sana seni sevdiğimi söyledim. Sen bana hiç karşılık vermedin. Ama bunun için seni azarlamıyorum. Canımı yakan şey, ay sonunda beni yanında isteyip istemeyeceğini hâlâ bilmemem."

"Ama seni Londra'ya söylemiştim." "Bunu senden zorla almak zorunda kaldım."

Tanrım, ne kadar da aptalmış. "Jocelyn, seni yanımda istiyorum." "Ne kadar süre için?"

Bir nefes verdi. "Ne kadar istersen."

"Yeterince iyi değil, Camborne. Ne istiyorsun?" Onu istiyordu.

Neden sadece söyleyemedi?

Bunun yerine, onun ağlamasını dinledi.

"Senin için özel olmayı o kadar çok istedim ki," dedi yumuşak hıçkırıklar arasında. "Öne çıkabileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık etmişim."

"Och, lass." Yankılanan bir acı hissetti. "Sen benim için özelsin. Sen evlendiğim kız değil misin? Artık beni doğamı anlayacak kadar iyi tanıyorsun. İstemeseydim beni seninle evlenmeye zorlayamazdın. Şartlar ne olursa olsun. Seninle evlenmek *istedim*. Bunu sana kanıtlamak için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı burnunu daha fazla çekerek. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bu onu derinden yaraladı, çünkü onun için en iyi koca olmayı çok istiyordu. O en iyisini hak etmiyor muydu? Yine de düğünlerinin anısına ona bir gelin simgesi bile vermemişti. Bu unuttuğu bir şey değildi.

Aslında evlendikleri günden beri aklında bu vardı. Londra'ya döndüklerinde güzel bir şey seçmek istiyordu. Ama Aberdeen'de de iyi mücevher dükkânları yok muydu? Neden erteleyecekti ki?

Hana çok uzak olmayan iyi bir yer biliyordu. Bunu biliyordu çünkü yatağa attığı kadınlarla bu şekilde anlaşırdı. İster halktan, ister soylulardan olsun, fahişelerini bu şekilde satın alıyor, her birine bir gece eğlendikten sonra güzel bir biblo veriyordu.

İçlerinde sadece onu isteyen tek bir kişi bile var mıydı? İçlerinden biri hediye reddetmiş miydi?

Sanki ucuz mücevherler onu tüm suçlarından arındırabilirmiş gibi.

Ama Jocelyn'den ayrılmıyordu ve ona asla bu kadar kötü davranmazdı.

Ona mücevher teklif etmeye cesaret edebilir miydi? Onun için istediği şey anlamlı bir şeydi, kalbinden gelen bir şey. Bu gelin simgesi ona duyduğu sevgi ve saygının bir göstergesi olmalıydı. Ama onun kadınlara karşı nasıl davrandığını bildiği halde bunu böyle mi değerlendirecekti?

"Bu ağrıyı kesmek için senin için ne yapabilirim?" diye sordu. "İstediğin bir şey olmalı. Yapabileceğim bir şey-"

"Sakın beni satın almayı aklından geçirme Camborne!" Kadın ağlamaklı gözlerle öfkeyle ona baktı. "Bu benim için yapabileceğin *en kötü* şey."

"Pekâlâ, genç kız." Parmaklarını sevgiyle kızın ensesinde gezdirdi. "Lütfen, kendini daha iyi hissetmen için ne yapmam gerektiğini söyle."

Ama o biliyordu.

Ona, onu sevdiğini söylemek zorundaydı. Neden söyleyemiyordu?

"Seni suçlamıyorum," dedi.

"Ama canın yanıyor, seni bu acı içinde görmeye dayanamıyorum.

Daha da kötüsü, buna benim sebep olduğumu bilmek." "Birazdan iyi olacağım."

O öyle düşünmüyordu. Nefesleri hâlâ . Çok hassas bir kalbi vardı.

"Onunla nişanlandığımızı bile bile Ballantry ile eğlenmeleri umurumda değildi," dedi göğsüne doğru. "O değersiz bir adam ve nişanlandığım için hemen pişman oldum. Ama içimdeki korku artarken bile hatamı kabul edemeyecek kadar gururluydum. Eğer yapabilseydim, sözleşmeyi yerdim. Onu yutar ve midemde posa haline gelene kadar çiğneyerek yok ederdim."

Çenesini yukarı kaldırarak bakışlarının buluşmasını sağladı. "Lass, kendini zehirleyebilirdin."

"O zamanlar gerçekten umurumda değildi. Sanırım nişanlığımın ve kuzenlerimin bana ihanet ettiğini öğrendikten sonra kendimi en düşük noktada hissettim. Yine de bu bir bakıma bir rahatlamaydı. Bu utancı kendi başıma getirdiğime dair bir uyarı."

"Kendini suçlama ve onların ihanetini aklama. Burada suçlu olan onlardı, sen değil."

"Sen de hatalı değildin Camborne. Benimle hiç tanışmamıştın bile. Kuzenlerimin ahlaksız olduğunu sana söylememiş miydin?"

"Öyle yaptın, genç kız. Ama ahlakları sadece gevşek değil," dedi inleyerek. "Tamamen yoklar. Hiçbir şekilde vicdanları yok. Seni böyle incittikleri halde nasıl olur da kapına gülümseyerek gelirler? Bu utanç verici. O zamanlar seni tanımıyor olmam bunu düzeltmiyor ya da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Şimdiye kadar sürdürdüğüm hayatımı oldukça kötü yansıtıyor."

"Değiştirmenin tam ortasındaydın," diye hatırlattı ona.

"Yine de sana verdiğim acı için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor." Onu dudaklarından usulca öptü, tiksintiyle geri çekilmeyeceğini umuyordu.

Adam ağzını onunkinden çektiğinde, "İyi olacağım," dedi. "Sadece kendi kuzenlerimin..." Bir hıçkırık çıkardı.

"Och, lass." Onu bir süre daha kucakladı, kısa bir süre sonra geri çekildiğinde ve onu tekrar kollarına almak istemesine neden olan savunmasız bir gülümseme attığında hiçbir direnç göstermedi.

Ancak suçlu olan oydu ve etkileşimlerinde liderliği onun almasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündü.

Mendilini çıkardı ve gözyaşlarını sildi. "Ah, şimdi de onlarla daha sonra çay içmek için buluşmayı kabul ettim. Yine benim aptal gururum. Beni incittiklerini düşünmelerine izin veremezdim. Ama bütün bu süre boyunca bana sırtacaklar. Bana senin... hünerlerinle ilgili korkunç detaylar verirlerse içimden ölürüm."

"Kutsal azizler," diye mırıldandı. "Zavallı bir sarhoştum ve muhtemelen kendimi tamamen rezil ettim. Doğrusu, onların yarısını bile hatırlamıyorum. Size iyi olduğumu söylerlerse, onlara inanmayın. O kadar sarhoş bir adam yeterli performansı gösteremez. Başım ağrıyor deyip iptal edebilirsin."

"Ve onlara beni üzdüklerini bilmenin memnuniyetini mi vereyim?" "Size katılmayı teklif ama sanırım bu işleri daha da kötüleştirir."

"Bu berbat bir fikir. Hayır, her tarafınıza tırmanırlar. Az önce süitimizdeyken bundan kaçınmalarına şaşırdım." İç çekti. "Ben iyi olacağım, gerçekten. Sen en iyisi Ballantry ve Burling ile ilgilen."

"Pekâlâ, genç kız." Kuzenlerinin Ballantry'yle birlikte gitmesini ummaktan başka bir şey yapamazdı, çünkü bu kötü ikiliyi buraya getiren kişinin o olduğu açıktı. Biri dul bir kadındı, diğerrinin ise bir ayağı çukurda bir kocası vardı. Malcolm hangisinin hangisi olduğunu unutmuştu; ikisi de yakında dul kalacağı için bunun bir önemi yoktu.

Jocelyn'in kuzenleri, ahlaksızlık ve sefahat içinde geçirdiği onca yıl boyunca karşılaştığı en çıkarıcı kadınlardan ikisiydi. Bununla birlikte

onlara sapkın bir şekilde hayranlık duymak. Ahlaksızlıkları konusunda tamamen açtılar. Kimi kullandıklarını ya da kimi incittiklerini zerre kadar umursamayan bencil, hedonist yaratıklardı.

Ayrıca hedeflerini gerçekleştirirken Napolyon kadar keskin ve acımasızca kararlıydılar. İkili, karşılaştırıldığında onu dindar bir aziz gibi gösteriyordu.

Onları yalancılıkla suçlayamazdı çünkü pişmanlık duymadıkları için dürüstlerdi. Niyetlerini asla saklamadılar ve kendilerine zengin kocalar kazanmak için cinsel yeteneklerini kullandıklarını gizlemediler. Evlilik anlaşmalarında oldukça cömert davranan yaşlı ve hasta kocalar. Biri çoktan zengin bir dul olmuştu, diğeri de yakında öyle olacaktı. Zavallı adamın son nefesini vermesi sadece bir ay meselesiydi.

Jocelyn bu çift gibi olmadığı için şükretti.

Başını sallayarak ve acı dolu bir iç çekişle, Ballantry'ye konsantre olmak için onları düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Jocelyn, ben Ballantry meselesiyle ilgilenirken sen de ailenle kalırmısın?"

Dudaklarını büzdü ve bu fikirden hiç hoşlanmamış bir şekilde ona baktı. "Henüz ailemle yüzleşmem. Ayrıca, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Bir süre burada kalıp dinlensem senin için bir sakıncası olur mu?"

Kuzenlerinin beklenmedik ziyaretinden sonra, onu hiçbir şeyden mahrum bırakacak durumda değildi. "Pekâlâ canım. Çok uzun sürmemeye çalışacağım. Kapıyı kilitle ve benden başka kimseye açma."

Ona son ve nazik bir öpücük verdi ve sonra dışarı çıktı.

Ancak, aşağı inmeden önce kilit sesini duyana kadar bekledi.

Ballantry ve Burling'i ortak salonda oturmuş bir şişe şampanyayı paylaşırken bulması uzun sürmedi. İkili çoktan kutlamaya başlamıştı.

Zamanından önce keşfedeceklerdi.

Bütün şişeyi bitirmişlerdi, selamlaşırken yüzlerindeki özensiz gülümsemeden anlamıştı. Malcolm kaşlarını çattı, çünkü onun kadehindeki bir adamla pazarlık yapmaktan hiç hoşlanmazdı.

Evet, bu ona bir avantaj sağlayabilirdi. Ama ayıldığında ve ne yaptığını anladığında genellikle öfkelenirdi.

Bugün hiçbir şey imzalanmayacaktı. Sadece anlaşma şartları üzerinde konuşmak istemişti. Aberdeen'deki avukatı anlaşmayı ayarlayacaktı.

resmi bir belgeye yazılmalıdır.

"Ballantry, görüşmemiz için özel bir çalışma odası ayırdım. Şimdi bana katılmak ister misin?"

Ballantry omuz silkti ve ayağa kalktı. "Neden olmasın? Küçük sürprizim hoşuna gitti mi?"

Malcolm onun Jocelyn'in kuzenlerinden bahsettiğini biliyordu. "Çok hoş," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Bu mutlu aile buluşması hoşuna gider diye düşündüm. Seni taşaklarından yakaladım, Camborne. Kanını kurutmak istiyorum."

"Eğer düşündüğün buysa," diye mırıldandı Malcolm, onu hanın konukları için okuma odası olarak kullanılan özel bir alana götürürken. Koyu renk ahşap kitap rafları ve rahat sandalyeler vardı. Köşede küçük bir masa ve etrafında daha resmi sandalyeler vardı.

Malcolm bir saatliğine yer ayırtmıştı ama Ballantry ile ilgilenip onu Burling'e geri göndermenin çok uzun süreceğinden şüpheliydi.

Kapıyı kapatıp masaya henüz oturmuştu ki, hödük gülerek onun karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Senin kanını kurutmayı hedeflediğimi söylediğimde ciddiydim, Camborne. Senin ve burnumun dibinden çaldığın harpy'nin bana çektiği sıkıntı ve aşağılanma için yüz elli bin pound istiyorum. Bir groat daha azını kabul etmeyeceğim."

Malcolm aptala buzbir bakış fırlatarak, "Evet, öyle olacak," diye cevap verdi.

Ballantry'nin cevabı anlaması bir an aldı. Sonunda anladığında da hırladı. "Bana daha azını teklif etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Çok . Sana çok daha azını teklif edeceğim ve bunun için minnettar olacaksın.

Ondan sonra da en ufak bir itirazda bulunmadan buradan ayrılacaksın." "Peki bunu neden yapmalıyım?" Ballantry'nin yüz ifadesi bir kez daha Gülümsüyordu ama Malcolm onun gözlerinin hafifçe kısılmasından bir belirsizlik sezmişti. "Ödülümü almadan gitmeyeceğim."

Malcolm öne doğru eğildi ve tüm ciddiyetiyle ona baktı. "Ödül mü? Jocelyn'i aldattığın için ödüllendirileceğini mi sanıyorsun? Sırf bunun için bile hiçbir şey almamalısın."

"Yüz elli bin poundumu istiyorum!" Ballantry masaya vurdu. "Benimle Gümüş Dük oyunları oynama."

"Burada oyun oynanmaz." Malcolm'un bakışları Ballantry'den hiç ayrılmadı. "Benden güvende olduğunu mu sandın? Seni yok edecek sırrı biliyorum. Unvanını devraldığından beri sakladığın sırrı."

Ballantry onu lanetledi. "Ne sırrı? Blöf yapıyorsun."

Malcolm adamın sesindeki en ufak bir titremeyi duydu ve araştırmacılarının gerçeği ortaya çıkardığını doğruladı.

"Ayrıntıları bilmek ister misiniz? Bakalım doğru hatırlıyor muyum? Annen, Ballantry Kontu olan babanla evlenmeden önce Abner Ferguson adında bir adamla evliydi. Sorun şu ki, annen ve baban evlendiğinde Abner ölmemişti. Abner Ferguson ile evliliği de bitmemiştir. Yani annen babanla evlendiğinde Abner ve annen hâlâ yasal olarak evliydi. Bunun dürüst bir hata olduğunu sanıyorum - muhtemelen Abner'in öldüğünü duydu ve yıllar geçip Abner geri dönmediğinde aksini düşünmek için bir nedeni yoktu."

Malcolm havadaki mezar sessizliğini hissedebiliyordu. Gerçekten de sanki odanın tüm havası çekilmiş gibiydi. Ballantry'nin cevabını beklemek için durakladı.

"Bunu asla kanıtlamayacaksın, seni piç!" Ballantry ellerini masaya koyarken yumruk yapmıştı ama Malcolm onların titrediğini görebiliyordu. "Bunun için seni öldüreğim Camborne."

"Bunun size hiçbir faydası olmayacak. Tüm belgeler avukatlarımın elinde ve bu bilgiler güvendiğim diğer kişilere de gönderildi. Eğer bana bir şey olursa, sırrını tüm dünya öğrenecek."

Aslında onu keşfetmek gülünç derecede kolay olmuştu. Açık bir sır orada öylece durmuş, tökezlenmeyi bekliyordu. Ballantry aptalca bir şekilde, Arbroth'tan ayrıldıktan sonra Malcolm'un müfettişlerini doğrudan oraya yönlendirmişti. Edinburgh'a koşmuş, muhtemelen birkaç gün ne yapacağını düşünmüş, sonra da annesiyle Abner'in evlendiği kiliseye gitmeye karar vermişti, hiç şüphesiz kanıtı yok etmeleri ya da saklamaları için din adamlarına rüşvet verecekti. Terrence ve müfettişleri, annesinin önceki evliliğinin kaydedildiği kayıt defterini ortadan kaldırdıkları sırada din adamlarına rastlamışlardı.

Neredeyse *çok* kolaydı.

"Gümüş Dük arkadaşlarınıza söylediniz mi?" Ballantry sordu.

Malcolm cevap verme zahmetine katlanmadı. "Geçtiğimiz iki hafta boyunca Arbroth'ta ne yaptığımı sanıyordunuz? Sadece karımı ve ailesini eğlendirdiğimi mi? Beni bundan daha iyi tanırsın. Beni alt etmene izin vermeyecektim."

"Hayır," dedi Ballantry, sesi titreyerek. "Beni yok edecektin. Sen her zaman kalpsiz bir piçtin."

"Evet, öyleyim." Ballantry'yi yok etmek Malcolm'un elinde olsa da amacı bu değildi. Jocelyn'le evliliği onu gerçekten de yumuşatmıştı. Amacı kimseyi yok etmek değildi, sadece kendisini ve karısını Jocelyn'in daha önceki nişanlılığından kurtarmaktı. Müstakbel damadın bir kont olarak statüsünü yanlış beyan ettiğini öğrendikten sonra hiçbir mahkeme Ballantry'nin nişan sözleşmesini onaylamayacaktı. Gelinin babasının da yalan söyleyip çeyizini yanlış beyan etmiş olması konuyla ilgisiz olacak ve belki de hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı.

"Ama aynı zamanda makul de olabilirim," diye devam etti Malcolm. "İşte sana teklifim. İskoçya'yı terk etmen, Jocelyn hakkında bir daha asla kötü bir söz söylememen ve günlerini kıtada geçirmen şartıyla sırrını mezara götüreceğim. Nerede ikamet edeceğin umurumda değil. İtalya. İspanya. Fransa. Portekiz. Burada olmadığınız sürece nerede isterseniz. Burası derken İngiltere'yi de dahil ediyorum. Galler ve İrlanda da hariç."

Ballantry'nin yüzü öfkesi arttıkça kızardı. "Bu nasıl makul olabilir? Beni kendi ülkemden sürgün ediyorsunuz!"

"Evet. Jocelyn'le yolunuzun tekrar kesişmesine izin vermeyeceğim. Kabul et, Ballantry. Zaten burada pek bir işe yaramadın. Nereye gidersen git alacaklıların seni dolandırıyor. Arkadaşların sana sadaka vermeyi bıraktı. Kızgın kocalar seni kovalıyor, çünkü kiminle yattığın konusunda hiç sağduyulu olmadın. Yeni bir başlangıç yapsan daha iyi olmaz mı?"

"Hâlâ en önemli ayrıntıdan bahsetmediniz. Yurtdışında nasıl yaşayacağım? Artık fakir olduğumu biliyorsun. Yoksa neden şimdi sana yük olan o kız kurusu cadaloza evleneyim ki? Ona nasıl tahammül ediyorsun, Camborne? Yoksa onun çeyizini oluşturan elli bin sebep mi seni zorluyor? Buz kızın kendisi olamaz. Ondan istediğinizi aldıktan sonra onu uzak mülkлерinizden birine tıkip eski yöntemlerinize geri mi döneceksiniz?"

Malcolm soruyu duymazdan geldi. Ballantry'nin iğrenç ağzını sağlam bir yumrukla kapatma dürtüsü onu ele geçirirken, bu pazarlıklarda üstünlüğün kendisinde olduğunu hatırlattı. Ama daha önce Burling'le bu yola başvurmuş ve Jocelyn'in onurunu korumak için onunla evlenmek zorunda kalmıştı.

Soğukkanlılığını tekrar kaybetmesine izin vermeyecekti. Ballantry ona cevap vermeliydi, tersi değil.

"Onu sürgün etsen de umurunda olacağını sanmıyorum," diye devam etti serseri. "Erkeklerden nefret eder, biliyorsun."

"Senden pek hoşlanmıyor, orası kesin."

"Ya sen Camborne? Kendini o soğuk cadının içine mi soktun? Taşaklarını dondurdu mu?"

Ballantry bunu neden söylemek zorundaydı ki? Malcolm ayağa fırlayıp onu öldürmek istedi.

Ama ne kadar zor olsa da kendini tuttu. Bu serseriden de daha azını beklemiyordu. Bu sözler Jocelyn'e olan sevgisini sınamak için söylenmişti. Ballantry'nin tek niyeti kaybettiği avantajın bir kısmını geri kazanmaktı. Ama bu serseri ona karşı hiçbir zaman avantaj elde edemeyecekti.

"Bu söz size beş bin sterline mal oldu."

Ballantry homurdanarak, "Zaten sahip olmadığım beş tane," dedi. "Bana henüz hiçbir şey teklif etmedin. Ve mal varlığımın iyi durumda olmadığını biliyorsun."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Hiçbir şey olmadan nasıl yaşayabilirim?" diye ısrar etti.

Ballantry'nin yeğeni mülkleri restore etmek için elinden geleni yapıyordu, ancak amcasının kumar ve genel olarak savurgan yöntemlerine ayak uyduramıyordu.

"İşte teklifimin geri kalanı," dedi Malcolm. "Şartlarımı yerine getirirsen sana yirmi bin pound veririm."

"Yirmi! Harpy elli eder!"

"Evet, ama sırrın hakkındaki sessizliğimin değerini göz ardı ediyorum. Abner öldükten sonra babanın sessizce annenle evlenmesi, onun ahlaki karakterinin, belki de annene olan sevgisinin bir göstergesidir. Ebeveynlerin seni korumak için ellerinden geleni yaptılar, hatta dünyaya yalan söyleyerek seni hak etmediğin halde evlilik *içinde* doğan küçük kardeşine tercih ettiler. Bu muazzam nimeti sana bahsettiler ama sen yine de kötü oldun. Sana her şeyi verdiler ama sen onlara çöp gibi davrandın."

"Şimdi de bana ahlak dersi mi veriyorsun, Camborne? Bana ders verecek biri değilsin. Harpy'nin kuzenleri nasıldı? Bahse girerim bu senin soğuk karının hoşuna gitmiştir. Onları doğurduğunu anlayınca seni kapı dışarı mı etti?"

"Jocelyn'den bir daha bahsederseniz bu size beş bin dolara daha mal olur."

Genç kız harap olmuştu. Bu onursuzlukta payı olduğunu bilmek Malcolm'un midesini bulandırmıştı.

"İşte teklifim, Ballantry. Yirmi bin pound ve buradan sonsuza dek ayrılacaksın. Aberdeen'de bir avukatım var. Uzlaşma anlaşmasını ona hazırlatacağım. Yükümlülüklerini yerine getirdiğinde para sana taksitler halinde ödenecek. Kıta'da bir yerde ikamet etmenize izin vermek için hemen beş bin. Geri kalanını da

bir kere yaptın mı. Eğer buraya bir daha ayak basarsan, seni öldürürüm. Eğer Jocelyn'i kötölürsen, seni ikinci kez öldürürüm. Yeterince açık konuştum mu?"

Ballantry onu oracıkta vuracak kadar deli görünüyordu.

Gerçekten de Malcolm, Cur'ün masanın altına uzanarak çizmesinin kenarındaki tabancayı almaya çalıştığını gördü.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı ve elini kaldırarak çoktan çekilmiş olan kendi tabancasını gösterdi. "Sana güvenmediğim için beni affet."

Ballantry bir dizi küfür savurduktan sonra öfkeli bir homurtuyla yenilgisini kabul etti. "İlk teklif ettiğin yirmi beş bini alacağım."

"Bu konu kapanmıştır. Jocelyn'e hakaret ettin ve bu sana beş bine mal oldu. Yirmi bini alacaksın ve bunun için minnettar olacaksın. Sana karşı hâlâ cömert davranmaya niyetim varken almanı öneririm." Malcolm ayağa kalktı. "Eh, bu kadarı yeter. Bir şey daha var. Avukatım yarın öğleden sonraya kadar uzlaşma anlaşmasını hazırlamış olacak. İmzalamayı geciktirdiğin her gün için teklifimi beş bin pound azaltacağım. Yarın imzalarsanız yirmi bin. Ertesi gün imzalarsanız on beş bin. Anladınız siz. Bana ya da Jocelyn'e bir zarar gelirse, annenin Abner'le evliliğinin kanıtını elinde tutan taraflar doğrudan dedikodu paçavralarına gidecek... ve yeğenin de. Delikanlı, babasının kontluk mirasında ikinci sırada olduğunu sanıyor, oysa gerçekte babası meşru evlattı ve mirası alması gerekirdi, sen değil. Babası da öldüğüne göre yeğenin gerçek kont. Ona söylemem için beni kışkırtmayın."

"Piç kurusu."

"Oh, ve sanırım bir hüküm daha ekleyeceğim. Yeğenine iyi davranacaksın. Eğer tekrar borçlandığını duyarsam, ona kanıtları veririm ve kontluğu senin elinden almasına izin veririm. O çok çalışkan biri ve senin yaptığın harabeden daha fazlasını miras olarak almayı hak ediyor. Anlaşma fonları ve Ballantry holdingleri kâra geçtiğinde sana göndereceği parayla iyi yaşayacaksın."

Malcolm Ballantry'nin yüz ifadesini inceledi. Yüzünde yenilmiş bir adamın ifadesi vardı.

"Sanırım artık işimiz bitti," dedi Malcolm. "Bu akşam gözüme görünmemeni öneririm. Beni kızdırmak istemezsin, yoksa hiçbir şey elde edemezsin."

Okuma odasından çıktı ve en kötüsünün geride kaldığına sevinerek hava almak için dışarı çıktı. Ballantry ile nasıl başa çıkacağını uzun uzun düşünmüştü, kendisini yirmi bin dolardan kurtarabileceğini biliyordu.

Annesinin iki eşliliğini ortaya çıkararak pound kazanabilirdi. Ama bu iyi bir kadının itibarını zedeleyecek ve sır ortaya çıktığında Ballantry üzerinde hiçbir etkisi kalmayacaktı.

Malcolm bu tutumu sürdürmek istiyordu. Adamın Jocelyn'den uzak durması gerekiyordu.

Toplantı uzun sürmemişti, bu yüzden hâlâ uyuyor olmasını bekliyordu. Onu rahatsız etmemeye karar verdi. Ayrıca, başarması gereken bir şey daha vardı ve bunu yapmak için şu andan daha iyi bir zaman olamazdı.

Anlaşma şartlarını iletme üzere Aberdeen'deki avukatını hızlıca ziyaret ettikten sonra, ana alışveriş caddesine ve artık kendisini oldukça iyi tanıyan tuhaf bir kuyumcu olan Solomon Haggard'a doğru yürüdü.

Dükkanâna girdiğinde kapının üzerinde küçük bir zil çaldı. "İyi günler, Bay Haggard."

Yaşlı adam vizörünü kaldırdı ve ufak tefek de olsa boyuna göre doğruldu. "Majesteleri, sizi görmek çok güzel. Size gösterecek çok güzel parçalarım var," dedi İskoç, Fransız ve belki biraz da Prusya aksanıyla konuşarak.

Malcolm başıyla onayladı. "Evet, bana neyiniz gösterin."

Kuyumcu gülümseyerek arka odaya kaçtı ve siyah kadife bir örtünün üzerine yerleştirdiği birkaç parça ile dışarı çıktı. Bunlar Malcolm'un bir sevgilisi için alabileceği ama Jocelyn için asla alamayacağı türden şatafatlı parçalardı. "Bana zarif bir şey göster, daha az... bariz bir şey."

"Ah, çok pahalı değil mi?"

"Zevkli bir şey. Bu karım için."

"Karın mı?" Adam bir an için donuk bir şekilde ona baktı ve sonra gözleri büyüdü. "Evlendin mi?"

Malcolm bir kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Evet, Bay Haggard."

"Tebrikler ve uzun yıllar mutluluklar, Majesteleri! Bu... Şey... Gümüş Dük olarak bunu planladığınızı sanmıyorum. Ama gülümsüyorsunuz, bu yüzden durumu çok sakıncalı bulduğunuzu sanmıyorum. Oldukça özel biri olmalı."

"Öyle," diye itiraf etti, düşüncesi kalbini ısıtmıştı.

Kuyumcu ilk örnekleri topladı ve aceleyle arka odaya geçerek seslendi: "Karınız için mükemmel olacak birkaç parçam var. Fiyatı yakutun üzerinde."

Sevgili cennet.

Ne demek istedi? Paha biçilmez bir şey mi? Malcolm elmas bir kolye ya da başka pahalı bir parça getirse adamın kulaklarını çekerdi. Böyle bariz ıvır zıvırlar Jocelyn'i asla etkilemezdi.

Haggard onu şaşırtarak birkaç güzel broş ve madalyon çıkardı. Hangisini seçmeliydi? Malcolm daha *önce* hiç değer verdiği birine *zevкли* mücevherler almamıştı. "Evli misiniz Bay Haggard?"

"Evet, Yer Grace. Kırk yıla yaklaşıyor."

"Bir aşk maçı mı?" Malcolm adamın aklını çelmeye hevesli bir tavırla sordu.

"Evet. Dundee'deki bir panayırda görmüştüm onu. Güneşte parlayan güzel kırmızı bukleleri ve cennetin bu tarafındaki en güzel gülümsemesi vardı. *İşte o*, dedim kendi kendime. O anda anlamıştım, onu yaşlılığımızda da sevecektim. Güzel saçlarının her bir teli ağarmış olsa da umurumda değil, ki şimdi ağardı. O her zamankinden daha güzel ve hala cennetin bu tarafındaki en güzel gülümsemeye sahip."

Malcolm, "Bu tam bir aşk hikâyesi," diye mırıldandı.

"Stresli anlar da yok değildi. Onu benimle evlenmeye ikna etmek biraz zaman aldı çünkü sıkı bir rakibim vardı. Kasabın oğlu da ona kur yapıyordu ve ben o zamanlar sadece bir çırağıyım. Onu kesin olarak kaybettiğimi düşündüm. O daha zengindi ve onunla daha kolay bir hayatı olabilirdi."

"Ama o seni seçti. Nedenini sana hiç söyledi mi?"

Küçük adam başını salladı. "Och, ona sorduğum ilk şey buydu. Ne dedi biliyor musun?"

Malcolm sırtıttı. "Bir fikrim olsaydı sana sormazdım."

Kuyumcu başını sallayarak, "Ben de anlamadım," dedi. "Ama bana söylediği şu: 'Bana bakıyorsun Süleyman. Benimle konuşuyorsun ve düşüncelerimi önemsiyorsun. Yaptığın her şeyde beni düşünüyorsun.' Durakladı, gülümsedi ve tekrar başını salladı. "Bu doğrudur. O zamanlar da onu düşünüyordum, hâlâ da düşünüyorum. Uyanıkken her düşüncemde o vardı ve bugün de öyle. Ama bunun onun için hiç önemli olmadığını fark etmemiştim."

"Görünüşe göre öyle."

"O her zaman düşüncelerimde ilk sırada yer alacak. Kendimi kaptırmıştım, hâlâ da öyleyim." Bu yaşlı, pısrık adamın kadınları Bir Gümüş Dük olan Malcolm'un hiç olmadı. Ama Haggard'ın söyledikleri çok mantıklıydı. Jocelyn'in kuzenleri zengin kasabı seçerdi ama Jocelyn seçmezdi.

Belki de karısıyla sevgi dolu bir ilişki geliştirmek, onu ilk sıraya koymayı hatırlamak kadar basitti. Ondan çok az şey istediği için bu zor olmazdı.

"Seçimi sen yapacak olsaydın, bu parçalardan hangisini karın için satın alırdın?" Malcolm Haggard'a sordu.

"Och, bu kolay bir seçim, Yer Grace. Altın kalp madalyon çünkü o duygusal biri. Ona, evliliğimiz boyunca ve sonrasında da kalbimi ona yakın tutması için verdiğimi söyledim."

Ne yazık ki Malcolm, Jocelyn'e bu sözleri söylediğinde ona inanacağını sanmıyordu. Ama Jocelyn duygusal biriydi ve ondan romantik bir şeyler duymak hoşuna giderdi. Bunun için çiçekli bir düzyazıya gerek yoktu. Bu o değildi ve şiirsel saçmalıklar söylerse ona asla inanmazdı. "Kalp madalyonu alacağım."

"Bunu sizin için güzel bir pakete koyacağım, Yer Grace. Eğer karım kadar yufka yürekliyse, buna bayılacaktır."

Balgownie Arms'a döndüğünde Malcolm'un morali daha iyiydi. Jocelyn'den ayrılalı iki saatten biraz fazla olmuştu. Onun nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanarak merdivenleri ikişer ikişer indi ve koridordan geçerek süitlerine doğru ilerledi.

Kapıyı denedi ve kilitli olduğunu gördü.

Muhtemelen hâlâ uyuyordu ama yatağa gireli iki saat olmuştu, bu yüzden onu uyandırmakta tereddüt etmedi. "Jocelyn," diye seslendi sessizce kapıyı çalarken. Eğer uyanıksa onu duyabilirdi.

Çok geçmeden süitlerinin ahşap zemininde patırdayan ayak seslerini duydu.

"Jocelyn, benim," dedi, muhtemelen onun kendisini duyacak kadar yakın olduğunu biliyordu.

"Oh, Tanrım. Ne zamandır uyuyordum?" diye mırıldanarak onu içeri aldı. "Öğleden sonra gölgeleri balkon boyunca uzanıyor. Ballantry ile görüşmen nasıl geçti?"

"Üretken, sanırım. Benden daha iyi bir teklif alamayacağını biliyor olmalı. Şartları kabul edeceğine inanmak için her türlü sebebim var."

"Ne teklif ettiniz?"

Onlara mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattı ve sonra salonun kanepesinde onun yanına yerleşti. Mavi ipekli ve zarif çerçeveli, kadınsı bir mobilya parçasıydı. Jocelyn içinde otururken oldukça güzel görünüyordu. Yanakları

pembe ve saçları dağınıktı. Dudaklarında gül rengi bir kızarıklık vardı, dudakları öpülmek için can atıyordu.

Bu yüzden onu öptü, şefkatli bir öpücüktü ama ağzında çok uzun süre kalmadı. "Ballantry hakkında daha sonra konuşabilir miyiz? Önce sana söylemek istediğim bir şey var."

Ona ihtiyatla baktı ama başını salladı. "Ama bana ne olduğunu anlatacaksın, değil mi? Sadece aptalca bir şey yaptığın için oyalanmıyorsun, değil mi?"

Kıkırdadı. "Lass, bana olan inançsızlığın iliklerime kadar işliyor. Seni endişelendiren buysa, ona yumruk atmadım. Kızgın ama zarar görmeden çıktı gitti."

Başını salladı. ", bana aklındaki diğer şeyi söyle."

Ceketinin göğüs cebine uzandı ve güzelce sarılmış kutuyu çıkardı. "Bu senin için, genç kız."

Kaşlarını çattı. "Camborne, kuzenlerim sana kızgın olduğumu ve şimdi de beni satın almaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, hiç de öyle değil. Sadece kutuyu aç, Jocelyn."

Merakla ona baktı, hâlâ kaşları çatıktı. "İçinde ne var?"

"Aç ve gör."

Hediyenin onu memnun edeceğini umarak hevesle onu izledi.

Kadın kutuyu açtığında, "Bu benim kalbim. Onu sana özgürce ve sonsuza dek veriyorum, genç kız."

Bunun onu memnun edeceğini düşünmüştü ama kadın uzun süre madalyona baktı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. "Seni pıhtı! Seni koca, harika İskoç pıhtısı! Neden gidip bunu yapmak zorundaydın?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Beğeneceğini düşünmüştüm. Eğer beğenmezsen yarın geri götürebilirim. Sen ve ben birlikte gidip beğeneceğin bir şey seçebiliriz."

Madalyonu göğsüne bastırdı. "Bu *seviyorum*. Sakın geri almaya kalkma."

Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi. "O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum ve *seni* seviyorum. Senin içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim.

çok...düşünceli."

Yüce Tanrım. O kadar düşüncesiz bir ahmak mıydı?

Kibirli olduğunu biliyordu. Ama kendinden başka kimseyi düşünmeyecek kadar kibirli ve kendini beğenmiş? Bu muhtemelen bir zamanlar doğruydı.

Şimdi değil. Daha iyi bir adam olmaya çalışıyordu.

Ona gülümsedi, bir ay ışığı kadar parlak ve güzel bir gülümsemeydi bu. "Bu şimdiye kadar aldığım en harika hediye."

Rahat bir nefes aldı.

"Onu her zaman kalbimin yakınında taşıyacağım. Daha mükemmel bir hediye seçemezdin, Camborne. Teşekkür ederim." Gülümsemesi arsızlaştı. "Senin romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Romantik mi?" Koltukta geriye yaslandı ve kahkahalarını zapt etmekte zorlandı. O yaşlı kuyumcu, romantik bir şairin ruhuna sahip olan kişiydi. Tanrım, adam kıllarının yarısı dökülmüş bir süpürge sopasına benziyordu. Jocelyn kollarını ona doladı ve şiddetle sarıldı. "Çok güzel bir hediye ve çok düşüncelisin."

"Lass, sana söylemeliyim ki onu seçerken yardım aldım." Sonra Haggard'ın ona kendi karısı hakkında söylediklerini açıkladı. "Madalyonu seçmeme yardım etti."

Jocelyn hiç de hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. "Gördüğünüz gibi, bunu ben yapmadım."

Başını iki yana salladı. "*Hepsini* sen yaptın. Anlamıyor musun?"

İnledi. "Açıkla bana. Bana çok tatlı gülümsüyorsun. Neyi doğru yaptım?"

"Beni düşündün. Karısına aşık olan birinden tavsiye aldın ve benim için de aynısını istedin. Beni, sanki sadece yatıştırmaya çalıştığın bir sevgilinmişim gibi, bana ışıltılı ve şatafatlı bir şey verseydin kafanda bir vazo parçalayacağımı bilecek kadar iyi anlıyordun."

Ona tekrar sarıldı, sonra geri çekildi ve bir kez daha muzipçe sırıttı. "Kafanda bir vazo parçalayamazdım. Benim için o kadar yükseğe ulaşamayacak kadar büyüksün. Sadece merdivenlere çok yakın durarak beni kışkırtma."

Güldü. "Uyarın için teşekkürler." Onu kucağına çekti ve kollarını çok iyi tanıdığı ve taptığı güzel vücuduna doladı. "Jocelyn, çok *aptalca* davrandım."

Sonra da onu doyasıya öptü.

Öpücüğe doğru eğilirken onun omuzlarına tutundu ve onu memnuniyetle karşıladı, davetkâr dudakları onun sondalama sıcaklığıyla buluştu.

Adam konuşmasını bitirdiğinde iç çekti ve başını onun göğsüne yasladı. "Aptal gibi davranmadın. Kuzenlerime yaptığın şey yüzünden hâlâ kızgın mısın?"

"Bu benim için her zaman utanç kaynağı olacak. Ama beni rahatsız eden tam olarak bu değil. Sadece iki haftadır evli olduğumuzu biliyorum, sadece iki hafta. Bu süre içinde beni sevdiğini itiraf ettin."

Ayağa kalktı ve çenesini havaya kaldırdı. "Bundan utanmıyorum." "da. Bu hayal edilebilecek en güzel jest. Ama söyledim ya karşılığında hiçbir şey vermedim, genç kız."

"Hazır değildin."

"Ama hazır olmamalı mıyım? Seni yatağıma aldım ve fiziksel olarak sevdim. Ama gelecek ay, gelecek yıl ya da hayatımızın geri kalanında bize ne olacağı sorusunu açık bıraktım. Bu, eski yöntemlerime dönmek için sizi terk edip etmeyeceğimi merak etmenize neden oldu. Dönmeyeceğime dair yemin ettim ama benden şüphe etmeniz için de pek çok neden verdim."

Jocelyn'i kucaklarken omurgasından akan gerilimi hissetti. "Seni asla terk etmeyeceğim, Jocelyn. O madalyon, şimdi sana özgürce verdiğim kalbimin bir temsili. Seni koruyacağıma ve güvende tutacağıma dair zaten yemin etmiştim. Ama bu, korumakla yükümlü hissettiğim herkese verebileceğim bir yemin. Sana borçlu olduğum şey, seninle birlikte olmak istediğim şey, farklı bir şey. Bu madalyonla sana kalbimi veriyorum."

Gözleri büyüdü ve sonra parlamaya başladı.

"Evet, kızım. Bu madalyonla sana her şeyimi veriyorum."

Ona sıcak bir gülümseme attı. "Camborne, bu senin için çok fazla."

Adam güldü. "İdare edebileceğini düşünüyor musun?"

"İçtenlikle öyle umuyorum."

"Och, lass. Yapabilirsin. Beni kısa sürede parmağında oynatacaksın. Söylememeliydim ama umurumda değil. Aslında bu evlilik anlaşması hoşuma gidiyor. Düşüncelerimde ilk sırada olmayı hak ediyorsun."

"Sen de benimkinde olduğun gibi, Camborne." Kadın madalyonu ona uzattı ve sonra arkasını dönerek tokayı takabilmesi için boynunu eğdi. "Taktım mı yardım eder misin?"

"Elbette, genç kız." Devam etmeden önce kızın boynuna hafif bir öpücük kondurdu.

"Bundan sonra her gün giyeceğim," dedi, belli ki memnun olmuştu.

"Daha resmi elbiselerinize uymaz. Londra'ya vardığımızda onlar için daha güzel parçalar alırız. O *ton* işlerinin ne kadar resmi olabileceğini biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Açıkça zamanlarda, onu kombinezonumun içine sokar ve kalbimin üzerinde duracak şekilde bir kurdeleyle bağlarım."

Güldü. "Jocelyn, buna gerek yok. Hoşuna gittiğine ama arada sırada çıkarman gerekirse bunu anlayışla karşılarım."

Ona döndü. "Hayır, Camborne. Onu *her zaman* takacağım."

"Bir Harpy'ye göre çok duygusalsın," diye alay etti.

"Biliyorum, ama sen de öylesin. Duygusal, . Ve sana söyleyecek bir şeyim daha var."

Bir kaşını kaldırdı. "Nedir o?"

Uzandı ve adamın ağzına bir öpücük kondurdu. "Sen en iyi kocasın ve yatağına düştüğüm için çok mutluyum."

On Üçüncü Bölüm

JOCELYN öğleden sonra ve akşamın geri kalanında bulutların üzerinde yürüdü.

Kuzenleriyle çay içmek için buluştu ve oyunlarının onlar için cazibesini yitirdiği noktaya kadar tüm küçümseyici imalarını görmezden geldi. O utanmaz dişi kediler, samimi aile toplantısını sona erdirmek için bahaneler uydurdular ve onu çayının ve keklerinin tadını çıkarması için yalnız bıraktılar.

Akşam yemeğinde çok neşeliydi ve Camborne'un satın aldığı kalp madalyonu ailesine gösterdi. "Çok güzel, Jocelyn," dedi annesi sessiz bir onay fışkırmasıyla. Babası da övgü dolu bir şeyler mırıldandı.

Pek etkilenmediler.

Bu durum Jocelyn'i şaşırttı, ta ki Camborne'un bağlılığını masraflarla ölçtüklerini fark edene kadar. Onlara elmas bir kolye ya da nadir bir safir yüzük göstermiyordu. Ama Camborne'un sevgisini temsil ettiği için bunun ne kadar paha biçilmez bir hediye olduğunu anlayacaklarını düşünmüştü.

Aslında ortaya çıkıp onu sevdiğini *söylememiştir*. Ama Camborne'un kalbini kazanma yolunda olduğuna dair bir şüphe var mıydı? Bir Gümüş Dük'ün kalbini.

Bu olağanüstü değil miydi?

Kocasına bir bakış attı. Kocası gülümsedi ve ona göz kırptı. Kemikleri eridi.

Yemekleri ilerledikçe, dördü de pek çok konu hakkında konuştu. Ancak Jocelyn, Camborne'un ne zaman Ballantry'den bahsetse konuyu değiştirdiğini fark etmeye başladı.

Ayrıca Ballantry'nin kocasıyla yaptığı görüşmeden beri hanın etrafında görünmediğini fark etti. Henüz ayrılmamış olmalıydı çünkü imzalaması gereken bir uzlaşma anlaşması ve tahsil etmesi gereken paralar vardı.

Camborne'un bu anlaşmanın ayrıntılarını ona henüz açıklamamış olması tuhaf değil miydi? Babasına da açıklamaya istekli görünmüyordu.

Belki de iş sonuçlanmadan önce bu konuda ona baskı yapmalıydı. Ballantry'nin yüz elli bin poundluk saçma talebine boyun eğmiş ve bunu itiraf etmeye utanmış mıydı?

Hayır, . Yapabilir miydi?

Göz ucuyla Burling'in yakındaki bir masada oturduğunu fark etti. Adam çok içiyordu. "Bize bakıyor," dedi kocasını dürterek. "Mutlu görünmüyor. Sence Ballantry ile arası bozulmuş mudur?"

"Seni rahatsız ediyor mu, genç kız?" Kaşlarını çattı ve sandalyesini geri çekmeye başladı. "Onunla konuşacağım."

"Hayır." Jocelyn elini onun koluna koydu. "Önemli bir şey değil. Sadece laf olsun diye söyledim."

Sevgili kocası Burling'le "konuşmayı" teklif ettiği son seferde yaşananların tekrarlanmasını istemiyordu. Yumruklar atılmış ve herkes onun Camborne'un misafir yatak odasını paylaşıyor olsa da muhtemelen onunla evli *olmayan* kaçak bir gelin olduğunu öğrenmişti. "Gerçekten, onu görmezden gelelim."

"Pekâlâ," diye homurdandı ama Jocelyn onun memnun olmadığını biliyordu.

"Annemin durumu hâlâ hassas," diye fısıldadı kulağına. "Heyecanın bünyesi için iyi olmadığını biliyorsun. Hanın yemek salonunda bir kavga başlatmak nasıl bir şeyi çözecek?"

"Uslu duracağıma söz vermiyorum, genç kız. Eğer bize doğru gelirse, seni korumak için ne gerekiyorsa yaparım."

İç çekti. "Her fırsatta beni korumak için maymuna dönüşmene ihtiyacım yok."

Gerçi muhtemelen öyleydi, çünkü tek başına biraz felaketti. Kendisi bile başarısızlıklarının farkındaydı. Ama Camborne'un koruyucu içgüdüleri zaten alarmdayken bunu ona itiraf edecek değildi.

Konuşmayı Aberdeen'den sonraki planlarına çevirdi. Camborne'la birlikte kalacaklarını bilmek içini ısıtmıştı. Birlikte olamayacakları endişesi kalbine çok ağır gelmişti. "Hâlâ senin kulübene gitmemizi istiyor musun?"

"Henüz bilmiyorum, genç kız." Bakışları, kendisine ters ters bakan Burling'in üzerinde kaldı.

"Camborne, ona bakmayı kes. Onu tahrik ediyorsun." "Ben mi? Hayır, kızım. Sana bakma şeklinden hoşlanmıyorum."

"O zaman onu cesaretlendirme," diye azarladı. "Sen onun yoluna bakmayı bıraktığında o da senin yoluna bakmayı bırakacaktır."

"O gözlerini kaçırana kadar ben de gözlerimi kaçırmayacağım."

Erkeklerin birbirleriyle yüzleşmeye duydukları ihtiyaç neydi? "Ballantry ödül verilmeyeceğini söylemiş olmalı."

Camborne mırıldandı.

Jocelyn anlaşılmayı görüşmek için ilk fırsatta atladı. "O kadar sıkı bir pazarlık yaptın mı?"

"Evet, kızım. ."

"Acımasız mıydın?" diye sordu babası. Camborne başını salladı.

"Evet."

Babası bir kaşını kaldırdı. "Yani ona az bir para mı teklif ettin? O da kabul etti mi?"

"Her iki sorunuza da evet. Yine de hak ettiğinden daha fazlaydı ama ülkeyi terk etmesi şartıyla."

Jocelyn'in nefesi kesildi. "O da kabul etti mi? Ama o doğma büyüme bir İskoç.

Nereye gidecek? Ve kabul etti mi?"

Camborne başını salladı. "Kıtada bir yere yerleşecek. Neresi olursa olsun, bize yakın olmadığı sürece umurumda değil. Evet, kabul etti."

Babası şarap kadehini kadeh kaldırmak için kaldırırken başını salladı. "Önemsiz bir ödemeyi kabul edip gitmesini mi sağladın? Sen bir sihirbazsın Camborne. Nasıl yaptın bilmiyorum ama o herifi dize getirdin. Umarım yarın bu tatsız olay sona erer ve ikiniz de dikkatiniz daha fazla dağılmadan evlilik hayatınıza başlayabilirsiniz."

Jocelyn kocasını inceledi ve gözlerindeki çelik parıltısını fark etti. "Onu öldürmekle mi tehdit ettiniz? Kulağa gülünç derecede kötü gelen şartları bu yüzden mi kabul etti?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, genç kız. Ölüm tehditleriyle zorlanmadı. Ama geri dönüp seni bir daha rahatsız etmeye kalkışırsa onu öldüreceğimi söyledim."

Jocelyn şarabından sağlıklı bir yudum aldı.

Ellerinde kimsenin ölümünü istemiyordu, sefil Ballantry'ninkini bile. Zamparanın tekiydi, kumarbazdı ve pek çok açıdan beş para etmezdi ama bu Camborne'a onu öldürme hakkını vermezdi.

Görünüşe göre bu görüşte olan tek kişi oydu. Ailesi kocasına gülümsüyor ve tekrar kadeh kaldırıyordu.

Gümüş Dükler doğaları gereği tatlı, yumuşak erkekler olarak görülmezlerdi. Bu tehlike iması onların çekiciliğini artırıyordu. Jocelyn kocasına karşı hissettiği bu ani çekimi inkâr edemiyordu. Gümüş Dük'ün cazibesine, onun diğer fetihleri kadar kapılmıştı.

Yine de onun şöhreti kadar acımasız olabileceğine inanmayı reddediyordu. Bugün ona verdiği madalyon onun gerçek doğasının bir işareti olmalıydı ve onun için her şeyi ifade ediyordu. Kalbini ona adamıştı.

Kalbi.

Akşam yemeği bittiğinde odalarına döndüler ve Jocelyn onu tekrar sorgulamaya başladı. "Camborne, bana doğruyu söyle. O pazarlıkta gerçekten ne oldu? Ona ne kadar para teklif ettin?"

"Soyunmana yardım edeyim, genç kız."

Ona engel oldu. "Neden bana ne teklif ettiğini söylemiyorsun?"

Adam iç çekti. "Karışık bir durum."

"Bu sadece bir rakam ve hiç de karmaşık değil. Ne kadar? Elli mi? Yüz mü? İki yüz bin pound mu?"

Kaşları havaya kalktı. "O sefil herife bu meblağlara yakın bir şey vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ne kadar, Camborne? Çeyizimden daha mı azdı?"

"Evet, genç kız."

"Çok mu az? Ben sadece neyi bulduğunuzu anlamaya çalışıyorum. Bu konuda neden bu kadar ketum davranıyorsunuz?"

"Çünkü bu meselenin çözüme kavuşturulmasının tek nedeni, hızlı bir şekilde çözüme kavuşturulmasına ihtiyaç duymasıdır. Eğer insanlar etrafı kurcalamaya başlarsa, bu anlaşma dağılır."

"İnsanlar mı?" Sinirini bastırmak için ellerini kavuşturdu. "Ben insan değilim.

İnsanlar. Ben senin karınım. Sır tutma konusunda bana güvenmiyor musun?" "Evet, güveniyorum. Ama bunu açıklamak bana düşmez."

"O zaman bu Ballantry'nin sırrı mı?"

"Och, lass. Daha fazla soru sorma. Bu işin bırakman için sana yalvarıyorum. Başka bir eş olsa yapardı. Size zarar vermedikleri sürece terimleri neden önemsiyorsunuz? Aslında, sana son derece yardımcı oluyorlar çünkü..."

"Düşünceni bitir, Camborne. Devam et ve söyle." "Bu işin peşini bırakmayacak mısın?"

"Demek istediğiniz, bu terimlerin benim için son derece yararlı olduğu, çünkü en başta bu karmaşanın içine giren ve her adımda beceriksizce idare eden aptalın ben olduğum."

Tekrar ona uzandı, bu sefer kaçmasına izin vermedi. "Bunlar senin sözlerin, benim değil. Nişan bozulduğu için seni hiç suçlamadım. Seni yatağında bulduğumda da hiç suçlamadım. Kendini suçlayan tek kişi sensin."

"Çünkü hatalıydım. Ballantry ile evlenmeyi kabul etmenin korkunç bir hata olduğunu biliyorum."

" zaman kendini affetmenin zamanı geldi."

Kendi hatası olmayan ailesinin ölümü yüzünden bir ömür boyu kendine işkence etmişken, o kimdi ki ona öğüt verecekti? Onun için çok üzülyordu, çünkü adam kendisine haksız yere bu kadar yüklenmiş ve bu kadar uzun süre acı çekmişti.

Bundan asla bahsetmeyecekti, özellikle de şimdi iyileşmenin hassas sürecine başlamışken. *Asla*.

Ama yüz ifadesinde bir şey görmüş olmalı ki bakışları birden buz gibi oldu. "Bunu yüzüme geri mi fırlatacaksın?"

Nefes nefese kaldı. "Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim."

Onu çevirdi ve sözsüz bir şekilde bağcıklarını çözmesine yardım etti. Onun sessizliğindeki buzlanmayı hissetti.

"Camborne, özür dilerim. Açıkçası ben de en az senin kadar kendi şeytanlarımla baş etmekte zorlanıyorum. Aramızdaki fark şu ki, sen bir çocuktun ve tamamen masumdun. Ben yetişkin bir kadınlım ve tamamen suçluyum."

"Senin bir suçun yok," diye mırıldandı, bağcıklarla işini bitirirken.

Yüzünü ona döndü, muhtemelen alt dudağı titrerken ve elbisesi omuzlarından kayarken gülünç bir karmaşa gibi görünüyordu. "Neden benim hatalı olmadığım konusunda ısrar ediyorsun?" diye sordu ağlamamak için kendini zor tutarak. "Kimse beni nişanlanmaya zorlamadı. Bunu, istemediğim takdirde evde kalmış bir kız olmak zorunda olmadığımı herkese kanıtlamak için inadına yaptım. Hareketlerim inatçı, gururlu ve aptalcaydı."

İnledi ve ondan uzaklaştı.

"Camborne?" Adam kapıya doğru ilerlerken kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gitmeye mi niyetliydi? "Bekle! Seninle geleceğim."

Ama adam onun bağlarını çözmüştü ve bu haliyle onu takip etmesi mümkün değildi. Vücudundan aşağı kaymasını engellemek için elbisesini göğsünden kavradı. "Beni bekleyin."

Adam kızgınlıkla ona baktı. "Jocelyn, ayak altında dolaşmana ihtiyacım yok. Beni bırak. Birkaç dakika içinde döneceğim." Onu bağışlamadan

Bir kez daha baktı ve dışarı çıktı.

Kapı adamın arkasından sertçe kapandığında kadın yenik bir nefes verdi.

Ağlamak istiyordu. Bunu *daha* aptalca halledebilir miydi?

Neden ona bu anlaşma konusunda baskı yapmıştı?

Ballantry'ye zarar verecek bir şeylere sahip olduğu ve ahmağın korkudan tır tır titrediği belli değil miydi? Suç teşkil eden bir şey olabilir. Bir idam suçu mu? İskoçya'dan ayrılmayı kabul etmesi için içine şeytan korkusu salacak başka ne olabilirdi ki?

Elbette sır ortaya çıkarsa Camborne, Ballantry üzerindeki tüm kozlarını kaybedecekti. Ve yine de, vermeye cesaret edemediği cevaplar için onu dürtmüştü.

Aptal. Aptal. Aptal.

O gerçekten bir harpy idi. Sevdiklerine acı çektirmeye mahkumdu.

Dakikalar saatleri kovalarken, Jocelyn gözyaşları içinde yatağına çekildi. Camborne hiç geri dönecek miydi?

Onu bir daha kollarına alabilecek miydi?

Bölüm On Dört

MALCOLM serinlemek için bir saatten fazla bir süredir liman boyunca yürüdüğünü fark . Güneş batmıştı ve sudan soğuk bir rüzgâr esiyordu ama o yürümeye devam etti. Gelgit başlamıştı ve tekneler dalgaların üzerinde sallanırken balıkçı teknelerinin çanlarının hafif çınlamalarını duyabiliyordu. Ay, ince bir bulut tabakasının ardında soluk gümüş bir parıltı halindeydi.

Ay ışığının su üzerindeki parıltısından daha güzel bir şey yoktu.

Jocelyn'in de bu manzarayı onunla paylaşmasını istiyordu ama şimdi hana dönüp onu dışarı sürükleyecek değildi. Doğrusu, meyhane fenerleri bile sönmeden ve sokaklar tek başına yürümek için tehlikeli hale gelmeden önce geri dönmesi gerekiyordu.

Döndü ve hana doğru yürümeye başladı, aniden birinin onu takip ettiğini fark etti. Adımlarını takip eden adamla arasına mesafe koymak için hızını artırdı. Kendisinin kolay lokma olduğunu düşünen bir rıhtım kabadayısı mıydı? Yoksa Ballantry onu susturmak umuduyla peşine bir adam mı takmıştı?

Ballantry olduğundan şüpheliydi, çünkü sırrının ortaya çıkma riskini göze alamayacak kadar çok şey tehlikedeydi.

Han görüldüğünde Malcolm arkasına bir göz attı ve Burling'in iri cüssesine benzeyen karanlık bir şekil gördü.

Elindeki bıçak mıydı?

Ayın yansıması adamın üzerine düştüğünde metal bir şeyin parıltısını gördü ve Malcolm onu net bir şekilde gördü. "Korkak," diye mırıldanarak sarhoş serseriye başından savdı. Burling ona saldıracak cesareti asla toplayamazdı. Küskün sersem sadece bir fanteziyi canlandırıyordu.

Belki de tüm mantığını kaybedecek ve düşüncelerini eyleme dökecek kadar sarhoştı. Ama Malcolm hana yaklaştığında artık çok geçti. Etrafta çok fazla insan vardı.

Burling ona hırladı ve hantalca uzaklaştı.

"Pislik," diye mırıldandı Malcolm, girişten geçip süitine dönmek için merdivenleri çıkarken serseriye başından savdı.

Jocelyn'e ne söyleyeceğinden hâlâ emin değildi. Genç kız ona kızgın olduğunu düşünüyordu ama hiç de öyle değildi. Hissettiği şey, Ballantry hakkında keşfettiği her şeyi ona anlatamamanın verdiği hayal kırıklığıydı.

Kilise din adamları, Terrence ve müfettişler Ballantry'nin sırrını biliyordu. Bu zaten çok fazla insan demektir. Elbette Terrence'a güveniyordu ve din adamlarının konuyu gizli tutacağını biliyordu. Edinburgh müfettişlerinin de aynı şeyi yapacağını umuyordu. Onlara sağduyuları için yeterince ödeme yapmıştı.

Bu bilginin tek değeri gizli kalmasıydı.

Bir sorun olmasaydı belki de Jocelyn'e sırrını açacaktı... Gerçeği saklayarak Ballantry'nin yeğenine de zarar veriyordu. Delikanlıya bir şey borçlu olduğundan değil ama Jocelyn, Ballantry'nin yalanlarını bildiği halde yeğenine tek kelime etmediğini öğrendiğinde çok kızacaktı.

İlk görevi Jocelyn'i korumaktı, değil mi? Yapmaya söz verdiği şey buydu.

Ama unvanını ve onunla birlikte gelen tüm ayrıcalıkları ve korumaları kaybeden Ballantry, mahvolmasının sebebinin kadın olduğuna karar verip onun peşine düşerse nasıl korunacaktı?

Burling'in kendini kızgın hissetmesi ve Malcolm'u bıçaklamak için cesaretini toplamaya çalışmasıyla durum zaten karıştı. Bu onu zerre kadar korkutmuyordu, çünkü adam beceriksiz ve gerçekten de korkağın tekiydi. Aslında Burling'in öfkesini Jocelyn'e değil de kendisine yöneltmiş olması onu rahatlatmıştı.

Ama Jocelyn'in eski nişanlısı tamamen başka bir meseleydi. Ballantry'nin öfkesinin Jocelyn'in peşine düşecek kadar alevlenmesini istemiyordu, çünkü talihsizliği için onu suçladığı açıktı. Ancak adam tazminatını aldığı sürece uslu duracaktı.

Malcolm içeri girdiğinde süit karanlıktı ama kendisine yol gösterecek bir ışık olmadan hiçbir şeye çarpmayacak kadar iyi biliyordu.

Gece için kanepeye uzanmayı düşündü. Rahatsız bir gece uykusu, Jocelyn'le yatağa girip onun kendisini dışarı atmasından daha iyiydi. Ama kanepesi için fazla büyüktü ve pozisyon değiştirdiği anda düşebilirdi. Her neyse, Jocelyn'den ayrı uyuma fikri hiç hoşuna gitmemişti.

Onu yataklarında kalmasına izin vermeye ikna sonra Gümüş Dük deneyimi ne işe yarayacaktı?

Bir nefes verdi ve kaderi kışkırtmaya karar verdi. Yatak odasına girdi ve botlarını çıkarmak için sessizce yatağa oturdu.

Jocelyn şilte alçaldıkça kıpırdandı ve yatağa doğru kaymaya başladı.

Onu

Kadın örtünün yumuşak şıptısını duydu. "Camborne mu?" "Evet, genç kız. Seni uyandırmak istememiştim."

Yatağının başucundaki mumu yaktı ve sonra ona döndü. "Sen uyuyamadım. sen olmadan uyuyamadım."

"Och, tatlım. Artık buradayım." Botlarını bir kenara bıraktı ve ardından giysilerini çıkarmaya başladı, kız sadece onun görevini tamamlamasını izlediğinde rahatladı ve onun yanında yorganın altına kayarken hiçbir şey söylemedi. "Seni kollarıma almama izin verecek misin?"

Kesik kesik bir iç geçirdi. "İstiyor musun? Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Kendime kızgındım. Senden bir şey saklamak gibi bir niyetim yoktu. Bunu yapmazdım ama başka yolu yoktu. Bu kimseye açıklayabileceğim bir şey değil. Eğer yapabilseydim, sırrımı vereceğim ilk kişi sendin. Keşke bana güvenebilseydin."

"Biliyorum," diye itiraf etti ve ona pişmanlık dolu bir gülümseme gönderdi. "Seni zorlamamalıydım. Sözünü dinlemeyip bu işin peşini bırakmamam hataydı."

"Sormaya hakkın vardı. Bunun için seni suçlamıyorum. Seni ertelemek zorunda kaldığım için de mutlu değilim." Onu kollarının arasına aldı. "Anlayışın için teşekkürler genç kız. İyi miyiz?"

"Evet," dedi, kollarını onun bedenine dolayarak. "Seni seviyorum."

Bu basit sözler bir meleğin korosundan daha tatlıydı.

"Och, lass." Onu altına aldı ve şiddetli bir özlemle öptü.

Ve onu ne kadar arzuladığını göstermeye başladı.

*

SABAH OLDUĞUNDA, MALCOLM uyandığında Jocelyn'in hâlâ kendisine sokulmuş olduğunu gördü, ikisi de bacakları ve çarşafları birbirine dolanmıştı.

Ona, onu sevdiğini söylemeliydi.

Ve dün geceki anlaşmazlıklarından sonra, ona hiçbir konuda baskı yapmayacaktı.

Burling'i korkak olmakla suçlamıştı ama kendisi de korkak değil miydi? Jocelyn'e olan hislerini itiraf etmek ne kadar zor olabilirdi ki? Ona madalyonu vermiş, kalbiyle birlikte geldiğini iddia etmişti. Ama gerçek kelimeleri söylememişti.

Seni seviyorum.

Onun dinlenmekte olan güzel yüzüne baktı, uzun, isli kirpikleri nazıkçe dinleniyordu, dudakları hâlâ pembeydi ve öpücüklerinden hafifçe şişmişti.

Evet, onun sevgisine sahipti. Onun kalbine sahipti.

Çiftleştiklerinde her zaman duyarlı, tutkusunda güzel olmuştu. Dün gece de bir istisna değildi. Belki de adamın dönüşü üzerine kavga etmemelerinden duyduğu rahatlamaydı. Sebepleri ne olursa olsun, kendini tamamen ona vermişti ve bu tarif edilemeyecek güzeldi.

Daha az alaycı biri olsaydı, evlilik ilişkilerinde bir "birliğe" ulaştıklarına inanırdı. Bırakın birkaç hafta içinde, bir ömür boyu elde edebileceğini hiç düşünmediği gerçek bir kalp ve ruh birliği. Bu evlilik *bağlıydı*.

Bunun ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu. Bu bağ, onları hiçbir şeyin aralarına giremeyeceğinin farkına varmasıydı. Kaçmak diye bir şey olmayacaktı. Her zorlukla birlikte yüzleşeceklerdi.

Jocelyn'in hissettiği rahatlama onu utandırmış olmalıydı.

Ona onu sevdiğini söyleyecekti... yakında. Ballantry ve ondan sakladığı bir başka sır olan çeyiziyle ilgili durum bittiğinde ona söyleyecekti.

Bu sırlar yüzünden onu kaybedecek miydi?

Onu alnından hafifçe öptü. Kadın gözlerini kırıştıtarak açtı ve sonra ona gülümsedi. "Günaydın, Camborne... benim sevgili kocam."

Hafifçe kıkırdadı. "Uyanıksın o zaman?"

Uzuvlarını esnetirken bir kedi yavrusu gibi mırıldandı ve sonra oturduğunda yorganı üzerine çekti. "Uyandım. Geceliğimi kaybetmiş gibiyim."

"Burada, çarşafaların arasında bir yerde. Ama henüz ona ihtiyacın yok, genç kız." Ona hınzırca bir gülümseme attı. "Bence bu halinle mükemmel görünüyorsun." Parmaklarını genç kızın ipeksi buklelerinde gezdirdi ve buklelerin omuzlarından aşağıya, sırtına vahşi bir yuvarlanışla düşmesine bayıldı.

Hâlâ madalyonunu takıyordu ve bu madalyon çıplak vücudundaki tek eşyaydı. Dün gece madalyonu kazara bir düzine kez yalamış, ağzını göğsüne her götürdüğünde dilini değerli metalin üzerinde gezdirmiş, dişlerini madalyona vurmak yerine yumuşak tomurcuğunu emmek istemişti.

Şikayet ettiğinden değil.

İkisi de geceyi diğerinin kendilerinden nefret ettiğini ve işlerin kötü sonuçlanacağını düşünerek bitirmişti. Bunun yerine, aralarındaki sevgi bağını güçlendirmişler, her ikisi de diğerinin onları önemseydiğini düşünerek rahatlamıştı... ve sonra bir çift vahşi maymun gibi birbirlerine saldırmışlardı.

Şimdiye kadarki en iyi seks.

"Och, lass. Vücudun çok yumuşak ve sıcak." "Isıyı yükseltmeyi mi düşünüyorsun?"

"Bunu ciddi ciddi düşünüyordum. Ama bu sabah sana tekrar dokunsam iyi olur. Dün gece yaptıklarımızdan sonra ağrıyor olmalısın."

Kızardı. "Kendimizi zorladık, değil mi?"

Başıyla onaylarken sırttı ve yataktan kalkmadan önce dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu.

İçini çekti ve geceliğini aradı. "Ah, işte burada."

Adam pantolonunu ve gömleğini giyerken, o da geceliğini ve bornozunu giydi, sonra da pencereye gidip suya baktı. "Camborne..."

Botlarını giymeyi bitirdiğinde başını kaldırıp baktı. "Evet, genç kız?"

Ona tanıdık, küstah bir sırıtış attı. "Hava güneş ışığı ile dolu ve biz on beş gündür evliyiz."

Yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı. "Bizim için her zaman güneş ışığı olacak, tatlım."

Güldü ve adamın omuzlarını tuttu. "Umarım öyledir."

"Öyle olacağını biliyorum." Onu tekrar öptü ve sonra yere bıraktı. "Birazdan avukatın ofisine gideceğim. Ben yokken ne yapmayı planlıyorsun?"

"Saatlerce senin muhteşem vücudunu özlemek dışında mı?"

"Sarkmadan ve buruşmadan önce," diye mırıldandı homurdanarak.

Güldü. "Siz Gümüş Düklerin bu kadar gösterişli olduğunu bilmiyordum. Her şeyden önce, hiçbir şeyinizin sarkacağından şüpheliyim. Bunun için yeterince boş değilsiniz. Kırıksıklıklara gelince," dedi bir elini yanağına koyup sevgiyle okşayarak, "muhtemelen kırışacağız

ve görüşümüz azalacak, böylece birbirimizin kusurlarını asla göremeyeceğiz."

"Tanrım, seni doğruca yatağa götürmek ve bütün gün yataktan çıkmana izin vermemek gibi bir fikrim var." Onu tekrar kollarına alacaktı, ama kapılarının çalınması bu niyetini hemen ortadan kaldırdı.

"Bu kim olabilir?" Jocelyn kapıya bakarken şöyle dedi. "Ailem için hâlâ biraz erken, öyle değil mi? Ama annemin son birkaç gündür çok daha iyi olmasına sevindim. Siz Ballantry ile ilgilenirken ben de onu cadde boyunca küçük bir alışverişe götürmeyi düşündüm."

"İyi bir plana benziyor." Malcolm kapıyı açmak için onun yanından ayrıldı. "Lord Granby." Jocelyn'in babasının çoktan kalkmış ve giyinmiş olduğunu görünce şaşırdı. "Karınız mı? Doktor çağırayım mı?"

Granby başını salladı. "O iyi. Sizi telaşlandırdıysam özür dilerim. Mesele şu ki, Camborne... Seninle konuşmam gerek."

Jocelyn Malcolm'un yanına geldi. "Sorun ne baba? Kocam Ballantry ile işini bitirene kadar bekleyemez mi?"

"Hayır, genç kız. Uzun sürmez."

Malcolm kaşlarını çatı, çünkü Jocelyn'in babasının bu sabah halledilmesini istediği işin, adamın son iki haftadır kendisini rahatsız ettiği şeyle aynı olduğundan şüpheleniyordu: Jocelyn'in çeyizi için ayrılan hesaba elli bin pound aktarma meselesi.

Onu teslim edeceğine söz vermiş olması ya da babasının bu iş bitene kadar ona hatırlatmaktan vazgeçmemesi yüzünden kaşlarını çatmıyordu. Onun kızgınlığı Jocelyn'in babasının *ona* yalan söylemeye devam etmesiydi.

Daha doğru bir ifadeyle, Malcolm bu aldatmacanın suç ortağı olmaktan hoşlanmıyordu ve Jocelyn'in bu kez o kadar kolay affetmeyebileceği ya da onu hiç affetmeyebileceği onu endişelendiriyordu.

Dua eden bir adam değildi ama şimdi içtenlikle dua ediyordu. Evlilik bağlarının, onun bir başka hayal kırıklığının daha üstesinden gelebilecek kadar güçlü olmasını umuyordu.

Tabii öğrendiğini varsayarsak.

İç çekti. "Pekâlâ. On beş dakika içinde aşağıda buluşuruz." "Teşekkür ederim Camborne," dedi babası başını sallayarak. "Sen iyi bir çocuksun."

Delikanlı mı? Malcolm uzun zamandır küçük bir çocuk olmamıştı. Çocukluğu anne babasının ve kardeşlerinin ölümüyle sona ermişti.

"Saçmalık," diye mırıldandı ve Jocelyn kapının yanında babasıyla sohbet etmeye devam ederken yıkanıp düzgünce giyinmek için yatak odasına girdi.

Annesinin sağlığı hakkında sorular sorduğunu duydu.

"O iyi, genç kız. Planladığın gibi onu alışverişe götür. Gezinti ona iyi gelecektir. Kocan hazırlanırken benim burada durmama gerek yok. Aşağıda onu bekliyor olacağım."

Jocelyn babasının ardından kapıyı kapattı ve yatak odasında Malcolm'a katıldı. Uyandığında üzerine gündelik kıyafetler giymiş, hana hızlıca bir göz ve ardından yemek odasından bir demlik çay ve güne yavaşça hazırlanırken paylaşımları için biraz çörek getirmeyi düşünmüştü.

Babasının ortaya çıkmasıyla bu plan değişmişti. Yaşlı adam Jocelyn'in çeyizinden daha fazla bir şey için mi endişeleniyordu?

Jocelyn yatak odasında ona katıldığında gülümsedi ve tıraş olmaya başlamasını izlemek için yatağa yerleşti. "Babama karşı sabırsız görünüyordun."

"Çeyizini istediğimi sanıyor, oysa istemiyorum ve umurumda da değil."

"Bunu önemsiyorum. Bu benim evliliğe katkım ve bunu sağlamaktan gurur duyuyorum. Ama sanırım babam durumumuzun bütünüyle daha çok ilgileniyor. Sadece çeyizle değil, evlilik anlaşmamla da. Sana bir şey olursa ya da yollarımız ayrılırsa bana hiçbir şey verilmeyecek olması onu endişelendiriyor olmalı."

"Senden ayrılmıyorum, kızım."

Gülümsedi. "Ah, biliyorum. Bu soruyu dün gece oldukça ayrıntılı bir şekilde çözdük."

"Pek sayılmaz, genç kız." Çenesini köpürtürken sırıttı. "Bence bu gece daha fazla keşfi hak ediyor. *Çok* daha fazla keşif."

Güldü ama bir süre sonra ayıldı. "Ciddiyim Camborne. Annemle birlikte Granby'ye dönmeden önce meselenin resmiyete dökülmesini istiyor olmalı."

"Evet, genç kız." Ama bunun daha çok çeyizle ve çeyizin harcanmış olmasıyla ilgili olduğunu biliyordu. Babası günlerdir bu konuda endişeleniyor, verdiği sözden dönmeyeceğinden emin olmak için Malcolm'u her gün tuhaf anlarda bir kenara .

Malcolm bu sinir bozucu davranışın kökeninde babasının her kaybettiği için duyduğu suçluluk duygusunun yattığını anlamıştı. Ama madem o kadar suçlu hissediyordu, o zaman neden sadece

Jocelyn'e itiraf etmek mi? Genç kızın tek derdi duygular ve hislerdi, zenginlik değil.

Hâlâ onun için bir hesaba yatırdığı paranın ötesinde ne alacağı konusunda onu sıkıştırmamıştı. Bu iyi bir meblağdı ama servetinin sadece bir kısmıydı. Kız mülklerini gezme ve tercihlerine karar verme şansı bulduğunda daha fazlasını ekleyecekti. Tabii ki ona miras kalan mülkleri veremezdi. Ama çok sayıda ipoteksiz mal varlığı da vardı.

"Camborne," dedi sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "taleplerimi sıralamamı istediğini biliyorum, ama hiçbir talebim yok. Bana verdiğin yüz bin pound çok büyük bir meblağ. Çeyiz payım olarak alacağınız elli bin poundun da buna ekleneceğini söylediniz zaten. Tüm bunlara rağmen, daha fazlasını talep etmemi mi bekliyorsunuz? Tek istediğim seninle mutlu bir evlilik yapmakken, bunun bir anlamı yok. Açıkçası, seni bu konuda rahatsız ettiği için babama biraz kızgınım. Ballantry'nin nişan sözleşmemiz kapsamında bana sağlamayı kabul ettiğinden daha fazlasını zaten verdin. Aslında onun yükümlülüğü çok daha azdı."

"Çünkü o mal varlığına dikkat etmeyen ve bu nedenle size sunacak çok daha az şeyi olan bir savurgan."

Konuyu biraz daha düşünmek için durakladı ve sonra dehşet içinde ona baktı. "Bunca zamandır annemin sağlığı için endişeleniyorduk. Sizce ağır hasta olan babam mı ve artık onunla ilgilenemeyecek duruma gelmeden önce işleri sağlama almak mı istiyor?"

"Hayır, genç kız. Yeterince dinç görünüyor," diye onu ikna etmek için acele etti, yüzündeki kederli ifadeye bakarak. "Tıpkı senin gibi onun da endişelenmeye eğilimi var. Sanırım bu özelliğini ondan almışsın."

Kadının daha derine inmeyeceğini umuyordu.

"Endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Dırdır etmekten çok daha güzel bir kelime, umarım bunu yapmıyorumdur."

"Och, lass. Endişeli olduğun kesin. Ama dırdır etmiyorsun. Belki ben de endişeliyimdir, çünkü senin her zaman korunmanı istiyorum, özellikle de güvenliğini sağlamak için yanında değilsem. O yüzden evlilik sözleşmesinde başka neler olmasını istediğini ciddi ciddi düşün. Baban haklı, bu önemli. Ve dediğim gibi, o hödük Ballantry'nin sana verebileceğinden çok daha fazlasına sahibim."

"Bu işi sana devrediyorum, Camborne. Dört elbise ve kabarık bir banka hesabı almayı beklediğimden çok daha fazlası. Bana kalırsa, tartışılması gereken tek konu ne yapılacağıyla ilgili."

çocuklarımıza karar verdik. Ama henüz çocuğumuz yok, o yüzden bunu tartışmak için biraz erken değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Oğlumuz olmazsa, kuzenime miras kaldığında bir kenara atılacaksın. Bir oğlumuz olsa bile, o evlendiğinde sen sadece düşes olacaksın. Açgözlü bir kuzenim ya da oğlumuzla evlenip statülerinin senden daha yüksek olacağını düşünen küstah bir kız istemiyorum."

Jocelyn güldü. "Bu konuda gerçekten çok aptalca davranıyorsun. Eğer kuzenine miras kalırsa, öyle olsun. Zengin bir dul olacağım ve sahip olabileceğimiz kızlarımıza bakabileceğim. Bir oğlumuz olduğunu varsayarsak, en büyük oğlumuzun karısı için de aynı şey geçerli. Hükümdar düşes olacak. Eğer beni ayakları altına almak istemezse, o zaman başka bir yere yerleşirim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Hiçbir karımın itibarının düşmesine izin vermeyeceğim. İstedğin yerde yaşayacaksın ve kimse seni kapı dışarı edemeyecek. O nankör geline gelince, senin onun korktuğu ejderha dowager olmanı istiyorum."

"Ben mi? Bir ejderha mı? Ben iyi bir harpi bile değilim." Başını salladı ve tekrar güldü. "Oğlumuz olmadığı için bunların hiçbirisi önemli değil."

"Lass, ellerimi senden uzak tutmadım. Sanırım asıl soru elimizde olup olmayacağı değil, *kaç tane* olacağı." Tıraşını bitirdi ve yüzündeki köpük kalıntılarını silmek için biraz zaman ayırdı. Ardından uygun iş kıyafetlerini giydi ve Jocelyn'den kelepçelerini takması için yardım istedi.

Yataktan fırladı ve adamın önünde durdu. Kadın adamın omzuna ancak ulaşabildi, bu yüzden adam onun manşetine bakarken sadece koyu renk saçlarının üst kısmını görebildi.

Çok güzel bir şeydi.

"Jocelyn, eğer bu sabah anneni alışverişe götürürsen, Terrence'ı da yanında getirmeni istiyorum."

Ona doğru baktı. "Neden? Sence bir tehlike var mı? Sadece ana caddeye doğru yürüyeceğiz ve çok da uzağa gitmeyeceğiz. Annem hâlâ kolay yorulduğu için muhtemelen hanın yakınlarında duracağız."

"Sadece tedbirli davranıyorum, hepsi bu. Kimseden gelen özel bir tehdit yok. Ancak Ballantry ve Burling hoşnutsuz olmalı. Ne yapabilecekleri belli olmaz."

"Dikkatli olacağız." Ona gülümsedi. "Eminim Terrence şapka denememizi ya da kumaş parçalarını incelememizi izlemekten büyük keyif alacaktır."

Giyinmeyi bitirdi ve kapıya doğru ilerledi. "Giyinmenize yardım etmesi için bir hizmetçi göndereyim mi, genç kız?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Annem bana yardım edebilir. Siz gittikten sonra yan odada durup ona bakacağım."

Onu öpmek için öne doğru eğildi, dudaklarını onun dudaklarına gömerken ağzının yumuşaklığını sevdi. "Dışarı çıkarken Terrence'ı da yanında götürmeyi unutma."

Aşağıya doğru yürüdü, karısına aşık olduğunu fark edince başını salladı. Onu şimdiden özlemişti ve bir dakika bile ayrı kalmamışlardı.

Tanrım, acınacak haldeydi. O küçük kuyumcu, Solomon Haggard, bilseydi içtenlikle gülerdi.

Jocelyn'in babası hanın girişinde onu bekliyordu, kapının eşiğinde volta atıyordu. "Bu kadar acil olan nedir Granby? Sana defalarca söyledim, benim paranın kızın için tuttuğun hesaba aktarılması için gerekli ayarlamalar yapıldı. Tek yapmam gereken vermek ve o paralar teslim edilecek. Ama Ballantry anlaşmayı imzalamadan bu gerçekleşmeyecek. Öyleyse, zaten bildiğiniz bir şeyi tekrarlayacakken beni neden kızınızdan uzaklaştırıyorsunuz?"

"Ballantry ile şartlarınızın ne olduğunu bilmek istiyorum. Ben Jocelyn'in babasıyım. Bunu öğrenmeye hakkım var."

"Size daha önce de söyledim, bunlar gizlidir ve bunları sizinle tartışmayacağım."

"Ama Jocelyn'in adına anlaşmayı benim imzalamam gerekmez mi? Ne de olsa nişan anlaşması bir Granby meselesiydi ve ben de klanın başıyım."

"Artık onun kocasıyım ve ondan sorumluyum. Önemli olan tek imza benimki ve Ballantry'ninki. Aslında tek önemsedğim Ballantry'ninki ve o da bu öğleden sonra imzalayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ya avukatınızın ofisine gelmezse?"

Malcolm kaşlarını çatı. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun? Çıkar ağzındaki baklayı, Granby. Kızının güvenliğinden bahsediyoruz. Bir şey saklaman iyi edersin."

Granby endişeyle etrafına bakındı. "Benimle dışarı gel. Duyulmamızı istemiyorum."

Malcolm bundan hiç hoşlanmadı ama onu takip etmeyi kabul etti. ".
Söyle bana."

"Dün gece Ballantry ile Burling'in kavga ettiklerini duydum," dedi Granby limana doğru yürürlerken. "Akşam yemeğinden bir süre sonraydı. Burada durmuş, alçak sesle konuşuyor ve sinsice etrafa bakıyorlardı. Sigara içmek için dışarı çıkmıştım. Karım puro kokusundan nefret eder, bu yüzden odamızda sigara içmeme izin vermez. Elbette bu isteğini yerine getiriyorum, çünkü onun hassas kalp durumunu her zaman göz önünde bulunduruyorum."

Malcolm, "Onları fısıldaşırken ve birbirlerine kaşlarını çatarken gördün," diyerek adamı konuya geri döndürdü.

"Tartışmaya o kadar odaklanmışlardı ki, gölgeler arasında beni fark etmediler. Uzaklaşmak istedim ama Jocelyn'in adından bahsettiklerini duyunca durdum."

Malcolm anında gerildi. "Ne söylediler?"

"Burling Ballantry'den para istiyordu ama o reddetti. Burling'in parayı Jocelyn'den alabileceğini ama kendisinden alamayacağını söyledi. Burling belki de bunu yapacağını çünkü kızımın... Kızımı tanımlamak için kullandığı aşağılık terimleri tekrarlayamam. Ballantry'yi de tehdit etti. Ama beni endişelendiren kızım hakkında konuşma şekliydi. Dün gece hana koşup kapınızı çaldım ama Jocelyn dışarı çıktığınızı söyledi."

"Yani çekip gittin ve ona hiçbir şey söylemedin mi?" Malcolm soğukkanlılığını korumaya ve kontu hırpalamamaya çalışıyordu. Jocelyn'den nasıl öylece uzaklaşabilir ve ona hiçbir şey söyleyemezdi?

"Böyle aşağılık bir şeyi asla tekrarlayamaz ve kızımı üzemezdim."

Malcolm bir elini saçlarında gezdirdi. "Yalnız ve savunmasız olduğumu bile bile onu terk ettin."

"Och, sakın ol, Camborne. İkili dün gece bir şey planlayamayacak kadar kavga etmekle meşguldü. Ballantry, Burling'e kızgın ve iğrenmiş bir halde hana geri döndü. Burling'e gelince, hışımla çekip gitti. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok, muhtemelen sarhoş olmak için yakındaki bir meyhaneye gitmiştir. Jocelyn'in yeterince güvende olacağını biliyordum. Orada olmadığını öğrenince, seni içki içmeye davet etmek için uğramış gibi yaptım ve öylece bıraktım. Ama şimdi söylemek zorundaydım. Genç kızın önünde konuşmaya neden cesaret edemediğimi anlamışsındır."

Malcolm durdu, çünkü artık neredeyse hanın görüş alanından çıkmışlardı. Yeterince yürümüşlerdi ve Jocelyn'i uyarmak için ona geri dönmesi gerekiyordu.

ve bu bilgiyi Terrence'a da ilet. "Onu korumaya devam edemezsin Granby. Gafil avlanmaktansa tehditleri bilmesi daha iyi olur."

"O benim kızım. Onu nasıl korkutabilirim?"

"Artık korkmayacak. Kendini korumak için gerekli adımları atabilmeyi takdir edecektir. Bu konudaki düşüncelerimi zaten biliyorsun. *Her şeyi* bilmesi onun için daha iyi olur," dedi anlamlı bir şekilde, çünkü kayıp çeyiz meselesi de dahil olmak üzere her şeyin gün ışığına çıkma zamanı gelmişti.

Ama Granby'nin gıdılarının inatçı duruşundan gerçeği kızına açıklamaya hazır olmadığını anladı. "Jocelyn'in hassas bir bünyesi var. Sana anlattıklarımın hiçbirini ona söyleyemezsin. Bana yemin ettin."

"Ballantry ve Burling'in tartışması hakkında değil," diye karşılık verdi Malcolm, arkasını dönüp Granby'ye kendisini hana kadar takip etmesini işaret ederek. Eğer Jocelyn daracık bir düğün elbisesi içinde ve yiyecek için yeterli parası olmadan üç gün boyunca kaçmaya dayanabildiyse, Burling hakkında uyarılamayacak kadar kırılgan değildi.

Dün gece Malcolm'u takip ettiğinden beri bu serserinin birine zarar vermeyi düşündüğünü zaten biliyordu. Ballantry'yle kavga ettikten kısa bir süre sonra olmalı. "Ben avukatımla görüşürken Terrence bu sabah kızınızı ve karınızı koruyacak. Onu özellikle tetikte olması için uyaracağım."

Granby başıyla onayladı. "Evet, bu endişelerimi hafifletecek."

"Jocelyn'i de uyaracağım. Neden o iki şuruptan da uzak durması gerektiğini anlaması gerekiyor."

"Ama-"

Malcolm homurdanarak onun sözünü kesti. "Bana onun küçük bir kız olduğu ve bilgiyi kaldıramayacak kadar kırılgan olduğu saçmalığını anlatma. O mantıklı bir kadın ve kendi başına düşünebilecek yaşta."

Malcolm aceleyle hana geri döndü ve üst kata koştu. Jocelyn'in babası birkaç adım gerisinde, ona yetişmeye çalışıyordu.

Kont yanına geldiğinde Malcolm, "Kahretsin, kapı açık," diye mırıldandı. Odada kimsenin kapıya doğrultulmuş bir tabancayla durmadığından emin olmak için bir iki adım attıktan sonra içeri girdi ve ona seslendi.

Yanıt alamayınca kalbi hızlandı.

Belli ki orada olmadığı için bir tane de alamayacaktı. Yine de, daha acil bir şekilde tekrar seslendi. "Jocelyn!"

Neredeydi? Elbisesi yatağın üzerindeydi. Hâlâ geceliğini mi giyiyordu?
Granby, Malcolm'un dehşetini fark ederek, "Karımla birlikte olabilir," dedi.

"Evet." Malcolm, Jocelyn'in babasını, Jocelyn'le paylaştığı büyük süitten sadece birkaç adım ötedeki misafir odasına kadar takip etti. Jocelyn'in babası, karısının misafirlğe uygun olup olmadığından emin olmak için içeri girerken Malcolm kapının hemen dışında bekledi.

"Aşkım, Camborne ." "Oh, evet. İçeri gelsin."

Malcolm içeri girdi ve hemen şık bir şekilde döşenmiş odayı inceledi. "Leydi Granby, bu sabah kızınızı gördünüz mü?"

"Hayır, onu henüz görmedim. Neden?"

Malcolm'un yüreği ağzına geldi. "Kamaramızda değil ve giyindiğini de sanmıyorum. Kapı açık bırakılmış ve elbisesi yatağın üzerine serilmiş."

"O zaman dışarı çıkmış olamaz," dedi annesi hafif bir omuz silkmeye ve endişelenmediğini göstererek.

Duruma aşırı tepki mi veriyordu?

Öyle düşünmüyordu.

Ama öyle olsa bile, ne olmuş yani? Korkunç bir şey olurken boş boş oturmaktansa endişelenmek daha iyi değil miydi?

Tek tesellisi, Jocelyn'in Burling tarafından hâlâ geceliği ve bornozuyla herkesin dikkatini çekmeden dışarı çıkarılmış olamayacağıydı. Hanın içinde bir yerde olmalıydı.

Aşağıya indi ve ev sahibini çağırdı.

Adam aceleyle ileri atıldı. "Majesteleri, bir sorun mu ?"

"Lord Burling'in odasının anahtarına ihtiyacım var. Aynısı Lord Ballantry için de geçerli. Onları hemen bana verin yoksa kapılarını kırarım."

"Ana anahtarı her zaman üzerimde taşıyım. Beni takip edin," dedi ve aceleyle merdivenleri çıktı.

"Önce Burling," dedi Malcolm. "Kapıyı çalma. Sadece kilidi aç ve sonra kenara çekil."

Adamın gözleri büyüdü ama istenileni yaptı.

Malcolm temkinli adımlarla içeri girdi. Perdeler çekiliydi ve oda dökülmüş konyak ve bayat vücut kokusuyla kokuyordu. Burling yatağında horluyor ve mışıl mışıl uyuyordu. Odaya göz attığında başka kimsenin olmadığını gördü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Malcolm, çünkü Burling'in üzerinde gecelik ve gecelik şapkası vardı. Bu kıyafetle koridorlarda dolaşırken kesinlikle fark edilirdi. "Beni Ballantry'nin odasına götür."

Hancı aceleyle Burling'in kapısını kilitledi ve ardından iki kapı aşağıya koşarak merdivenlerin dibindeki ilk odanın önünde durdu. "Lord Ballantry aşağıda kahvaltı ediyor, Majesteleri. Belki de ondan rica etmeliyiz-"

"Aç şunu," diye emretti Malcolm. "Ondan izin isteyerek vakit kaybetmeyeceğim."

"Majesteleri, aradığınız şey nedir? Belki yardımcı olabilirim," dedi mal sahibi, Malcolm Ballantry'nin odasına girdiğinde ve dağınıklığa bakarken hayal kırıklığıyla bir elini saçlarında gezdirdi.

Jocelyn neredeydi?

"Ne zamandır aşağıda oturuyor?" "Oh, yaklaşık yarım saattir diyebilirim."

Malcolm karısını terk edeli daha yirmi dakika olmuştu. "Düşes Jocelyn..."

Ev sahibinin gözleri parladı. "Şu Terrence denen adamla birlikte oturuyor. Kahvaltı ediyorlar."

"Ne?" Malcolm doğru duymadığından emin bir şekilde başını salladı.

"Birkaç dakika önce içeri girdi. Henüz yemeye başladığını sanmıyorum. Eğer ona yetişersen-"

"O orada mı? Kahvaltısını mı yapıyor? Gece kıyafetleriyle mi?" Malcolm'un kafası artık tamamen karışmıştı.

Onlar Ballantry'nin odasından çıkarken mal sahibi kaşlarını çattı ve kapıyı arkalarından kilitledi. "Onun gecelik giysileriyle olduğunu nereden çıkardınız, Yer Grace? Güzel bir elbise giyiyor. Ama yine de çok güzel bir kız olduğunu söylememde bir sakınca yok."

Malcolm bir iniltiyi bastırdı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Görünüşe göre karımla bilgilerimiz karışmış ve ben de gereksiz yere endişelenmişim."

"O iki lordun bir yaramazlık peşinde olabileceğinden mi endişeleniyordunuz? Dün gözlerini senden ve karından ayırmadıkları için kaşlarını nasıl çattıklarını hepimiz fark ettik. Bana sorarsanız sağlıksız. Oldukça tehditkar. Onları dışarı atmamı ister misiniz? Memnuniyetle yaparım. Değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyorlar."

Malcolm içini çekti. "Lord Ballantry'nin yarına kadar gitmiş olacağını sanıyorum. O gittikten sonra Lord Burling'in burada kalmak için bir nedeni olacağını sanmıyorum. Karım aşağıda mı demiştiniz? Adamım Terrence'la mı?"

"Evet, ."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve ardından kendisine şaşkınlıkla bakan ev sahibiyile birlikte aşağı indi.

Evet, adama sadece Jocelyn'i görüp görmediğini ve nerede bilip bilmediğini sorabilirdi. Ama onun kaçırılmış olma ihtimali karşısında .

Jocelyn'i gerçekten de Terrence ile otururken buldu. Yanlarında, Malcolm hanı didik ederken aşağıda kalmış olan ve zavallı ev sahibini bir cinayete kurban gittiğine inanarak odadan odaya sürükleyen babası vardı. "Granby, onu bulduğunu söyleyebilirdin," diye homurdanarak Jocelyn'in yanına oturdu.

"Az önce ona rastladım," diye cevap verdi Granby. "Hizmetçilerden birini çağırıp sana haber vermek üzereydim. Ama sen buradasın ve her şey yolunda."

Evet, her şey yolundaydı... tabii Malcolm'un hanı ararken kendini rahatsız edici bir ahmak durumuna düşürdüğü göz ardı edilirse.

Jocelyn onun kaşlarını çatıldığını fark etti. "Sorun nedir?"

Ağır bir nefes verdi. "Döndüğümde kapımızı açık ve elbiseni yatağın üzerinde bulduğumda vahşi bir maymuna dönüştüm. Sonra annen seni görmediğini söyledi. Düşündüm ki..."

Hafifçe nefes aldı. "Ah, sana kapısını çalacağımı söylemiştim. Sonra fikrimi değiştirdim çünkü kalkması için hâlâ çok erken olabileceğini düşündüm. Ne yapacağımı düşünürken yanımdan bir hizmetçi geçti, ben de elbisemi giymeme yardım etmesini istedim. Kaçırıldığımı mı düşündünüz?"

"Evet, genç kız. Dediğim gibi, kapımız açıktı ve elbisen yatağın üzerine serilmişti... Sanki giyinmeye fırsat bulamadan rahatsız edilmişsin gibi. Ne düşünebilirdim ki?"

Ona nazik bir gülümseme attı. "Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim. Yatağın üzerinde bulduğunuz elbise, buruşuk olduğu için giymemeye karar verdiğim elbiseydi. Bana yardım eden hizmetçi onu hızlıca ütülemek için hanın çamaşırcısına götürmüştü. Geri vermiş olmalı."

Malcolm, "Ve kapımızı herkesin girebilmesi için aralık bıraktık," diye mırıldandı.

"Bir dakikadan fazla sürmüş olamaz. Biz burada kahvaltımızı yaparken o da odamızı temizlemeye gidiyordu. Bir şey almak için bir anlığına dışarı çıktı diye başını belaya sokmayın."

Malcolm sakinleşmemişti. "Bu bir mazeret değil. Herhangi biri içeri girip değerli eşyalarımızdan bazılarını çalabilirdi. Ya da sizi bekleyebilirdi."

"Zavallı kız çok yoruldu çünkü bu sabah handa personel eksikliği vardı ve aynı anda üç yerde birden olmak zorundaydı. Ayrıca, ne gibi değerli eşyalarımız var? Bana verdiğiniz madalyonu takıyorum ve siz değerli eşyalarınızı her zaman üzerinizde taşırsınız. Ne çalacaklardı ki? İpek iç çamaşırlarımı mı?"

"Jocelyn!" diye bağırdı babası. ", genç kız."

"Bağışla beni baba," diye cevap verdi, sesi hiç de pişman olmuş gibi çıkmıyordu. "Bir daha iç çamaşırlarımdan bahsetmeyeceğim. Ama kocam belli ki bir cinayete kurban gittiğimi düşünerek endişelenmişti, o yüzden meselenin iç çamaşırlarım olduğunu sanmıyorum."

Babasına kaşlarını çattı. "Ondan biraz zaman istemenin nedeni bu mu? Bu kadar erken kalkıp dolaşmanızın tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Endişe verici bir şey duydun ve bunu kocama iletmek mi istedin? Neden bana söylemedin?"

Babası kızardı. "Seni korkutmak istememiştim, genç kız. Sen benim küçük kızsınsın. Sana bakmak benim sorumluluğum."

"Ve şimdi de kocamın. Ama yine de bana anlatmalıydın." Malcolm'a döndü, belli ki babasından hikâyenin sulandırılmış bir versiyonunu değil, tüm gerçeği duymak istiyordu. "Sana ne anlattı?"

Malcolm, Ballantry ve Burling arasındaki konuşmayı ayrıntılı bir doğrulukla anlatmaya başladığında babası inledi. "Terrence, bugün Jocelyn ve annesine yakın durmanı istiyorum. Sabahın büyük bir bölümünde avukatımla meşgul olacağım, öğleden sonra da Ballantry bize katılacak."

"Bir umut," diye araya girdi Jocelyn.

"Evet, genç kız." Malcolm başını salladı. "Bu adil anlaşmayı kabul etmek için her türlü sebebi var."

Dudağını dişledi. "Ama Burling herkes tarafından dışlanmış gibi görünüyor ve kızgın. gereken kişi o mu? Her zaman onun yağlı bir yaratık olduğunu düşünmüşümdür. Sizce şiddet uygulayacak kadar çaresiz mi? Ne amaçla? O sadece kendine zarar verir. O bir akran değil ve kendisine tanınan hiçbir ayrıcalığa sahip değil."

"Kendini bir hayvan gibi kapana kısılmış hisseden ve başka çıkış yolu olmayan bir adamın aklından neler geçebileceğini kim bilebilir? Ama Burling hayatı boyunca etkisiz biri oldu. Öfkelendiğinde bile beceriksiz bir aptaldır."

Uzun bir süre Malcolm'a baktı. "Belki de ucuza satın alınabilir."

"Satın mı aldın?" Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Şu ana kadar buna kesinlikle karşıydınız. Neden satın alınsın ki? Seni koruyacağımı biliyorsun."

"Ben de öyle," diye mırıldandı
babası. Malcolm ona kaşlarını
çattı.

Jocelyn babasıyla arasındaki gerginlikten habersiz devam etti. "Harika, şimdi ikiniz de yaralanabilirsiniz. Ve Terrence da. Herhangi birinize zarar gelirse kendimi asla affetmem. Camborne, çeyizimden dilediğini al ve onu satın al. Gitmesini sağla."

"Hayır, Jocelyn. O sadece yalaktaki bir domuz. Eğer ona bir şey verirse, bir ay sonra gelip daha fazlasını isteyecektir."

Tatlı alt dudağını kemirmeye devam etti. "Ama bu hayal kırıklığı şu anda zihninde taze ve onu mantıksız bir şekilde kızdırıyor. Sizin de az önce belirttiğiniz gibi, mantıksız bir adamı ikna edemeyiz. Onu yatıştıracak bir şeyler verin."

"Hayır. Hiçbir şey alamaz. Neden bu kadar ısrarcısın, genç kız?"

Çenesini havaya kaldırdı. "Arbroth'tayken ona rüşvet vermek isteyen sendin, neden birdenbire bu kadar karşı çıktın?"

"O zamanlar benimle evli değildin ve itibarına yönelik tehdit gerçektir. Ancak artık karı kocayız, bu yüzden dedikodu paçavralarına anlatacağı ve sana zarar verebilecek sırları yok. Evlendiğimizde elindeki kozu kaybetti. Şimdi bizi sıkıştırmasına izin vermeyeceğim."

"Beni tehlikede bıraksa bile mi?"

"Bu adam bir korkak. Dün gece beni takip ediyordu, elinde bıçağı vardı ama benimle yüzleşmekten çok korktu. Ben burada olmadığım zamanlarda Terrence seni koruyacak. Sadece hana yakın dur. Ana caddeden daha uzağa gitme, zaten annenin zayıflığı yüzünden bunu yapmayı planlıyordun."

"Ben de seninle olacağım," dedi babası. "Kimsenin küçük kızına zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Jocelyn uzandı ve ona sarıldı. "Sen en iyi babasın. Sana ve anneme bunları yaşattığım için çok üzgünüm. Ailedeki diğer herkes beni ilerlemeye zorlarken sen Ballantry ile evlenmemi istemiyordun. Bu kadar karşıt olmak yerine seni dinlemeliydim. Beni affedebilecek misin?"

"Affedilecek bir şey yok, genç kız," diye ısrar etti babası ona sarılarak. "Biz bir aileyiz ve yapılan hatalar ne olursa olsun birlikte durmalıyız. Bu

Öyle değil mi?"

"Evet, baba. Teşekkür ." Ona tekrar sarıldı.

Malcolm içten içe inledi.

Jocelyn, babasının Ballantry ile evlenmek için yaptığı yanlış anlaşmadan ve ardından düğünden kaçmasından bahsettiğini düşünüyordu. Ama adam belli ki kızın çeyizini düşünüyordu ve onu yok pahasına harcamıştı.

Gözlerini babasına dikti. Granby ona dönüp bakmayı reddetti.

"Ama baba," diye devam etti Jocelyn, "dün gece beni tehdit konusunda uyarmalıydın ve bunu kocama iletmek için bu sabaha kadar beklememeliydin. Bir daha benden gerçeği saklamayacağına söz ver."

Babası bir şeyler mırıldandı, sonra kızına tekrar sarıldı. "Seni seviyorum, Jocelyn'im."

"Ah, baba. Ben de seni seviyorum."

Malcolm bu aldatmacaya daha fazla dayanamadı.

Avukatıyla görüşmek için izin istedi ama son bir uyarıda bulundu. "Lass, Terrence'a yakın dur. Handan fazla uzaklaşma. Ballantry anlaşmayı imzalar imzalamaz geri döneceğim."

Ortak salonun karşı tarafındaki bir masada oturmuş yemeğini yiyen Ballantry, başından beri ona ve Jocelyn'e bakıyordu.

Burling'le işbirliği mi yapacaktı? Ne amaçla?

Burling'in kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ama Ballantry çizgiyi aşarsa kaybedecek *her şeyi* vardı. Bu aynı zamanda onun mantıklı düşündüğünü de varsayıyordu.

Ya değilse?

Malcolm, Jocelyn'i yanında tutmak için onu avukatın ofisine götürmeyi düşündü ama bundan vazgeçti. Böyle yaparsa, Jocelyn anlaşmanın şartlarını öğrenecekti. Ballantry'nin gerçek kont olmadığını anlayacak ve Malcolm'un Ballantry'nin yeğenine hak ettiği unvandan mahrum bırakıldığını söylemeye hiç niyeti olmadığı için öfkelenenecekti.

Her ne kadar onu yakınında tutmak istese de, onunla birlikte gelemezdi. Onu.

Terrence'ın gözlerini Ballantry'ye dikmiş olduğunu fark etti. O da uyanıp ortaya çıktığında Burling'e de aynısını yapacaktı.

Malcolm'un Jocelyn'in güvenilir arkadaşının yanında güvende olacağından hiç şüphesi yoktu. Hiç kimse Terrence'tan daha keskin ya da daha dikkatli olamazdı.

Handan ıktı ve avukatının bürosunun bulunduğu şehrin kalabalık merkezine doğru ilerledi. Ancak Jocelyn'den uzaklaştığı her adım bir hata gibi geliyor ve onu rahatsız ediyordu.

Burling'in gitmesi için ona birkaç bozuk para atmayı reddetmekle hata mı etmişti?

Adam Jocelyn'i ciddi şekilde tehdit edecek kadar dengesiz olamazdı, değil mi?

Yoksa Malcolm'un endişelenmesi için bir neden var mıydı?

On Beşinci Bölüm

Ballantry tam olarak belirlenen saatte avukatının ofisine geldiğinde MALCOLM şaşırmıştı. Öğleden sonra ortasıydı ve konferans masasının etrafındaki yerlerini aldıklarında Ballantry'nin yenilmiş ifadesine bakılırsa, bu meselenin artık hızlı ve hınçsız bir şekilde halledilecek olmasından memnundu.

Aberdeen'deki avukatı ve akrabası, kırklı yaşlarının sonlarında zeki bir adam olan Gordon MacRae belgeyi Ballantry'ye uzatırken, "Şunu bir oku," dedi.

Ballantry imzalamadan önce parşömene bir göz atmaktan fazlasını yapmadı. "İşte, şimdi bana paramı ver, seni lanet olası."

Bu ifadenin ardından Malcolm'a birkaç aşağılık küfür daha savurdu.

Kontun hakaret dolu sözleri karşısında avukatın gözleri büyüdü. Malcolm'u savunmak için öfkeyle ayağa kalkarak, "Şimdi buraya bakın," dedi.

Malcolm ona oturmasını işaret etti. "Onu rahat bırakın. Adamın insanlığın yüz karası olduğunu görebiliyorsun. Bırakın atıp tutsun, çünkü cephaneliğindeki tek şey bu hakaretler. Kısa süre içinde Kıta'ya doğru yola çıkacak ve bir daha asla buraya ayak basmayacak."

Malcolm Ballantry'ye döndü ve ona iki belge daha uzattı. "Bunları da imzala."

Ballantry kâğıtlara baktı. "Nedir onlar?"

"Uzlaşma anlaşmasının kopyaları. Önlem olarak Bay MacRae'ye birbirinin aynısı üç set hazırlattım. İmzalayın."

"Ya ?" diye hırladı.

"Bunu bana gerçekten sormak zorunda mısınız? Sana güvenmediğimi biliyorsun. Her bir orijinal güvenli ama ayrı bir yerde tutulacak. Tek yapmanız gereken şartlara uymak ve ben de sizi rahatsız etmeyeceğim. Bana karşı gelersen, pişman olursun."

Ballantry ona bir kez daha lanet okudu.

Akrabası onu savunmak için ayağa kalktı ama Malcolm onu yine elinin tersiyle itti. "O sadece çırpınıyor. Onu rahat bırakın." Sonra Ballantry'ye döndü. "Bu hafta bitmeden İskoçya'dan gitmiş olsan iyi olur yoksa kirli sırrın dedikodu paçavralarının her yerinde olacak."

"Sadece parayı ver," diye tükürdü Ballantry, yüzü kıpkırmızıydı. "O cadaloz karınla sana sefaletten başka bir şey dilemiyorum."

Malcolm içini çekti. "Gelin, banka müdürü bizi bekliyor. Jocelyn hakkında söylediklerine dikkat et, yoksa paranın geri kalanını asla alamazsın. Bu anlaşma şartlarının bir parçası ve eğer onun hakkında kötü konuşmaya cüret edersen uygulamakta tereddüt etmeyeceğim."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," dedi Ballantry, sandalyesini geriye iterek ve neredeyse devirerek ayağa kalkarken.

Malcolm da onunla birlikte ayağa kalktı. "Bu *senin* çarpıtılmış gerçeğin ve sana bu çarpıtılmış düşüncelerini kendine saklamayı tavsiye ederim. Şartlar açık. Onun aleyhinde konuşursan her şeyini kaybedersin."

Avukatına iyi günler diledi ve hâlâ öfkeli ve kırgın olan Ballantry ile birlikte sokağa çıktı.

Aberdeen Kraliyet Bankası sadece birkaç sokak ötedeydi. Kalabalığın arasında hızla ilerlediler, hedefleri görünene kadar görkemli granit taş binaları birbirini ardına geçtiler. Banka, gümüşü granit taşları öğleden sonra ışığında parıltıyan o güzel işçilikli binalardan diğeri idi. Bu, Aberdeen'in bir özelliği idi, şehre kendine özgü karakterini veren gri taş ocağı taşları.

Bir başka MacRae akrabası olan müdür onları bekliyordu ve hemen ileri atılarak özel ofisine kadar eşlik etti. "Her şey hazır majesteleri."

Ballantry'nin de aynı bankada hesabı olduğu için takas işlemi kolay ve hızlı bir şekilde gerçekleşmişti. Ciddi ama oldukça ukala bir uzaktan kuzen olan müdür, Malcolm'a karşı aşırı ilgili ve yardımcı olmaya hevesliydi. Sadece ticari bir işlem yapıldığına inanıyordu. Malcolm onu bu fikirden vazgeçirmemenin daha iyi olacağını düşündü.

Hem o hem de Ballantry aralarında nezaket varmış gibi davranmayı sürdürdüler.

İşlem tamamlandıktan sonra, Ballantry ülke dışına seyahati için gerekli düzenlemeleri yapmak zorunda kalmaktan acı acı yakınmaya başladı. "Bana yeterince zaman vermiyorsun Camborne. Bu hazırlıkları yapmak için bir haftadan daha fazlasına ihtiyacım var."

Malcolm ona sert sert baktı.

"Senin bir olduğunu hep söyledim," diye mırıldandı Ballantry ve öfkeyle

Dış

arı. Müdür Malcolm'a döndü, belli ki oldukça şaşırılmıştı. "Bir

Anladığım kadarıyla dostça bir alışveriş."

"Kendini ortaya koymaktan hoşlanmayan tembel bir hödüktür. Şimdi, sana bahsettiğim diğer konu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oh, evet. Lord Granby'nin kızı için açtığı hesap. Elli bin sterlini şimdi oraya aktarayım mı?"

"Evet. Yarın Lord Granby ve kızını buraya getirdiğimde bu işte benim parmağım olduğundan bahsetmeyeceksin. Aynı şey onun kişisel hesabı için de geçerli. Lord Granby parayı çekmeden önce içinde ne kadar vardı?"

"Bir bakayım. Kayıtları kontrol etmek yeterince kolay." Müdür, Malcolm'un Jocelyn adına tutulan hesaplar hakkında bilgi istediğini bildiği için elinin altında tuttuğu büyük bir defteri çıkardı. "Kısa süre önce onun adına açtığınız hesap dışında iki hesabı daha var. Birinde yüz pound, diğerinde ise on bin pound var."

"Vardı?"

"Evet, Yer Grace. Birkaç aydır her birinde sadece 10 pound var."

Sevgili cennet.

Jocelyn buraya tek başına gelmiş olsaydı ve sadece yirmi poundu olduğunu görseydi ne yapardı? Bu ancak bir otobüs bileti ve onu evine geri götürecek uygun bir konaklama ve yemek için yeterliydi.

Malcolm içini çekti. "Onları da yenileyin."

"Eğer birkaç dakika beklerseniz, makbuzlarla birlikte hemen döneceğim."

"Elini çabuk ," diye mırıldandı Malcolm, Ballantry'nin serbest ve öfkeli olması fikri hiç hoşuna gitmemişti. Jocelyn'e göz kulak olması konusunda Terrence'a güveniyordu elbette. Ama hiç kimse kendi kocası kadar özenli olamazdı.

Malcolm ona geri dönmek için can atıyordu.

Bekleyiş sonsuz gibi görünüyordu ama müdürün elinde makbuzlarla dönmesi on dakikadan az sürdü. "Buyurun, Yer Grace. Hepsi tamam. Elbette tamamen gizli. Sizi, Düşes Jocelyn'i ve Lord Granby'yi yarın belirlenen saatte göreceğim."

Malcolm'a dışarı kadar eşlik etti ve ona komplocu bir sırıtış atarak tekrarladı, "Tam bir ihtiyat, Ekselansları. Bana güvenebilirsiniz."

Malcolm'u endişelendiren de tam olarak buydu, çünkü bankada yürürken adam hâlâ tedbirli olmaktan söz ediyordu. Tüm bu iyi niyetli ama işgüzar davranışlar dikkatleri üzerlerine çekecek ve başkalarını bir şeyler olduğuna dair uyaracaktı. Tam da Malcolm'un istemediği şey.

Müdürle vedalaştı ve hana geri döndü.

Jocelyn'in yanından ayrılalı saatler geçmişti. Leydi Granby'nin tüm gün alışveriş yapacak takati olmadığından, hâlâ annesiyle dışarıda olduğundan şüpheliydi. Muhtemelen şimdi güvenli bir şekilde hana dönmüşlerdi.

Ev sahibi içeri girdiğinde ona endişeyle baktı.

"Karımı gördün mü?" Malcolm, adamın bu sabahki performansının tekrarlanmasından korktuğunu bildiğinden sordu. Adamın eli, sanki Malcolm'un onları kapıp başka bir maymun avına çıkacağından endişeleniyormuş gibi, koruyucu bir tavırla kemerine takılı anahtarlara gitmişti.

Tam bir *aptal* gibi davranmıştı.

Mal sahibine alaycı bir gülümseme attı. "Elinizi anahtarlardan çekebilirsiniz, Bay Grant. Sizden odalara girmenizi istemeyeceğim."

Adam sırtıttı. "Evet, ."

"Karımın şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Başıyla onayladı. "Yemek odasında ailesi ve senin adamla çay içiyor, Terrence."

"Ya Lord Ballantry? Onu gördünüz mü?"

Ev sahibi başını salladı. "Daha önce dışarı çıktı ama henüz dönmedi."

Malcolm bunun Ballantry'nin seyahat ayarlamalarını yapmak için hemen gittiği anlamına geldiğini umuyordu. Doğruydı, Ballantry'ye bu hazırlıkları yapması için sadece bir hafta vermek adil değildi. Ama neredeyse her şeyi boşa harcadığı için sadece giysilerini toplaması gerektiği düşünülürse bu yapılabilirdi. Mobilyalar taşınmaya değmezdi ve pek çok İtalyan villası mobilyalarıyla birlikte kiraya veriliyordu.

"Ya Lord Burling?" Malcolm sordu.

"Bilmiyorum majesteleri. Birkaç saat önce dışarı çıktığında çok sinirliydi. Belki de yine içmeye gitmiştir."

Malcolm, "Döndüğünde bana haber ver," dedi ve Jocelyn'in yanına gitmek üzere uzaklaştı.

Masasındaki herkes beklenti içinde ona baktı. "Ne oldu?" Jocelyn sordu. "Her şey yolunda gitti mi?" Başını salladı. "Anlaşma imzalandı ve bitti."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı babası, çeyiz parasının yerine konduğundan emin olmak için ona hırslı bir bakış fırlattı.

Malcolm hızlıca başını salladı.

"Güzel, güzel," dedi Granby. "Pekala, şimdi benim için çeyiz payını serbest bırakma zamanı. Bu işi yarın sabah halledelim mi Camborne? Kızıma ne kadar iyi baktığını görünce, bunu sana devretmekten onur duyuyorum."

Malcolm sadece homurdandı, bir şey söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu.

Jocelyn'in ifadesi yumuşaktı ve babasına duyduğu sevgiyle doluydu. Malcolm'a baktığında, onun gözlerinde parlayan gururu gördü.

Evet, genç kız omuzlarından bir yükün kalktığını hissediyordu.

Ona hiçbir şeyi olmadan gelmişti ve bu onun için bir utanç kaynağı olmuştu. Yersizdi elbette. Ama evlilikte kendini korumak için şartları belirlemeyi bu yüzden geciktirmişti. Ondan daha fazla bir şey istemiyordu çünkü zaten ondan faydalandığını hissediyordu.

Ona defalarca bunun önemli olmadığını söylemişti.

Aslında ona dünyayı vermek istiyordu. Aşık olmak insana bunu yaptırıyor, diye düşündü.

Bu yaşta aşık olabilmesi onun için tam bir sürprizdi ve kışına tekme yemişti. Başı hâlâ dönüyordu.

Jocelyn'in gülümsemesi çok tatlı bir şeydi. Bir çayır kuşu kadar mutluydu ve Malcolm sessizce yarın her şeyin yolunda gitmesi ve bu meselenin sonsuza dek geride kalması için dua etti.

Babasıyla birlikte ona oynamak üzere oldukları oyundan duyduğu pişmanlığı gizleyerek gülümsedi.

Ona gerçeği söylemek için nasıl da yanıp tutuşuyordu. Ama babasına verdiği yemini nasıl bozabilirdi?

O gece yemekten sonra sütlerine döndüklerinde Jocelyn onunla yüzleşti. "Ballantry ve Burling hakkında endişelenmenden daha fazlası mı var?"

"Neden ki?" diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Bütün akşam kasvetli ve tedirgindin."

Omuz silkti. "Önemli değil, sadece temkinli bir yapım var. Bu tatsız oyunda tüm oyuncuların nerede olduğunu bilmek isterim. Burling'in bu gece ortalıkta olmadığını fark ettin mi?"

Jocelyn başını salladı. "Şimdi sen , evet. Sizce nerede olabilir?"

"Bilmiyorum, genç kız. Beni endişelendiren de bu. Umarım her zaman yaptığı şeyi yapıyordur, yakınlardaki bir meyhanede içip kafayı buluyordur ya da bir iskambil oyununda yerlileri kandırmaya çalışıyordur."

Jocelyn bir an düşünceli kaldı. "Her şilin için didinmek zorunda kalmak, bir 'beyefendi' olduğu için iş bulamayacak kadar gururlu olmak ve bu tür sıradan çabaların üstünde olmak kolay olamaz."

"Kardeşinin verdiği harçlık tutumlu bir adam için fazlasıyla yeterli olurdu. Ama Burling'in kendini tutacak hali yok. Eğer içki içmiyorsa, kumar oynuyor ve şu anda o kadar çok borcu var ki, kendi başına asla toparlayamayacak. Bu yüzden eli hep dışarıda." Jocelyn'i kollarına aldı ve burnuna hızlı bir öpücük kondurdu. "Bu gece onun için daha fazla üzülmemeye karar verelim. O buna değmez."

Endişeyle bulutlanmış iri gözleriyle ona baktı. "Önce sen. Bunu yaptığında endişelenmeyi bırakacağım. Belki de onu satın alma konusunu yeniden düşünmeliyiz."

"Şimdi yumuşama, Jocelyn. Neredeyse sona geldik. Bunu sadece bir dahaki sefere sana daha agresif yaklaşmak ve daha fazlasını talep etmek için bir işaret olarak alacaktır. Bu onun karakteri."

"Peki ona neden sövüyorsunuz?"

Malcolm başını salladı ve onu tekrar öptü. "Birçok saygıdeğer rol üstlenebilir ve bir beyefendi olarak statüsünü koruyabilirdi, ama o hayatını boşa harcamaktan başka bir şey yapmamayı seçti. Muhtaçlara sadaka vermeyi tercih ederim. Onlar yardımı o sıçandan daha çok hak ediyorlar."

"Ama çaresizliğe itilirse, aptalca bir şey deneyeceğini düşünüyor musunuz? Dün gece size zarar vermek için cesaretini topladığını biliyoruz."

"Hayır, genç kız. Bence o bir gök gürültüsü ve palavradan , ama rüzgârı yakında dinecek ve yoluna devam edecek."

"Umarım haklısındır." O

da öyle yaptı.

Yatak odalarına çekildiler.

Malcolm, Jocelyn'in yanına kıvrılmasına ve kollarına sokulmasına alışmıştı. Doğrusu, bu şefkati arzulamaya başlamıştı. Hayatı boyunca özlediği şey buydu, bu bağ. Yaşasa da ölse de birinin onu önemsediyini bilmek. Bu sevgiyi ona açıkça ve cömertçe veriyordu.

Bu koşulsuz sevgi.

Tanrım, kendi kalbinde zaten hissettiği şeyi geri tuttuğu için bir eşekti.

Sabah olduğunda Malcolm her zamanki rutini gibi erkenden uyandı. Ama yatakta oyalanarak Jocelyn'in gözlerini açmasını ve ona sevgi sözcükleriyle karışık hava durumu raporunu sunmasını bekledi.

Kız uyanıp ona gülümsediğinde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Günaydın, genç kız."

Yataktan fırladı ve dışarıdaki havaya bakmak için pencereye koştu.

Gri gökyüzüne ve kararan denize bakarken kadının nefis görüldüğünü düşündü. "Ah canım. Hava kapalı, Camborne. Bugün kesin yağmur yağacak ve..."

Bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

Aceleyle yanına döndü ve yatağın üzerine, yanına atladı. "Ve on altı gündür evliyiz."

Güldü ve onu tekrar kollarına aldı. "Şimdiden bu kadar uzun mu?" "Pişman mısın?" diye alay etti.

"Bir dakika bile sürmez, genç kız. Ama sanırım hava raporunda bir hata yaptın."

Kadın ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Ne hatası?"

"Hayatıma getirdiğin güneş ışığını görmezden geliyorsun. Benim bakış açımdan oldukça güneşli görünüyor." Onunla yatakta oyalanmaktan hoşlanıyor ve geceliğinin ipek kumaşının altındaki biçimli vücuduna hayran oluyordu.

Şakacı bir şekilde onun kaburgalarını dürttü. "Gümüş Düklerin bu kadar duygusal olduğunu düşünmezdim. Dikkatli ol, yoksa romantik bir şaire dönüşebilirsin."

İçtenlikle güldü. "Och, hayır. Ben çiçekli kelimelerden hoşlanmam."

"Hayatına güneş ışığı getirdiğimi söylemenin çiçekli olmadığını mı düşünüyorsun?" "Bu konuda benimle dalga geçme, Jocelyn."

"Sevmiyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum." Konuşmaya devam ederken yüzüne yumuşak öpücükler kondurdu. "hissetmene çok sevindim. Ama hazırlanmaya başlasak iyi olur yoksa banka randevumuza geç kalacağız."

Onu üzerine çekti ve kucakladı. "Bunu iptal edebilir ve bütün gün yatakta kalabiliriz."

"Hayatta olmaz, Camborne." Onu itmeden önce tekrar . "Çeyizimi bugün alacaksın. Daha fazla ertelenmesine izin vermeyeceğim."

Şu cehennem çeyizi.

Bu yalanı kabul etmek zorunda kalmamayı diledi.

Gün için hazırlandılar ve sonra bankaya gitmeden önce kahvaltı için ailesine katılmak üzere aşağı indiler. Jocelyn'in annesi onlara katılmayacaktı, mazereti kolay yorulması ve önemli işlerini yaparken dikkatlerinin dağılmasını istememesiydi. "Eğer hava çok kötü değilse, bir fincan çay ve okuyacak bir kitapla terasta oturacağım."

Jocelyn annesinin sahte çeyiz transfer törenine katılmama mazeretini kabul etmiş görünüyordu. Malcolm annesinin, kızını kandırmaya devam eden kocasının yüzüne bakmamak için geride kalmak istediğini biliyordu.

Malcolm da buna çok üzüldü. Hepsi bu aldatmacanın içindeydi.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise Jocelyn'in artık ona bir şey getirebilmenin gururunu yaşamasıydı. Elindeki kahve fincanını bıraktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Lass, unutma... Çeyizin umurumda değil. Asıl hazine senin kalbin."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Biliyordum. Romantik bir şaire dönüşüyorsun." Koltuğuna geri yaslanırken inledi. "Och, öyle söyleme.

Benim bir

Silver Duke itibarını korumalı."

"Güçlü ve acımasız mı? Soğuk ve mesafeli mi? İstediyini elde etmede acımasız mı? Camborne, belki bir dereceye kadar doğrudur, çünkü Ballantry ve Burling'e karşı böyle davrandığınızı düşünüyorum. Ama benimle değil. Bana karşı çok iyidindir."

"Çünkü sen benim karımsın."

"Tek sebep bu mu?"

"Seni onurlandırmak ve korumak için yemin ettim. Yeminlerime her zaman sadık kalırım.

Her zaman, genç kız. Yaptığıma pişman olduğum ve keşke bozabilsem dediğim şeyler bile."

Gülümsemesi kayboldu ve dudakları titremeye başladı. "Affedersiniz," dedi ve aniden gitmek için ayağa kalktı.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı ve onun peşinden gitmek için ayağa kalktı. "Jocelyn, bu da ne böyle? Seni aniden üzecek ne oldu?"

Onu terasa kadar geçirdi; hava yağmur tehdidiyle nemlenmişti ve denizden esen rüzgâr da ısıırıyordu. "Söyle bana, Jocelyn. Seni aniden gözyaşlarıyla tehdit eden nedir?"

"Bana değer verdiğini sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Belli değil mi?"

"Ama evlilik yeminini bozmak istiyorsun. Az önce öyle dedin."
Sözlerini hatırladı ve inledi. "Bizden bahsettiğimi mi sandın, genç kız?
Och, hayır. Aklımdan bile geçmedi."

"O zaman hangi yeminden pişmanlık duyuyorsun?"

"Sadece geçerken söylenmiş bir şey. Hiç de önemli değil. Ve *değil*
bizim hakkımızda."

"Ama bir gün olabilir, değil mi?" diye sordu.

Ceketini çıkardı ve kızın hafif omuzlarına sardı. "Hayır, genç kız. O gün
asla gelmeyecek. Herhangi birini öpeceğimi mi sanıyorsun..."

İçini çekti, çünkü kısa bir süre öncesine kadar böyleydi; gözüne kestirdiği
herkesi öpüyor, sonra da hiç düşünmeden ve umursamadan yoluna devam
ediyordu.

"Şöhretimin pek iyi olmadığını biliyorum. Ama artık benimsin. Benim
için
onurlandırın ve koruyun."

Ona, onu sevdiğini söylemeliydi.

Sevmesi, onurlandırması ve koruması gereken o değil miydi? Bu bağlılığı
derinden hissediyordu. Ama sadece on altı gün sonra bunun kalıcı bir aşk
olduğundan nasıl emin olabilirdi?

Kalbinden geçenleri açığa vurma dürtüsü, ona çok küçük yaşlardan
itibaren aşılana eğitime ters düşüyordu. Asla çok güvenilir olma. Asla birine
senin üzerinde bir koz verme. Asla zayıflık gösterme. Hissettiklerinizi asla
belli etmeyin.

Kalbinizi asla sadece on altı gün içinde vermeyin.

Aslında Jocelyn'i sevdiğini sadece iki gece sonra anlamıştı.

Belki de daha ilk gece, Arbroth Hanı'ndaki *kendi* odasına döndüğü ve
yatağında olmaya hakkı olmadığı halde huzurlu uykusunu böldüğü için ona o
küstah bakışını fırlatıp onu uyardığı zaman bile.

"İçeri gel kızım. Yola çıksak iyi olacak." Ona zayıf bir
gülümseme atarken başını salladı.

Kadının neşesinin kaçtığını görmek için parçaladı.

Terrence, Leydi Granby'yi sessizce gözlemek için geride kaldı. Malcolm
onun kimsenin hedefi olmayacağını düşünse de neden riske girsin ki?
Ballantry ve Burling hâlâ handaydı ve şüphesiz mutsuz sonuçlarından dolayı
içten içe kaynıyorlardı. Bu ikilinin ne yapabileceğini kim bilebilirdi?

Etrafa bir kesici alet getirilmesini emretmişti. Jocelyn ve babasıyla
birlikte dışarı çıktığında onları bekliyordu.

Malcolm en son tırmandı ve Jocelyn'in yanına yerleşti. Aralarındaki evlilik bağının koparılamaz olduğunu anlamasını umarak onun elini tuttu. Jocelyn ona bakarken gülümsemiyordu ama elini onunkinden çekmedi.

Onu açıkça reddetmiyordu. Bu da bir şeydi, değil mi?
O mu?

Bankaya vardılar ve Malcolm'un akrabası olan müdür geldi. onlara doğru koşuyordu. "Her şey hazır," dedi komplocu bir gülümsemeyle. "Bu taraftan gelin."

Adam bu kadar açık olmak zorunda mıydı?

Onlara etkileyici ofisine kadar eşlik etti ve hepsi minderli deri sandalyelerle çevrili şık bir masanın etrafına yerleşti.

Granby, Malcolm'a doğru başını sallayarak, "Kızımın çeyizinin bulunduğu hesabı kocasına devretmeye geldik," dedi. "Sizin de bildiğiniz gibi, kendisi Camborne Dükü."

Müdür başını salladı. "Evet, öyle. Biz kuzeniz. Uzaktan kuzeniz ama yine de kan bağımız var. Elbette, yakın zamanda gerçekleşen evlilik haberini öğrendiğime çok sevindim. Sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri," dedi Jocelyn'e başıyla selam vererek.

Gülümsedi ve başıyla onayladı. "Daha önce tanışmıştık Bay MacRae. Bankanızda kendi hesaplarım da olduğu için Aberdeen'e geldiğimde sık sık uğrarım."

"Ah, evet. Evet, elbette," dedi kızarak, Jocelyn'in güzelliğine ve her erkeğin dikkatini çekecek olmasına rağmen onu tanımadığı belliydi. Belki de adam sarışınlarla ya da kızılırlara düşkünlü, diye düşündü Malcolm.

Malcolm bu garip anı geride bırakmaya hevesliydi. "Fonlar doğrudan birkaç gün önce karım için açtığım hesaba yatırılacak."

Müdür ayağa fırladı. "Hemen ilgileneceğim ve makbuzla birlikte geri döneceğim."

O kadar hızlı gitti ki, Jocelyn'in ona bir soru sormak üzere olduğunu fark etmedi. "Boş ver," diye mırıldandı kendi kendine.

Malcolm rahatsız bir şekilde kıpırdandı, bu işlemin bitmesini ve onların buradan gitmesini istiyordu. "Ne oldu genç kız?"

"Önemli bir şey değil. O dönene kadar bekleyebilir."

Onu sıkıştırmak istedi ama bir şey söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. Ancak, onu rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordu. Ortaya çıkacaktı

Müdür döndüğünde.

Kısa bir süre sonra da Malcolm'un düşes adına açtıldığı hesaba elli bin sterlin yatırdığını gösteren makbuzu verdi. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Jocelyn başını salladı ve az önce kapıda beliren genç adama gülümsedi. "Evet, . Bankanızda birkaç hesabım var. Dün Bay Armbrewster'ın yardımıyla fark ettiğim üzere beklenmedik bir şekilde azaldılar. Şimdi yenilenmelerini istiyorum. Ayrıca defter kayıtlarını da görmek istiyorum, çünkü belli ki bir hata yapılmış. O hesapları neredeyse sıfıra kadar ben harcamadım."

Malcolm'a döndü. "Bunlar benim bağımsız hesaplarım. Aberdeen'deki kadın mağazalarının çoğunda zaten kredim var. Dükkân sahiplerinden biri bana ödenmeden iade edilen bir fatura gösterdi."

Babası öksürdü.

"Dün annemle dışarıdayken ek alışverişler yaptığım için bir hata yapıldığından ve derhal düzeltilmesi gerektiğinden emindim. Bu faturalar kısa süre içinde sunulacak ve herhangi bir sorun çıkmasını istemedim. Sizi müdür yardımcısı Bay Armbrewster ile tanıştırayım. Kendisi kişisel işlerimde bana yardımcı olan kişidir."

Malcolm, seyrelmiş sarı saçları olan ve kalın gözlükler takan, fasulye gibi bir adama doğru başını salladı. "Majesteleri," dedi saygıyla. "Varlığınız bizi onurlandırdı."

Sonra Jocelyn'e döndü. "Dün on bin pounddan fazla harcamadıysanız, alışveriş hesaplarınızın artık yenilenmeye ihtiyacı yok."

Güldü. "Böyle bir meblağı nereye harcayabilirim ki? Hayır, kesinlikle garip bir şeyler oluyor. Sen ve ben daha dün o hesapları kontrol ettik ve neredeyse sıfıra indiğini gördük."

Malcolm, oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanan ama bir itirafta bulunmayacağı belli olan Jocelyn'in babasına baktı.

Sorun var.

Malcolm bunu hemen anladı.

Babası bariz yer değiştirmeleri ve telaşlı tavırlarıyla durumu daha da kötüleştirdi. "Ah... um... sır ortaya çıktı. Hesaplarınızı yeniden doldurdum."

Jocelyn ona düşünceli bir şekilde baktı. "Ne zaman? Ve bunu yapacağınızı nereden biliyorsunuz? Sorunu daha dün fark ettim ve bu hata hakkında kimseye bir şey söylemedim. Bu sabahki toplantıda bu konuya değinmeyi düşünmüştüm."

Toplantı. Ama hesaplarımın çoktan boşaltıldığını biliyordun. Neden baba? Bana haber vermeden birikimlerimi çeken sen olduğun için mi?"

"Jocelyn, yapamazsın... Ee... Yeter, çocuğum! Ben senin babanı." "

"Bu da olayı daha da korkunç hale getiriyor," diye karşı çıktı. "Aberdeen'e son yolculuğumuz sırasında olmuş olmalı. Tuhafiyecinin son faturamı ödemediğimi iddia etmesine şaşmamalı. Neden bana söylemedin? Ve ihtiyacınız olanı çeyiz hesabından alabilecekken neden *benim hesaplarımdan* aldınız?"

Babası Malcolm'a bakakaldı.

Oh, Tanrım.

Bu adam da kızı kadar kötü bir yalancıydı.

İyi bir şey, diye düşündü Malcolm. Ona nasıl yalan söyleyeceğini bilmeyen insanlarla çevrili olmak daha iyi değil miydi?

Granby'nin kendi yarattığı bu karmaşadan kurtulmasına yardım etmeyi reddetti.

Elbette, ikna edici bir yalan bulması gereken kişi o olsaydı, bunu kolayca yapabilirdi. Hiç yapmayacağından değil. Ancak, kafasında kulağa makul gelen bir düzine uydurma neden dönüp duruyordu.

Babasına yardım etmek için o önemsiz bahanelerden birini öne sürebilirdi. Ama bu Granby'nin sorunuymuş ve daha fazla uydurma yaparak onu kurtarmak için devreye girmeyecekti.

Lord Granby, "O sırada Ballantry ile nişanlıydın," diye kabalaştı. "Kendisi görmek ister diye o çömleğe dokunmaya cesaret edemedim."

Jocelyn, gözleri kızarmış olan Bay Armbrewster'a baktı. yüz.

İçini çekti ve babasına döndü. "Emin misin, baba? Yoksa Lord Ballantry bana evlenme teklif etmeden önce o para gitmiş miydi? O hesabı önce siz boşalttınız, değil mi?"

Şimdi babasının yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ah...ah, öyle mi yaptım? miydi? Ah...bir bakayım. Oh, pekala. Tam olarak kim hatırlıyor? Belki bazı fonların yerini değiştirdim ama şimdi hepsi yerine kondu. Ne zararı var ki? Gönlünüzce alışveriş yapabilirsiniz, genç bayan."

"Alışveriş mi? Aklımda tutabileceğimi düşündüğünüz tek şey bu mu? Diğer hesaplarımdaki paraları da aynı anda mı çektin? Seni uyardığım o tehlikeli girişimlere yatırım yapmak için mi?"

"Diğer hesaplarınız?"

"Evet," dedi daha güçlü bir şekilde. "Az önce aldığını itiraf ettiklerin."

"Ah, mi? Hatırlamıyorum. Lass, neden bana bu sorgulamayı yapıyorsun? Ben senin babanım ve daha saygılı olmalısın."

Malcolm'a uzun uzun baktıktan sonra dudaklarını büzdü ve dikkatini tekrar babasına verdi. "Çeyiz hesabını tam olarak ne zaman boşalttınız? Eğer bana her şeyi anlatmazsan, tüm kayıtları görmek isteyeceğim."

Babası telaşla Malcolm'a döndü. "Benim yaptığımı kim söyledi? Hepsi orada! Az önce makbuzu kendin gördün. Ve hiçbir şeye bakmana izin vermeyeceğim."

"Çok geç kaldınız. Dün tuhafiyeci meselesi hakkında bilgi almak için buraya uğradığımda, Bay Armbrewster ve Bay MacRae'nin, sıfıra inmiş olan çeyiz hesabına yapılacak bir transfer hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

Lord Granby zavallı adamlara ters ters baktı. "Kızıma bu bilgiyi vermeye hakkınız yoktu!"

"Görmediler. Yakınlarda duruyordum ve beni görmediler." Jocelyn, talihsiz Bay Armbrewster'ı babasının yersiz öfkesinden korumak istercesine onun önünde durmak için hareket etti. "Ve bu beylere doğrudan sorsaydım, bana söylemek için her türlü yükümlülükleri olurdu, çünkü bu fonlar Camborne'a ait, şimdi o ve ben evliyiz. Bana bu saçmalıkları anlatma, baba! Bana yalan söylenmesine izin vermeyeceğim! Annem de bunu biliyor muydu? Tabii ki biliyordu. Yıllardır kitap okumadı. Son birkaç gündür sana attığı tüm o tuhaf bakışlar şimdi anlam kazanmaya başladı."

Nefes nefese kaldı ve devam etti. "Neden bana söylemedin? İhtiyacın olsa sırtımdaki tüm giysileri sana vermeyeceğimi mi sanıyorsun? Onunla evlenseydim ve boş olduğunu bildiğin bu hesabı isteseydi Ballantry'ye ne diyecektin?"

Babası sessizce ona baktı.

Gözleri dehşet içinde yuvarlandı. "Olmadığını bile bile beni o aşağılık hödüğe mi gönderecektin? Nasıl ? Nişan anlaşmasını yaptığınızda para çoktan gitmiş miydi?"

Babası ağır ağır sandalyesine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Lass, soru sormayı bırak. Her şey halledildi. Para hesapta."

"Nasıl?" Keskin beyni parçaları bir araya getirmeye başladığında dudağını dişledi. "Sana kim borç verdi? Baba, her şeyi, kendi hesaplarımı bile alacak kadar paraya ihtiyacın varsa, kim sana bir groat kadar borç verecekti? O paraları almak için nelerden vazgeçmek zorunda kaldın?"

"Hiçbir şey," dedi boğuk bir sesle. "Hiçbir şeyden vazgeçmedim."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Yatırımlarınız aniden mi geldi?" Kadın başını salladı. "Hayır, olamaz. Gazetelerde, aylar önce yatırım yapmak için çok hevesli olduğunuz madencilik şirketinin varlıklarına geçen ay el konulduğunu okudum. I..."

Malcolm'a döndü.

Oh, lanet olsun.

"Bundan haberin var mıydı?" Kadın ona bakmaya devam etti. "*Biliyordun.* Babamla gizli anlaşma mı yaptınız?"

"Granby, ona her şeyi anlat," dedi Malcolm, hâlâ ellerini yüzüne kapamış oturan ve hiçbir şeyi itiraf etmeyi reddeden babasını sarsmak isteyerek. Evet, adam kendini yenilmiş ve çok utanmış hissediyordu. Ama kızı onu seviyordu ve ona yalan söylemekte ısrar etmediği sürece onu hayatından çıkarmayacaktı.

Ona gelince, Jocelyn'in kendisi hakkında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. O sadece on altı günlük kocasıydı. Onunla evlenmeden bir gün öncesine kadar tanışmamıştı. O zamana kadarki ilişkileri iki gece ve bir günden ibaretti.

"Camborne, ona *sen* söyle. Ben söyleyemem. Kızımın gözlerinin içine bakamam."

Malcolm'a döndüğünde Jocelyn'in yüzü acıyla kızınmıştı. "Ona parayı *sen* mi verdin? Tabii ki, sen olmalıydın. Hangi şartlarda?"

Malcolm'un çenesinde bir kas seğirdi. "Şart yok. İhtiyacı vardı ve ben de ona verdim."

"Ve bana söylemeyi hiç düşünmedin mi? Gerçeği benden sakladın mı? Çeyizim ve benim için harcadığın her şeyi sana geri ödemem hakkında konuşup durmamı mı dinledin? Ben orada gururlu bir aptal gibi dururken ve başından beri sana verecek hiçbir şeyim olmadığını bildiğin halde hiçbir şey söylemedin mi? Bir aptal gibi gevezelik etmemi dinledin ve beni hiç durdurmadin."

Onu nazıkçe omuzlarından tuttu. "Kendini asla aptal yerine koymadın. Bunu nasıl düşünebilirsin? Bir şeylerin yanlış olduğunu hissettiğimde babana . Tek yapmak istediğim seni korumaktı, genç kız."

Kıkırdadı. "Çünkü beni aptal sandın."

"Hayır! Çünkü seni korumama layık gördüm. Sana söylemeyeceğime dair babana yemin ettiğimde sadece senin mutluluğunu düşünüyordum. Bugün de bundan bahsediyordum. O yemini bozmayı tüm kalbimle diledim. Çeyizine gelince, hepsi cehenneme gitsin. Onu istemiyorum. Bunu hiç istemedim. Tek istediğim-"

Herkesin önünde ona içini dökmeden önce ayrıldı, çünkü reddedilirse aşağılanmaya dayanamazdı.

"Ne, Camborne mu?" Kadın, adamın ruhunu parçalayan o iri gözleriyle ona baktı. "Ne söyleyecektin? Ama kendini durdurdun çünkü bunu söylemeye cesaret edemiyorsun, değil mi? Şimdi tek istediğinin *ben olduğuma* mı inanmam gerekiyor?"

Adam sessiz kalıp cevap vermeyi reddedince kadın ona ters ters baktı. "Senden daha fazla yalan istemiyorum. Bozamayacağın başka kaç yemine bağlısın?"

"Evlilik yeminimden başka hiçbir şey." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Jocelyn, onları asla bozmayacağımı biliyorsun."

Yine homurdandı. "Oh, öyle mi?"

"Evet, kızım. Biliyorsun. Şu anda bana ne kadar kızgın olursan ol, kalbinin derinliklerinde bunun iyi bir evlilik olduğunu biliyorsun." İçini çekti ve daha fazlasını söylemekten kendini alıkoydu. Yaltaklanmaktan hoşlanmıyordu ama bunu şimdi ve burada yapmayacaktı. "Sanırım bu beyler için yeterince gösteri yaptık. Hana dönelim ve baban sana hikâyesinin tamamını anlatsın. Değil mi Granby? Ona her şeyi anlatacaksın."

Babası sadece inledi.

"Gel baba," dedi Jocelyn, sesi acı doluydu. "Gerçeğin ortaya çıkma zamanı geldi."

Hana döndüklerinde üçü de o kadar kasvetliydi ki insan cenazeye gittiklerini düşünebilirdi. Bu da Malcolm'un kendi anne babasının ve kardeşlerinin ölümünü hatırlamasına neden oldu ve hepsini kaybetmenin acısı içini parçaladı. Sevdiklerinin daha büyük bir acıyla hiç karşılaşmamıştı.

Ama şimdi benzer bir acıyla yüzleşmek üzereydi.

Jocelyn onu affedemeyecek kadar kızgın olacak mıydı?

Kızın neden incindiğini anlıyordu ama bunun suçlusu babası değil miydi? Malcolm'un tek yaptığı babasının onun gözündeki itibarını korumaya çalışmaktı.

Babasını temize çıkarıp suçu tamamen *onun* üzerine mi atacaktı? İcini kemirene kadar kızgınlığını koruyacak mıydı?

Hana girdiklerinde annesinin gülümsemesi bozuldu ve onları karşılamak için öne atıldı. Lord Granby duyduğu utanç yüzünden karısının yüzüne bakamadığından ve Jocelyn de fena halde kızgın olduğundan, Leydi Granby cevap almak için ona döndü. "Camborne, ne oldu?"

İç çekti. "Jocelyn kocanızın ne yaptığını biliyor."

Kadının içinden hafif bir nefes çıktı. "Şükürler olsun ki gerçek sonunda ortaya çıktı." Jocelyn'i teselli etmek için kollarının arasına aldı. "Çocuğum, benim ve babanın seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum."

Jocelyn gözyaşları akmaya başlarken, "Kocamı da göz ardı etmeyin," dedi. "O da bu aldatmacaya hevesle katıldı."

Annesi kaşlarını çatı. "Hayır, onu suçlamamalısın. O çok isteksiz bir suç ortağıydı ve sana gerçeği söylemek istedi. Yalanı sürdürmekte ısrar eden ben ve babandı. O bizi kurtarmaya geldi, tek niyeti babanı utançtan kurtarmaktı. Başka kim böyle bir şey yapacak kadar onurlu olabilirdi ki? Kesinlikle Ballantry değil."

Malcolm, "Jocelyn, bunu odamızda konuşalım," dedi ve ailesinin de onlara katılmasını istedi.

Annesi reddetti.

Kadının reddi onu şaşırtmıştı, çünkü babasının oynadığı bu oyunda sadece tesadüfi bir oyuncuydu ve tüm gerçekleri bilmiyordu. "Neden hayır, Leydi Granby?"

"Çünkü en başta bu karmaşayı yarattığı için gururlu kocamın kulaklarını çınlatmam gerekiyor ve senin de kızım ile içtenlikle konuşman gerekiyor. Aranızda duymamamız gereken şeyler konuşulabilir. Uyarıyorum.

-Kızım da bazen babası kadar inatçı ve yanlış kafalı olabiliyor."

"Anne!"

"Bana bu ses tonuyla konuşma, Jocelyn. Senin zaaflarına karşı kör olduğumu mu sanıyorsun? Babanın suçu olan bu karışıklık için onu suçlamayı *düşünmene* bile kızması gereken kişi kocandır. Ve bu işte senin parmağın olduğunu söylememe gerek var mı?"

Jocelyn'in nefesi kesildi. "Benim mi?"

"Evet. Bunda benim de payım olduğunu kabul ediyorum çünkü evlenmen için sana sürekli baskı yapıyordum. Granby'nin tüm akrabalarının peşinize düşmesinin ağırlığını taşımak sizin için kolay olmamıştır. Ama sen

Kulağına pire kaçmış ve senin için uygun olmadığını bildiğin bir adamı kabul etmişsin. İskoçya'daki her taşın altını arasaydın bile daha büyük bir göt bulamazdın."

Jocelyn'in yüzü kızardı ama yüzünde hâlâ o kızgın ifade vardı. yüz.

Annesi -rahmetli hanımefendi- onu azarlamayı bitirmemişti. "Şimdi kocanızla birlikte süitimize çıkın ve söyleyeceklerini dinleyin. Onu gerçekten dinleyin ve gururunuzun doğru karar vermenize engel olmasına izin vermeyin."

Evet, Leydi Granby'de bir müttefik bulmuş olmak rahatlatıcıydı. Malcolm, Jocelyn'le uğraşırken onun desteğine ihtiyacı olacağını hissediyordu.

"Gel bakalım, genç kız." Jocelyn'in kolunu kendi koluna sarmak için uzandı ama Jocelyn kenara çekildi ve yukarıya kendi başına yürüdü.

Onun peşinden gitti, çok değer verdiği ve kaybetmekten korktuğu biriyle tartışırken ne yapacağını tamamen şaşırmıştı.

İçeri girdi ve pencereye doğru yürüdü.

"Camborne," dedi, bütün gün tehdit eden ilk yağmur damlalarının şimdi ciddi bir şekilde düşmeye başlamasını izlerken, "bu saçmalığa bir son verelim."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, kapıyı arkasından kapatarak. "Bu evlilikten kurtulmak. Gerçekten istediğin bu değil mi?"

Kafasının içinde gök gürledi ve etrafındaki dünyanın çöktüğünü hissetti. İsteddiği bu *muydu*?

On Altıncı Bölüm

JOCELYN kocasının soluğunu duydu ama dönüp onunla yüzleşmeyi reddetti.

"Senden kurtulmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu uzun bir sessizlik anından sonra. "Son on altı günde yaşadıklarımızdan sonra mı? Seni hayatımdan çıkarmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Başını salladı, gözyaşlarını ya da aşağılanmışlığını tutamıyordu. "Nasıl yapamazsın? Babam servetini pervasızca yaptığı yatırımlarla kaybetti ve kaybettiği sadece çeyiz hesabı ya da alışveriş hesaplarım değildi. Onlara en son ve sadece çaresizlik içinde dokunmuş olmalı. Bu sadece elinde hiçbir şey kalmadığı anlamına gelebilir."

"Bu yüzden mi ağlıyorsun, genç kız? Ailenin yoksul kalacağından mı endişeleniyorsun? Olmayacaklar. Onlara göz kulak olacağım, tıpkı sana her zaman göz kulak olacağım gibi."

Sesi o kadar nazikti ki, kendisinden ve ailesinden daha da utanmasına neden oldu. "Her zaman mı Camborne? Neden yapasın ki? Ben kendime bile zor katlanırken sen bana nasıl katlanabiliyorsun? Arbroth Inn'deki odanızda sizi dolandırırken yakalandım. Korkunç insanlar olduğumuzu düşünüyor olmalısın. Ballantry ve Burling kadar iğrenç."

Kendisini ve Granby klanını aşağılamaya devam ederken midesini tuttu, şimdi hasta hissediyordu. "Servet avcısı, ahlak yoksunu kuzenlerimi de asla unutma, onlar da Ballantry'ye sırf bizi aşağılamak için katılmaktan çok mutluydular. Belki de onları yargılamakta acele eden, tutucu ve dürüst bir ukala olduğum için bana daha fazla zarar vermek istediler. Eminim daha fazla yaramazlık yapmak için kim bilir nereye gitmeden önce size de teklifte bulunmuşlardır."

Onun sessizliğinden, öyle olduğunu anlamıştı. Camborne, onun duygularını her zaman korumuş olduğundan, ona cevap vermeyecekti.

Madalyonunun tokasıyla oynamaya başladı.

Adamın keskin bir nefes alışını duydu ve sonra yanına gelip elini sabitledi. "Sakin çıkarma, Jocelyn."

"Sadece sana geri vermek istiyorum."

"Onu sana ben verdim," dedi sesi titreyerek. "Sonsuza dek senin ve geri almayacağım."

Onunla tartışmak için döndü ama yüzündeki kederli ifadeyi görünce sustu. Sanki kadın ona tokat atmış gibi sersemlemiş görünüyordu.

"Camborne," dedi, kendini onun kollarına atmak ve kucağında kaybolmak istiyordu, "tek yaptığım senden bir şeyler almaktı."

"Bunu nasıl söylersin? Bana kalbinin en değerli hediyesini . Çeyizle kıyaslanabilir mi sanıyorsun?"

Bu doğrudu, ona verdiği sevgi kalbinden geliyordu. Onu çok seviyordu.

Bu yüzden bu güzel madalyonu geri vermek istiyordu. Eğer isterse ondan özgür olmayı hak etmiyor muydu?

"Herkes senden alıyor," dedi gözyaşlarının yeniden aktığını hissederek. "Ve ben de o sülüklerden ve asalaklardan daha iyi değilim. Ama sen daha iyi bir eşi hak etmiyor musun? Beş parasız bir yükten fazlası olmam gerekmez mi?"

"Kendini düşünmeyi bırak! Sen . Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim," dedi, sesi sert bir törpüydü.

"Mükemmel" mi? Ben mi? Ne kadar gülünç bir ifade. Size skandal ve kaostan başka bir şey getirmedi."

"Bana umut ve mutluluk getirdin. Benimle evlendin ve bence bu çok doğrudu," dedi o kadar nazık bir şekilde ki, kız yeniden bir bebek gibi ağlama tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

Ona nasıl bakabilirdi?

Madalyonunu tekrar açmaya başladı.

Boğazından alçak sesle hırladı. "Bana asla almayacağına söz vermiştin. kapa

lı." "Ama-"

"Çıkarma onu, Jocelyn. Dişlerim her seferinde ona çarpıyor. Seninle seviştim, ama umurumda değil, çünkü devam etmen doğrudu. O madalyon benim sana verdiğim kalbim. Eğer beni sevmiyorsan, çıkar onu. Bana geri at."

Nefesi kesildi.

"Ama beni seviyorsan, genç kız... o zaman bırak. Kalbinin üzerinde bırak. Göğüslerine tapmaya çalışırken kaç dişimi kaybedeceğim umurumda değil."

Gözyaşları yeniden dökülmeye başladığında güldü. "Camborne, romantik bir şairin ruhuna sahip olduğumu biliyordum."

"Hayır, genç kız. Ben sadece pek çok hatası olan bir adamım." Bir sonraki adımda yapacağından emin olduğu gibi onu kollarına almak yerine yanından ayrıldı ve kanepeye uzandı. Dirseklerini kucağına koyup yüzünü ellerine gömmesini izlerken kalbi kırıldı.

"Camborne?"

Bu olayın onu da en az onun kadar yıpratmış olması mümkün müydü? Onu, onun onu sevdiği kadar derinden sevmiş olması mümkün müydü?

Elini kalbinin üzerine koydu ve parmaklarını ona verdiği kendi kalbini temsil eden madalyonun etrafına doladı.

Sevgili cennet.

İstenmeyen ve zoraki bir evliliği kabul etmesi için ona verdiği bir jest, bir simge değildi.

Sadece, zorlanmamıştı. Başından beri onunla evlenmek istemişti. Gösterdiği sebep bu olsa da, onun itibarını korumak için onurlu hissettiği için değil.

Az önce kendi kocasına karşı bu kadar kırıncı olduğuna inanamıyordu. Bu onun için çok ama çok acımasızcaydı, özellikle de annesi haklı olduğu için.

Sakinleşmesi ve duyguları muhakemesini gölgelemeden düşünmesi gerekiyordu.

"Çok özür dilerim Camborne. Hayal kırıklığı içinde öfkelen dim ve bu yaptığım doğru değildi."

"Jocelyn," dedi, sesi boğazını yırtan bir acıyla doluydu. "Ne kadar incinmiş ve kızgın olduğumu biliyorum. Tek yapmak istediğim aileni bir arada tutmaktı. Annene ve babana her zaman duyduğun sevgiyle bakmanı istedim. Babana çeyiz hesabını yenileyeceğimi söyledim. Biliyorsun, seninle kasamı zenginleştirmek için evlenmedim. Sonra babana ne yaptığımızı sana asla söylemeyeceğime söz verdim. Bu sözü verdiğim anda pişman oldum."

Onun yanına oturdu. Yaraları hissediliyordu ve onun elini tutarken kalbinin parçalandığını hissedebiliyordu.

Ona sorgulayan gözlerle baktı.

Onu dudaklarından usulca öptü.

Şimdi her şey onun için çok açıktı, çünkü onu neyin zorladığını anlamıştı ve onun için *her şeyi* temsil eden madalyonu çıkarmaya çalıştığı için daha çok acı çekiyordu.

Kendi ailesi.
Onlar öldüğünde hissettiği kayıp.
Onunla evlenirken yeniden kazanılan aşk.
Onu kaybetme korkusu da.
Düşüncesizce söylediği sözler ve yaptığı hareketler, onun için olabilecek
Onu en zalimce şeydi.

Yine gözyaşı dökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, ama bu kez mutluluk
için
Çünkü onu seviyordu. Bu büyük, sert, kibirli dük onu seviyordu.
Kelimleri gerçekten cesaret edememesi artık önemli değildi. Sadece
sabırlı olması gerekiyordu ve o da kendi uygun zamanında bunu kabul
edecekti.
Gülümseyerek boğazını temizledi. "Camborne..."
Doğuştan temkinli olduğu için ona dikkatle baktı.
Ona doğru yaklaştı, böylece vücutları omuzlarından omuzlarına değdi.
toes.

Bir kaşını kaldırdı. "Lass?"
Ona kırılğan bir gülümseme attı. "Bu işe girmeyi o kadar çok istedim ki
evliliğe adım attım. Bana her şeyimi verdin ve benim tek düşündüğüm sana bir
şeyler verebilmektir. Bu benim için çok önemliydi ve hala da öyle. Sanki o
Curling'den daha iyi değilmişim gibi hissediyorum. Her zaman elimi
uzatıyorum. Her zaman açgözlü. Ama-"
Adam itiraz etmek üzereyken onu durdurdu.
"Hiçbir şeye tutunmadığım konusunda ısrar edeceksiniz. Ama tuttum.
Dört yeni elbise. Dört şal. İpek ve dantel iç çamaşırları. Ailemin bu handa
bizimle kalması için para ödediğinizi ve onları Granby'ye götürmek için özel
bir araba tutmanız gerekeceğini söylemiyorum bile. Ama-"
Adam cevap vermek üzereyken onu tekrar durdurdu.
"-Her sabah sana seni sevdiğimi söyledim. Ve her sabah, bunun bana geri
söylendiğini duymadım."
"Bu benim hatam, senin değil," diye araya girdi, gözleri ıslık ıslık
parlıyordu.

Acı.
Başını iki yana salladı. "Hayır, bu bir başarısızlık değil. Bu *sensin*. Bu kim
Siz, hareketleriyle konuşan ve çoğu zaman en hassas düşüncelerini kelimelere
dökmekte zorlanan bir adamsınız. Ama bu hissettiklerinizi azaltmıyor. Sadece
anlamamı biraz daha zorlaştırdı, özellikle de kendimi bir utanç bulutuna
kaptırdığım ve bu yüzden hiçbir şeyi net göremediğim için."

Elini hafifçe sıktı. "Şimdi ne görüyorsun, genç kız?"

"Beni seven bir adam. Beni mutlu görmek için her şeyini verebilecek bir adam. Camborne, seninle olduğum sürece hep mutlu olacağım. Eğer pervasız bir kayınpeder, hassas bir kayıinvalid, tamamen ahlaksız Granby kuzenler ve bazen kendi iyiliği için fazla inatçı ve gururlu bir eşe katlanabilirsen, bence çok uzun ve son derece başarılı bir evliliğimiz olacak."

Dudaklarında bir gülümseme yayılmaya başladı. "Her şey yolunda mı, genç kız? Affedildim mi?"

"Evet, ama *beni* affedecek misin?"

"Ne için? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Güldü ve gözlerini devirdi. "Annemi dinlemiyor muydun? Ballantry ile evlenmeyi kabul etmekten başlayarak pek çok şeyi yanlış yaptım. Ama asıl değinmek istediğim nokta, seni asla söylemeye hazır olmadığın sözleri söylemeye ya da duygularını ifade etmeye zorlamayacağım."

Ona baktı.

Onu sevdiğini düşünerek yanılıyor muydu?

Hayır, onun acı dolu bakışlarını ve ağır çaresizlik havasını yanlış anlamış olamazdı.

"Henüz kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorsan seni anlarım. Beni sadece on altı gündür tanıyorken nasıl söyleyebilirsin?"

"Saçmalık," diye mırıldandı, bir elini saçlarının arasında gezdirirken. "Durayım mı?"

"Neyi keseyim? Konuşmayı mı?" Ona şefkatli bir gülümseme attı.

Daha da yaklaştı. "Seni sevdiğimi söylemeyi bırakayım mı? Bu seni garip hissettiriyor mu? Çok mu fazla? Çok mu erken?"

Güldü. "Sakın bana söylemeyi bırakma. O tatlı sözleri her gün dudaklarından duymak istiyorum. Ne kadar çok söylemek istersen. Sabah, öğlen, akşam. Ne zaman olduğu önemli değil. Sen gelene kadar kalbim çok boştu, genç kız. Sözlerin... Her gün güzel sözlerinle kalbimi neşeyle dolduruyorsun."

"O halde sakıncası yok?" Pek çok nedenden ötürü sevinçliydi ama en çok da ilk ciddi tartışmalarını atlattıkları ve bundan güçlenerek çıktıkları için. Öyle değil mi?

Onun kendisini sevmesini ve bunu ifade etmesini istediği için mutluydu. Bu onun için yeterliydi.

"Hayır, hiç umurumda değil. Ama bilmeniz gereken önemli bir şey daha var. Annenin de yakın zamana kadar babanın mali sorunları hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum. Arbroth Hanı'na gelmelerinden kısa bir süre önce öğrenmiş. Kalp çarpıntıları... düğününden kaçman kadar mali sıkıntılardan da kaynaklanıyordu. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar genç bayan. Ama onun sağlığı için kendini suçlamayı istemiyorum."

Başını salladı.

"O şefkatli bir anne ve bu çok değerli bir şey."

"Onu affetmem biraz daha zaman alacak," dedi, ancak babasının ona olan sevgisinden asla şüphe duymamıştı. Yaptığı tüm aptalca şeyler, aldığı bu feci kararları bilmesini engellemek içindi ve bunu ona söyleyecek kadar ona güvenmediği gerçeği idi. Belki de bir ebeveyn için çocuğunun, ebeveyninin başarısızlıklarını bilmesine izin vermek zordu.

Ballantry ile evlenmeyi kabul etseydi hayatı ne büyük bir ızdıraba dönüşecekti. Geriye dönüp baktığında, babası onu vazgeçirmek için çok uğraşmıştı. Ama yine de onu tamamen affedememişti, çünkü tek yapması gereken çeyizini kaybettiğini söylemekti.

Tamamdır.

Nişan yok.

İskoçya'ya çılgınca koşmak yok.

Öte yandan, yanında oturan bu harika Gümüş Dük'le asla tanışamayacaktı. Tüm bunlar daha büyük bir planın parçası mıydı? Kader mi? Kader mi?

Kocasının kucağına oturdu ve kollarını ona doladı. "Camborne..."

"Och, lass. Gülüşün kalbime güneş ışığı gibi doğuyor."

"Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Daha on altı günlük evliyiz. Ve... Seni seviyorum kocacığım."

"Lass," dedi ve kalbinin göğsünün içinde çarpmaya başladığını hissetti. "Lass..."

Gülümsedi ve onu ince şekilli ağzından hafifçe öptü. "Söyle Camborne. Ne de olsa sen bir Gümüş Dük'sün. O gümüş dilini kullan ve bana ne hissettiğini söyle."

"Lass..."

"Ben hâlâ buradayım." Elini hâlâ çarpmakta kalbinin üzerine koydu.

"Lass..."

Güldü. "Eğer bunu bir kez daha söylersen, bulabildiğim en yakın ağır cisimle kafana vuracağım."

Sırıttı. "Pekâlâ, pes ediyorum. İsteyerek ve büyük bir rahatlamayla. Sadece bana karşı sabırlı olun, çünkü ulaşacağımı hiç düşünmediğim bir noktaya gelmem kırk yıldan fazla sürdü. Sadece evlenmeyi değil, karıma aşık olmayı da hiç beklemiyordum. Ama işte buradayım, delicesine, derinden ve beklenmedik bir şekilde... sana aşığım. İşte böyle. Seni seviyorum, Jocelyn."

Onu şiddetle öptü ve sonra yatağa doğru götürmek için ayağa kalktı. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim ve seni her zaman tüm kalbimle ve ruhumun tüm genişliğiyle seveceğim."

"Sen romantik birisin, biliyordum," diye fısıldadı, kollarını onun boynuna doladı ve çok ince vücudunun sıcaklığını içine çekti.

"Och, hayır. Şöhretime rağmen, süslü sözlerden hoşlanan biri değilim." Onu öptü, sonra yatağa yatırdı ve bakışlarını onun üzerinde sabit tutarak soyunmaya başladı. "Seninle sadece doğru ve açık konuşacağım. Eğer bunu romantik buluyorsan, öyle olsun. Sadece seni her zaman onurlandıracağımı ve koruyacağımı bil. Her zaman yanında yatacağım ve seni sevgi dolu kollarımda güvende tutacağım."

Ceketini, yeleğini ve kravatını çıkardı. "Ve her zaman seveceğim sen."

Onu izlerken sıcak ama muzip bir gülümseme takındı. Giysilerini erkeksi bir şekilde omuz silkerek çıkardı. "Ben de soyunayım mı?"

Gözleri koyu zümrüt gibi parlıyordu. "Nasıl isterseniz, genç kız. Eğer istersen çok uygun . Bağcıklar için sana yardım edeyim."

"Beni soyduktan sonra ne yapacağız Camborne?"

"Bir şeyler düşüneceğiz, genç kız. Bunu çözmek tüm öğleden sonra ve akşamımızı alabilir. Sakıncası var mı?"

"Benim için hiç sorun değil."

Kollarını ona açtı, çünkü bu adamı ölçüsüz bir şekilde seviyordu.

*

SABAH OLDUĞUNDA, uyandığında kocasını hâlâ yanında uyurken buldu. Yüzüstü yatıyordu, kaslı kollarından biri kadının beline dolanmıştı, sanki rüyalarında kaybolurken bile ona tutunmaya ihtiyacı varmış gibi.

Adamın hafifçe kavrayışından kurtuldu ve pencereden dışarı bakmadan önce giymek için geceliğini aradı. Perdeler hafifçe açıktı ve ışık damlalarının içeri girmesine izin veriyordu. Hızla geceliğini giydi ve pencereye doğru ilerledi, perdeleri kenara çekerek biraz daha güneş ışığının içeri girmesini sağladı. Sabah güneşinin yumuşak ışınları altında kocasına bakmak istiyordu.

Dün geceki yağmur kuzeye doğru ilerlemiş ve ardında pırıl pırıl bir gün bırakmıştı. Camborne hareketlenmeye başladı.

Kadının yatakta yanında olmadığını fark etti ama gülümsedi ve pencerenin yanında onu görünce sırt üstü uzanmak için yuvarlandı. "Günaydın aşkım."

Dün gece ne yaptıklarını hatırladıkça kalbi daha hızlı atıyordu.

Oh, Tanrım.

Bazıları aralarındaki yakınlaşmayı günahkârlık olarak nitelendirebilirdi ama bu gece ona daha fazlasını öğretmesi için sabırsızlanıyordu. Bir Gümüş Dük'le evlenmek için söylenecek bir şey vardı. Kocasını kesinlikle ne yaptığını biliyordu.

"Günaydın," diye karşılık verdi neşeyle. "On yedi gündür evliyiz. Hava güneşli ve mükemmel ve... seni çok seviyorum Camborne."

Gülümsemesi çok güzel ve göz kamaştırıcıydı. "Karşılıklı, Jocelyn. Ben de seni seviyorum." Yemek için hazırlanmış şık ortak salona doğru ilerlediklerinde Jocelyn hâlâ havada yürüyordu. Hanın müşterilerinden birkaçı çoktan alt katta sahip olmak onların Kahvaltı, dahil olmak üzere onu ebeveynler ve Terrence.

Güzel bir hizmetçi Terrence'ın etrafında pervane oluyordu; iri yarı, soğukkanlı adam Terrence'ın ilgisine oldukça açık görünüyordu. Aslında genç kıza gülümsedi ve Jocelyn ile Camborne'u selamlamak için dönmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ailesi yaklaştıklarında onlara gerginlikle baktı. Özellikle babası alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı ama ona umutlu bir gülümseme attı, annesi ise onları selamlama konusunda başı çekti.

"Günaydın, sevgilim." Jocelyn'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasılsın?"

Jocelyn kocasına baktı, o da ona göz kırptı. "Mükemmel, anne. Oldukça mutlu bir şekilde aşık."

"Evet, Leydi Granby," dedi Camborne, Jocelyn'e bir sandalye uzatırken ve sonra onunkini alırken. "Kızınız ve ben iyiyiz."

"Harika bir haber," diye cevap verdi annesi, nefesini bırakarak.

"Evet," dedi babası başını sallayarak. "Tek istediğim senin mutluluğundu, genç kız."

Jocelyn kocasının bakışlarının odada gezindiğini fark etti ve kimi aradığını anladı. "Ballantry ve Burling'i mi arıyorsunuz?"

Başını salladı. "Onları burada görmüyorum. Büyük olasılıkla hâlâ odalarındalar. Erken kalktıklarından ve çoktan yemek yemiş olduklarından şüpheliyim."

Terrence kahvesinden bir yudum aldı ve sonra fincanını yere bıraktı. "Ev sahibi bu sabah bana Burling'in gece hesabını ödemediğini söyledi, tıpkı sizin olacağından emin olduğunuz gibi. Söylediğiniz gibi hesabı ödeme cüretini gösterdim, Majesteleri."

Jocelyn'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Camborne, ona hiçbir şey vermemekte kararlı olduğumu sanıyordum."

"Hâlâ öyleyim ama Burling sadece bizim yüzümüzden buradayken, mal sahibinin hizmetleri için ödeme yapmamasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi. "Tüm kalbimle katılıyorum."

Terrence başını salladı ve devam etti. "Ballantry yaklaşık bir saat önce İtalya hakkında bir şeyler mırıldanarak ayrıldı." Jocelyn'e döndü. "Kuzenlerin de onunla birlikte gitti."

Leydi Granby başını salladı. "O rezil yaratıklardan iyi ki kurtulduk. Onunla birlikte gitmeye karar vermelerine şaşırmadım. Birinin arkasında ölmek üzere olan bir koca bırakıyor olması, diğerinin de yakın zamanda ölen eşinin yasını tutuyor olması ikisinin de umurunda değil. Utanç verici!"

"Gittiklerine sevindim ve Ballantry'ye hoş geldiler," diye mırıldandı Jocelyn, hizmetçilerden biri doldurmak için yanına geldiğinde çay fincanını uzatarak.

Fincanına baktı ve içinden yükselen buharları izledi. Her buhar sütunu havada kaybolduğunda, endişelerinin de kaybolduğunu fark etti. Ballantry anlaşmayı imzalamış, Camborne'un teklif ettiği parayı kapmış ve şimdi de - şüphesiz akılsızca- bir İtalyan seyahatinde harcamak üzere yola çıkmıştı.

Burling'e gelince, geceleyin bir hırsız gibi kaçıp gitmişti. Bir daha sadaka almak için onları rahatsız etmeyeceğini umuyordu.

Daha önce hiç görmediği kadar rahatlamış görünen kocasına döndü. Kahvesini yudumluyor ve aynı şeyi fark ettiğini belirtmek için ona gülümsüyordu. "Camborne, bu mümkün mü? Her şey bitti mi? Bugün tamamen boş muyuz?"

"Evet, genç bayan." Terrence'a döndü. "Son birkaç haftadır benim için çok çalışıyorsun. Bugün izinlisin. Sanırım bugünü seninle geçirmek isteyen bir genç kız var." Masalarına yakın duran güzel hizmetçiye başıyla işaret etti. Önlüğünü çıkarıyordu ve görevden ayrılmaya hazır görünüyordu.

Terrence, Jocelyn'in tanıdığı bir bakışla ona gülümseyen genç kıza doğru ilerlerken yüzündeki ifade değişmemiştir.

Evet, aşk nefes kesen bir şeydi.

"Jocelyn," dedi kocası gülerek, "kafanda romantik hikâyeler uydurma. Kızla daha yeni tanıştı. Bildiğimiz kadarıyla, belki de çoktan bir kocası vardır."

Jocelyn, bunun doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen, "Yok," diye ısrar etti. "Aşkın gözlerini gördüğümde tanırım."

"Öyle mi?" Dudakları çekici bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Evet." Ona küstahça sıırttı. "Sen de şu anda bana aynı şekilde bakıyorsun Camborne."

Kıkırdadı. "Belki, genç kız. Belki."

Geniş omuzlu ihtişamıyla orada otururken, koyu yeşil gözleri mizahla parıldarken ve güzel ağzı onun için muhteşem bir gülümsemeye gerilirken, bu aşk eşleşmesini yaptığı için kendini çok şanslı saydı.

Onu gerçekten
seviyordu. O da onu
sevdi.

Onu seviyordu.

Şansımız neydi?

Babası onun dikkatini yeniden çekmek için boğazını temizledi, çünkü belli ki kocasına bakıp duruyordu. "Lass, annen ve ben bugün Granby'ye dönmeyi düşünüyoruz. Artık her şey yolunda ve kalmamız için bir neden yok."

"Oh."

"Evet, Jocelyn," dedi annesi. "Artık bakman gereken bir kocan var ve o sana bakacak. Burada bize ihtiyaç yok."

Babası yine boğazını temizledi. "Camborne, senden bir iyilik daha isteyebilir miyim? Arabada kalacak yere ihtiyacımız olacak."

Camborne başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ostler ile ayarlamalar yaptım. Eve dönmek için güzel bir araban olacak. Hangisini seçersen

İsteddiğin bir tane."

Her şey bir anda çok hızlı gelişti.

Jocelyn'in ailesinin toparlanacak çok az şeyi vardı ve bir saat içinde yola çıkmaya hazırdılar. Camborne, anne ve babasına şiddetle sarılırken yanında durdu ve onlara veda etmekte zorlandı. Onları aylarca göremeyebilirdi.

İlk başta babasına sarılmakta isteksizdi çünkü onu henüz tam olarak affetmemişti. Ama kötü bir şekilde ayrılmayı da kendine yedirememişti.

Belki de onun aldatmacasına karşı fazla bağışlayıcıydı. Ama Ballantry'yi aptalca seçmesine neden olan inatçı tavırlarıyla daha iyi miydi?

Yanında durup onu ailesiyle birlikte izleyen kocasının yüzünde öyle bir ifade vardı ki... Bir ailede var olan ve hayatı boyunca ondan esirgenen tüm iyi ve kötü şeylere duyulan bir özlem.

"Seni seviyorum baba," diye fısıldadı babasının kulağına.

"Seni güneşin ve ayın ötesinde seviyorum, Jocelyn," diye fısıldadı, gözyaşlarını tutmakta zorlanarak. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm, tatlı kızım."

Yıllar boyunca yaptığı gibi onu teselli etmek için orada bulunan annesinin ardından arabaya tırmanırken hem ağlıyor hem de gülümsüyordu. Gerçekten de evliliklerindeki en sağlam el oydu.

Jocelyn, Camborne için de öyle olmak istiyordu ama evliliklerinde istikrarlı olanın muhtemelen o olacağını biliyordu.

Arabacı ekibi mahmuzladı ve ailesiyle birlikte yola çıktı.

Uzakta, Terrence'ın yanında güzel hizmetçiyle birlikte limana doğru yürüdüğünü gördü.

Güneş Jocelyn'in yüzünü ısıttı ve kocasının yanında dururken birden kendini huzurlu hissetti. "Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu ona. "Balık tutmaya mı?"

"Hayır, genç kız. Oraya sadece hayatımda yapmam gereken değişiklikleri düşünmek için gidiyordum. Seni yatağımda bulduğumda bunun icabına baktım." Yanağını okşarken gülümsedi ama sonra ifadesi ciddileşti. "Yakın bir ailem yok ama bana kardeş kadar yakın olan iki arkadaşım var ve muhtemelen Eylül ayı boyunca Londra'da olacaklar. Zaten orada olmam gerekecek, çünkü yapılması gereken parlamento çalışmaları var ve İskoçya'nın çıkarlarının temsil edilmesi gerekiyor."

Jocelyn, bu çıkarları korumak için artık kocası olan bu iri yarı, yakışıklı İskoç'tan daha iyisinin olamayacağını biliyordu.

Kendisine kardeş kadar yakın olan arkadaşlarına gelince, Gümüş Dükler'den, Bromleigh ve Lynton'dan bahsettiğini biliyordu.

"Sizi onlarla tanıştırmak isterim. Onlar benim ailem. Sanırım onları seveceksiniz. Kötü şöhretimize rağmen, özümüzde iyi insanlarız."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi, gülümsemesi parlayarak. "Kendi ailem kadar kötü olmaları için oldukça berbat olmaları gerekir, öyle değil mi? Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Belki ne kadar mutlu bir evliliğimiz olduğunu gördüklerinde evlenmeye karar verirler."

Güldü ve başını salladı. "Och, lass. Bu ne kadar olası?"

Bir hafta boyunca Balgownie Arms'da kalmaya ve Aberdeen çevresindeki kırları keşfetmeye karar verdiler. Erken kalkıp geç saatlerde hana dönüyorlardı, ancak yatak odalarından hiç çıkmadıkları birkaç yağmurlu gün de olmuştu.

Ancak Londra'ya gitmelerinden bir gün önce, Jocelyn öğleden sonra biraz alışveriş yapmak için tek başına gitti. Çok fazla eksiği yoktu, sadece güneye yolculuk sırasında ihtiyaç duyabileceği birkaç parça eşya. Ailesinin Londra'da bir konağı vardı, dolayısıyla oraya vardıklarında günlük aktivitelerin çoğunu yerine yetecek bir gardırobu zaten vardı. Daha güzel gece elbiselerine ihtiyacı olacaktı ama bu acil bir durum değildi ve zaten sahip olduklarıyla idare edebilirdi. Londra'ya vardığında ilk işi Granby personeline kıyafetlerini hazırlatmak ve Camborne'un evine göndermek olacaktı. Bu da başka bir tesadüftü, çünkü Camborne'un Mayfair'deki evi Granby'nin evinin hemen yanındaki meydandaydı.

Daha önce nasıl tanışmamışlardı?

Başını salladı ve kendi kendine hafifçe güldü, ana caddeden mağazalara doğru yürürken zihni dönüyordu.

İstediklerini bulması uzun sürmedi ve kısa bir süre sonra, birkaç güzel kokulu sabun ve bakım malzemelerini koymak için küçük bir çanta içeren birkaç alışverişini tutarak hana geri dönüyordu. Ayrıca son anda bir çift yün çorap ve soğuk havalara uygun sağlam bir gecelik almaya karar vermişti ve bu büyük paketi kolunun altına sıkıştırmıştı.

Öğleden sonra gölgeleri yol boyunca uzanmaya başladığında, aceleyle hana doğru ilerledi. Birkaç dükkân çoktan kapanmıştı ve diğerleri de günü kapatmak üzereydi. Burası kasabanın oldukça sakin bir bölgesiydi ama birdenbire fazla sakin gelmeye başladı.

Ama omuriliğinde oluşan dikenleri silkti. Bölge kesinlikle terk edilmiş değildi ve hanın yanında bir hareketlilik göze çarpıyordu; arabalar geliyor, diğerleri gidiyordu. Camborne öğleden sonrayı avukatıyla birlikte mülküyle ilgili meseleleri hallederek geçirmişti ve şimdi dönüyor olmalıydı.

Bir an sonra onu uzaktan gördü ve hana doğru yürürken kendinden emin adımlarını tanıdı. Ama onu fark etmemişti çünkü kadın yukarıdaki sokaktan yaklaşıyordu.

Tam ona seslenecekti ki biri aniden onu arkasından yakaladı ve kafasına doğru tuttuğu küçük bir tabancayı salladı. "Sizi yalnız yakalamak için bekliyordum, benim gururlu leydim."

Burling.

Sarhoştu, çünkü nefesi iğrençti ve ispiro kokuyordu.

Adamın bir eli kızın boynundaydı ve parmaklarını kızın boğazına bastırıyordu, öyle ki kız çığlık atmak şöyle dursun, zorlukla nefes alabiliyordu. Diğer eli tabancayı şakağına dayamıştı ve kadın adamın parmağının kaymasından ve tabancanın patlamasından korktuğu için ani bir hareket yapmaya cesaret edemiyordu. Bir hanımefendinin avizesinde taşıyabileceği küçük tabancalardan biriydi, çok güçlü değildi ama yine de bu kadar yakın mesafeden oldukça ölümcüldü.

Onu yakındaki bir ara sokağa doğru sürüklemeye başlarken tökezledi. Kadın fırsatını buldu ve hemen onu iterek düşmesi umuduyla geriye doğru savurdu.

Ama sarhoş bile olsa, onu yere itmek için çok ağırdı.

Yine de adamın elinden kurtulmayı başardı ve dikkatleri üzerlerine çekmek için çığlık atmaya başladı.

"Seni aptal inek, ben sadece paranı istedim!"

Onu sertçe sokak duvarının sert taşına doğru itti. Başı sert taşa çarptığında şakaklarından kör edici bir acı geçti.

Güldü, sonra retikülünü kaptı ve karıştırmaya başladı. "Künye nerede? Değerli bir şey taşımıyor musun?"

Kendini toparlaması biraz zaman aldı ama hâlâ bayılmamak için mücadele ederken buna toparlanmak denemezdi.

Hissedebildiği tek şey adamın onu vurmamış olmasından duyduğu rahatlamaydı, çünkü adam koca, aptal bir hödüktü ve hiç de sağlıklı düşünemiyordu. Onu yetkililere teşhis edebileceğinin farkında değil miydi? Hırsızlık kurallarını anlamıyor muydu? Sadece kapıp kaçması gerekiyordu, oyalanması ve hedefinin eşyalarını karıştırması değil.

Üç bacaklı bir köpekten ya da yaşlı bir kadından bile daha hızlı koşacak kadar çevik değildi.

Adamın sarhoşken dikkatinin dağılmasından yararlanıp uzaklaşmak umuduyla ara sokaktan sendeleyerek çıkarken kalbi vahşice çarpıyordu. Baş da acıyla çarpıyordu ve alnından aşağı kan damlıyordu.

Kaçmaya çalışırken duyduğu rahatsızlığı ve baş dönmesini görmezden geldi, sonra Camborne ve Terrence'a benzeyen iki adamın bulanık hatlarıyla cadde boyunca kendisine doğru koştuğunu görünce rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür."

Onlara doğru koşmaya çalışırken Burling onu tekrar yakaladı. "Nereye gidiyorsun, genç kız? Sanırım sana tutunsam iyi olacak."

Sarhoş aptal onu rehine olarak kullanmaya çalışıyordu ve şimdi kocası ile Terrence yaklaşırken bariz bir panik içindeydi. "Aptalca bir şey yapma Burling. Suç duyurusunda bulunmayacağım. Bırak gideyim."

"mı?" Burling onun kulağına doğru söyledi. "Evet, gitmene izin vereceğim ve onun yerine. Sevgilerinize veda edin."

Tabancasını Camborne'a doğrulttu.

"Hayır!" Jocelyn çığlık attı ve aynı zamanda Burling'in kolunu yukarı doğru itti.

Öfkeyle döndü ve onu itip kaçmaya niyetlendi. Ancak kadın yere düşüp acı içinde yan tarafına yığıldıktan sonra nefesi kesilerek sırt üstü yuvarlanırken, o da tökezledi ve dengesini kaybetti.

Tabancası ateş aldı.

Jocelyn göğsünde acı verici bir darbe hissetti.

Her şey dönmeye başladığında kocasının acı dolu çığlığı havayı böldü. Kendini kaldırım taşlarının içine çekilmiş ve karanlık bir uçuruma sürüklenmiş hissetti.

"Jocelyn! Jocelyn!"

Camborne karanlığın içine yuvarlanırken ona sesleniyordu.

"Beni bırakma, kızım! Oh, Tanrım. Beni bırakma!" Adam onu kollarının arasına aldı. Kollarını onun boynuna dolamaya çalıştı, ona tutunmak istiyordu ama adam onu durdurdu. "Hayır, aşkım. Hareket etme. Seni vurdu. Kollarımda hareketsiz yat, aşkım. Biri doktor çağırsın! Hemen! Onu Balgownie Arms'a getirin."

Etraflarında bir kalabalık toplanmaya başlamıştı.

"Evet, Yer Grace!" Birisi doktoru getirmek için koştu, muhtemelen hanın çalışanlarından biriydi, çünkü Camborne'un kim olduğunu biliyorlardı.

"Seni vurmak istedi," diye fısıldadı, boğazı o kadar kuruydu ki kelimeleri cızırtılı ve neredeyse anlaşılmaz çıktı. "Seni seviyorum Camborne. Ona izin veremezdim."

"Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Sesi binlerce işkencenin acısıyla . Parmakları göğsünde darbeyi hissettiği yerdeki kumaş yırtığını bulduğunda aniden nefesini içine çekti. Acı içinde inledi. "Jocelyn, kıpırdama. Oh, Tanrım. Kıpırdama."

İstese bile .

Ama konuşabiliyordu ve ona olanları anlatmak istiyordu, her ne kadar her şey birbirinden kopuk olsa da. "Beni duvara doğru itti... Başımın kanadığını hissettim... Kaçmaya çalıştım."

"Sus, kızım. Her şey yolunda." "Göğsüme bir şey çarptı."

"Biliyorum, tatlım. Ben... gördüm." Bıçağıyla kumaştaki deliği nazikçe açarken nefesleri çiğ ve düzensiz geliyordu ve sonra elinin sıcaklığını göğsünde çok hafifçe hissetti. "Kan nerede? O nasıl...? Kıpırdama, aşkım. Och, Jocelyn. Seni seviyorum, genç kız. Kımıldama. Oh, Tanrım. Nasıl hala bilincin yerinde olabilir? Nasıl hala konuşabiliyorsun? Bu nasıl ? Üzerinde bir iz yok, genç kız. Bu mümkün değil. Derinde bir kırık bile yok."

Ağlıyor muydu?

Gümüş Dükler gözyaşı dökebilir miydi?

"Kalbim biraz ağrıyor," dedi, göğsüne aldığı darbeyi hâlâ hissediyordu.

Camborne'un nefesleri artık daha hızlı geliyordu ve kumaşı birbirinden ayırırken parmaklarının titrediğini hissediyordu. "Jocelyn, aşkım. Benim tatlı, tatlı aşkım. Benim mucizem."

Ceketini çıkardı ve onu dikkatlice kollarına geri çekmeden önce etrafına sardı. Bu sırada ona, onu ne kadar çok sevdiğini söyledi.

Bir elini onun yanağına doğru kaldırdı.

Avucunu öptü. "Bu bir mucize, tatlım." "Ne

mucizesi?" Biraz başı dönmüş ve kafası karışmıştı.

"Madalyon. Kalbini parçalayacak olan atışı durdurdu.

Madalyon seni kurtardı, genç kız. Göğsünde tek bir çizik bile yok. O seni kurtardı." Gözyaşlarını silmek için başparmağını onun yanağında gezdirdi.

"Hayır, Camborne," dedi kadın, farkına . "O senin aşk beni kurtardı."

"Bundan kendime pay çıkaramam, genç kız. Belki de koruyucu meleklerin seni kurtardı, Arbroth'taki o uğursuz gecede seni bana getirenlerle aynı melekler."

Gülümsedi ve kollarını onun boynuna doladı. "O ikinci gece en iyisiydi. Tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürdün."

"Yaramaz kız," dedi bir rahatlama telaşıyla. "Sen de benimkini gerçekleştirdin."

Onu hana geri götürmek üzereydi ki bir polis memuru aceleyle bitti.

Camborne, "Adamım William Terrence suçluyu yakaladı," dedi. bir kez daha sakinleşti ve otoriteyle konuşmaya başladı. "Doktor onunla ilgilendikten sonra karımla konuşabilirsiniz. Handa odalarımız var." Balgownie Arms'a doğru başıyla işaret etti.

"Emredersiniz, Majesteleri. Düzenbazı içeri sokacağım ve uygun bir zamanda Majesteleriyle konuşmak için geri döneceğim."

Camborne onu sütlerine kadar taşıdı ve yavaşça yatağa yatırdı.

Kalbi hâlâ göğsünde o kadar gürültülü atıyordu ki, kulağını dayamasına gerek kalmadan duyabiliyordu. Ve gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu.

"Oh, Tanrım. Tanrım," dedi, sesi hâlâ kısıktı ve her zaman sabit olan elleri şimdi titriyordu, kadının yanına bir sandalye çekti ve alnındaki kanı nemli bir havluyla nazikçe silmeye başladı.

"Terrence'ın onun soyadı olduğunu fark etmemiştim. Ona William ya da Bay Terrence diyebilirdim."

Camborne güldü. "Söyleyeceğin şey bu mu, genç kız? Neredeyse kalbinden vuruluyordun ve Terrence'a nasıl hitap edeceğinden mi bahsediyorsun? Och, tatlım. Seni kaybettiğimi sanmıştım. Yakınımda kalmalıydım. Tek başına gitmene izin vermemeliydim."

"Bunun senin hatan olduğunu mu düşünüyorsun? Ben yetişkin bir kadını ve yıllardır bağımsızım. Güpegündüz sokağa çıktım ve hanın görüş alanında kaldım. Burling'in yaptığı bir şey için kendini suçlamaya cüret etme."

"Ona ödeme söyledin. Bunu yapmalıydım, genç kız."

"Hayır, Camborne. Beni ara sokağın duvarına doğru ittiğinde gözlerindeki nefreti gördüm. Ona ne verirsek verelim, bu asla

Yeterince. Daha fazlası için geri döndüğünde ve biz onu reddettiğimizde bu parayı çarçur edecek ve bunun için bize kızacaktı."

başladı ama adam buna izin vermedi. "Henüz değil, tatlım. Önce doktorun seni kontrol etmesine izin ver." Ama onun elini tuttu ve dudaklarına bastırdı. "Seni seviyorum."

O ana kadar Jocelyn onu daha çok sevdiğinden emindi. Onunki daha büyük bir aşktı; öyle olmalıydı. Bunu ilk hissedene ve ne olduğunu ilk fark eden oydu. Bunu ilk itiraf eden oydu. Ona her zaman onu sevdiğini söyleyen oydu. Ona her gülümsediğinde iç geçiren ve bayılan oydu.

Daha güzel bir gülümsemesi olan başka bir erkek var mıdır?

Adam ne zaman kıyafetlerini çıkarıp yatağa onun yanına yerleşse eriyen oydu. Onu her kollarına aldığında iç çeken ve *mırıldanan*, ona her dokunduğunda ve onunla her seviştiğinde *mırıldanan* oydu.

Ah, evet. O, memnun hayvan seslerinin gerçek bir yazı tipiydi.

Duyguları konusunda çok daha az açıktı. Şimdiye kadar onun kendisini sevdiğinden emin değildi.

Evet, ona söylemişti. Ama hiçbir zaman onun kadar coşkulu olmamıştı. Çoğunlukla düşüncelerini o kadar gizli tutuyordu ki, kız onun hâlâ kendisine aşık olma aşamasında olduğuna inanıyordu. Henüz tam *olarak* aşık değildi. Ama eninde sonunda o noktaya geleceğinden emindi ve onu sevmeye yeterince yakın olduğuna inanıyordu, öyle ki zaman zaman bunu ona rahatlıkla söyleyebiliyordu.

Ama yanılıyordu.

Onu o kadar çok seviyordu ki, bunu daha önce fark etmediği için aptalın tekiydi.

Bu korkunç olaydan çıkacak iyi bir şey varsa, o da kalbinin tamamen buna bağlı olduğu bilgisiydi.

Onu tamamen seviyordu. Hatta onu, onun kendisini sevdiğinden *daha çok* sevmesi bile mümkündü.

Koyu zümrüt gözlerine yansıyan acı çok yoğundu. Maskesi düşmüştü. Koruyucu duvarları yıkılmıştı. Onun kalbini gördü, üzüntüsünün derinliklerini anladı ve ailesinin, çok sevdiği ve bugün hâlâ özlediği ebeveynlerinin ve kardeşlerinin acı verici kaybını yeniden yaşadığını fark etti. Ona bakıyor ve neredeyse onu da kaybedeceği için umutsuzluğa kapılıyordu.

Bu olasılık onu mahvetti.

"Kuyumcunuza madalyonun beni kurtardığını söylemelisiniz," dedi, onun işkencesini azaltmayı umarak. "Memnun olmaz mı? Ona anlatmalısın, Camborne. Beni gerçekten kurtaranın senin aşkın olduğunu anlayacak ve takdir edecektir."

"Evet, ona söyleyeceğim." Titrek bir kahkaha attı. "Lass, evliliğimizin geri kalanının biraz daha huzurlu olabileceğini düşünüyor musun? Sanırım az önce hayatımdan on yıl kaybettim. Gerçekten de sabah uyandığımda saçlarımın bembeyaz olduğunu görmek beni hiç şaşırtmazdı."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Yine de tüm İskoçya'daki en yakışıklı adam olurdun."

Doktor kısa süre sonra geldi ve ölüm tehlikesi olmadığını ancak başındaki yaralanma nedeniyle yatak istirahatine ihtiyacı olduğunu doğruladı. Daha sonra alnındaki sıyrığı düzgün bir şekilde temizlemeye ve bandajlamaya başladı. "Bandajı çıkarmak için yarın geri döneceğim," dedi tıbbi çantasını toplarken.

Camborne doktora teşekkür etti, adamı odadan çıkarırken soğukkanlı tavrını tekrar takındı.

Ama Jocelyn'in yanına döndüğü anda bu maskesi düştü.

"Lass," dedi inleyerek, yatağının yanındaki sandalyeye ağır ağır çökerken, "tamamen iyileşeceğini söylüyor. Önümüzdeki birkaç gün ağırdan alacaksın ve kafadaki şişlik inene kadar hiçbir şey kaldırmayacaksın."

"Ama yarın ayrılıyorduk."

"Onun yerine hafta sonunda gideriz. Nasıl olsa polis memuru sizinle konuşmak isteyecektir. Mal sahibine yarın öğleden sonra gelip ifadeni alacağına dair söz verdim. Ama hazır değilsen bana haber ver ve-"

"İyi olacağım." Ona gülümsedi. "Bu aynı zamanda Terrence'ın güzel hizmetçiyle daha fazla zaman geçireceği anlamına geliyor."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Evet, genç kız. Bu onu memnun etmeli."

"Camborne, bana bir söz vermelisin," dedi kız. ifadesi şimdi ciddi.

"Lass, büyükannene söz vermenin iyi bir fikir olmadığını biliyorsun."

Bu yorum onu tekrar gülümsetti. "Çok zorlandık, değil mi?"

Onu usulca dudaklarından öptü. "Sen bir lütufsun. Eminim bana koruyucu melekleriniz tarafından gönderilmişsinizdir. Bugün olanlar kutsal bir şeydi.

mucize."

"Belki de o melekler senin ailen ve beni sana onlar gönderdi," dedi yarı alaycı bir sesle. "Senin için kesinlikle daha az kaotik birini seçebilirlerdi, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, genç kız. Onların seçimi mükemmeldi. Gerçi evliliğimizin bu birkaç haftasında çoğu çiftin bir ömür boyu yaşayamayacağı kadar heyecan yaşadık." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Seninle birlikte olmalıydım. Seni korumak için orada olmalıydım."

"Bunu bir daha söylersen seni tekmelerim." İçini çekti ve onun elini tuttu. "Camborne, ailenin kaderinden sen sorumlu değildin, benimkinden de sen sorumlu değilsin. Burling senin hatan değildi. Onun başımıza gelmesinde suçu olan biri varsa, o da benim. Ama ben ikimizi de suçlamıyorum. O, tek amacı elinden ne gelirse, ne zaman gelirse ve kimden gelirse zorla almak olan bir fırsatçıydı. Bu işin sonu onun için hep kötü olacaktı."

"Neredeyse seni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu."

"Ama yapmadı. O yüzden yüzündeki o suçlu, ıstıraplı ifadeyi sil yoksa bu yataktan kalkar ve seni şiddetle tekmelerim. Bunu da yapacağım. Zebani olarak ünüm hiç de haksız değil."

"Pekâlâ, teslim oluyorum," dedi dolu dolu bir kahkahayla. Ama sonra sesi bir kez daha ağırlı ve hışırtılı bir hal aldı. "Beni asla terk etme, genç kız. Buna dayanamam."

"Endişelenme. Uysalca gitmeyeceğim. Durumumdan çok memnunum ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yok. Bana mahkumsunuz."

"Başındaki şişlik bir iki gün içinde iner. Doktor öyle söyledi."

Başını sallamak istedi ama başı hâlâ ağrıyordu. "Oh, şimdi fark ettim..." "Ne, aşkım?"

"Paketlerimi kaybettim. O kargaşada onları düşürdüm ve şimdi gitmiş olmalılar."

"Kolayca değiştirilebilirler." Onu tekrar yumuşak bir şekilde dudaklarından öptü. "*Sen* değilsin."

"Bu gece yanımda uyur musun?"

"Evet, genç kız. Bu gece ve bundan sonraki her gece."

Doktor bu gece yataktan çıkmamasını emrettiği için soyunmasına ve geceliğini giymesine yardım etti. Sonra Camborne akşam yemeğinin odalarına getirilmesini emretti.

"Sadece benim için et suyu mu?" diye mırıldanarak gümüş tabağının altına baktı.

"Evet, kızım. Ve içine batırmak için yumuşak bir ekmek. Doktor bu ilk gecede aşırıya kaçmaman gerektiğini söyledi."

"Ama yanımda kalacaksın?"

Başını salladı. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Adam sırtına yastıklar koymuştu ve adam suyu kaşıkla ağzına götürürken kadın rahattı. "Bunu kendim de yapabilirim, biliyorsun."

"Evet, kızım. Biliyorum. Bırak da seninle ilgileneyim." Ona, olaydan dolayı hâlâ acı çektiğini belli eden bir bakış attı.

Gece çöktüğünde, ki yazın sonlarına doğru çökmüştü, yatağa onun yanına tırmandı ve onu kollarının arasına aldı. "İdare edebilir misin? Seni incitiyor muyum?"

"Hayır, Camborne. Bu mükemmel."

"Emin misin, aşkım?"

"Oldukça eminim." Ona sokuldu, düşünceleri ilk tanıştıkları geceye doğru sürüklendi.

Bu dükle iki geceyi paylaşma ihtimali onu çok mutlu etmişti ve düğünlerinin arifesindeki o ikinci gece bir günahkârlıktı.

Ama onunla bir ömür geçirmekten daha iyi bir şey yoktu. "Seni seviyorum, Camborne."

"Seni sonsuza dek seveceğim, Jocelyn."

Adamın kollarının sıcaklığıyla sarılmış ve kalbinin güçlü, sabit atışıyla sakinleşmiş bir halde uykuya daldı... ona olan sevgisiyle çarpan bir kalp.

Bu dükle geçireceği *her* gecenin tadını çıkaracaktı.

Sonsöz

*Londra, İngiltere Eylül
1817*

MALCOLM Londra'ya döndüğü günün akşamı, Bromleigh ve Lynton'la buluşmak için sabırsızlanarak White'a girdi. Acil bir meseleyi görüşmek üzere bu gece onlara katılacağını bildirmişler ve meselenin vahim olduğunu vurgulamışlardı.

Bu davete neden olan şeyin herhangi bir hükümet krizi değil, sadece evliliğiyle ilgili söylentilere duyduğu merak olduğunu bildiği için reddetmeyi planlamıştı. Eğer gerçekten acilen ele alınması gereken bir sorun olsaydı, evine bizzat gelirlerdi.

Ama Jocelyn onun bu daveti reddetmesine izin vermedi. "Onları yarın akşam bizimle yemeğe davet et. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bu arada, burada tek başıma iyi olacağım. Giysilerim Granby konağından gönderildiğine göre artık bavullarımı boşaltmam gerekecek. Gerçekten, aşkım. Sadece ayak altında olursun."

Böylece resmi gece kıyafetlerini giymiş, Jocelyn'i kalbindeki tüm sevgiyle öpmüş -Burling'le yaşadığı o korkunç olaydan sonra bundan sonra hep yapacağı bir şeydi bu- ve arkadaşlarıyla buluşmak üzere oradan ayrılmıştı.

Kulübün giriş salonundaki büyük saat, saati işaret etmek için sekiz kez gong çaldı. Giysili görevlilerden biri onu selamlamak için öne atıldı. "Sizi görmek bir zevk, Majesteleri. Arkadaşlarınız sizi yeşil odada bekliyor."

Malcolm başıyla onayladı ve yaşlı kâhyayı takip ederek ana oturma odasının dışında yer alan, deri ve yeni yağlanmış ahşap kokulu küçük odalardan birine girdi. Duvar aplikleri yanıyor, zengin panelli ahşap üzerine altın bir parıltı yayıyor ve oryantal halının altın ipliklerini seçiyordu. Arkadaşları odanın bordo deri sandalyelerinde rahatça oturuyorlardı ama o içeri girince ayağa kalktılar.

İskoçya'dayken daha az kısıtlayıcı kıyafetler giymeye alıştığı, hatta zaman zaman kilt giydiği için sert yakası boynunu rahatsız ediyordu. Evet, Jocelyn onu geleneksel klan renkleri içinde görmekten ve bacaklarına bakmaktan hoşlanıyordu, ki Jocelyn'e göre bacakları oldukça düzgündü. Jocelyn'le baş başa kaldıklarında çoğu zaman kıyafetlerini çıkarıyordu çünkü onun tatlı vücuduna doyamıyordu ve sık sık kendilerini yatakta buluyorlardı.

Yeni evli olmanın faydaları bunlardı, yine de karısıyla birlikte zarif bir şekilde yaşlanmayı ve onunla yatakta ara sıra takla atmaktan çok daha fazlasını kapsayan bir hayat kurmayı dört gözle bekliyordu. Hiçbir zaman dua eden bir adam olmamıştı ama Burling olayından beri bunu sürekli yapıyordu.

Lütfen Jocelyn'imi güvende tut.

Gad, arkadaşları onun evli bir adam olduğuna asla inanmayacaklardı.

Bromleigh ve Lynton konyak kadehlerini bir kenara bırakıp, içeri girdiğinde onu karşılamak için öne çıktılar. Onlar da resmi kıyafetlerini giymişlerdi, şüphesiz artık katılmayacağı ya da bir daha katılmak istemeyeceği *demimonde* partilerinden birine gitme niyetindeydiler. "Beni evden uzaklaştıracak kadar acil olan neydi?"

Bromleigh ona sıırıttı. "Uşağım bana çok endişe verici bir hikaye anlattı. Doğru olup olmadığını bilmemiz gerekiyordu."

"Ne hikâyesi?" Malcolm'un beklemesine rağmen evliliğiyle ilgili dedikodular Londra'nın şık salonlarında bir yangın gibi yayılmıştı.

Lynton ona düşünceli düşünceli baktı. "Farklı görünüyorsun... mutlu. O zaman bu doğru. Evli misin?"

Malcolm güldü. "Yarın akşam yemeğe gel de seni gelinimle tanıştırayım. Adı Jocelyn ve Granby Kontu'nun kızı."

"Tanrım, yumuşamadan onun adını bile söyleyemiyorsun," diye mırıldandı Bromleigh. "O kadar mı ileri gittin?"

Malcolm başıyla onayladı. "Bu bir aşk maçı, bu yüzden ona ne söylediğine dikkat etsen iyi olur, çünkü hiçbir hakareti affetmeyeceğim."

Lynton hâlâ ona sıırıttı. "Her birimiz yanımızda bir misafir getirebilir miyiz?"

Malcolm başıyla onayladı. "Ama tart olmasalar iyi olur. Aşırı parfümlü, aşırı pürüzlü, göğsümü kabartan-"

Arkadaşları kahkahalara boğuldu.

"Oh, Tanrım. Eden bunu duyduğunda çok gülecek," dedi Lynton, yan tarafını tutarak.

Bromleigh de gülüyordu. "Cherish de bunu komik bulacaktır."

Malcolm'un kulakları dikildi. "Cherish Northam mı? Yeğeninle eşleştirmek istediğin güzel kız mı? Ne oldu? Araları düzelmedi mi?" Arkadaşını yakından inceledi. "O kızla aranızda bir kıvılcım olduğunu biliyordum. Bromleigh, bana onu yanına aldığını söyleme... Ne yaptın? Onu metresin olarak kabul edecek kadar ahlaksız olamazsın. Ona daha iyisini sunacak kadar nasıl zalim olabilirsin? Gümüş Dük itibarımızla cehenneme kadar yolumuz var. Sen-"

"Onunla evlendim." Bromleigh bir elini mum ışığında gümüş ipliklerle parlayan siyah saçlarında gezdirdi. "Otur da sana neler olduğunu anlatayım. Ama bilginiz olsun, bizimki de bir aşk evliliği."

Malcolm başını salladı.

Doğru mu duymuştu? İki Gümüş Dük düğümü mü atıyordu? Lynton'a döndü, geriye kalan tek bekâra ne diyeceğini bilemiyordu. Lynton'ın neden bu kadar neşeli görüldüğünü de anlamamıştı.

Aslında adam sırtlan gibi sıırıyordu.

Sonra birden Malcolm'un kafasına dank etti. "Och, delikanlı! Bana *hepimizin* papazın fare kapanında yakalandığınızı mı söylüyorsun?"

"Mücadele etmeden ve oldukça mutlu bir şekilde." Lynton başını salladı. "Komşum Eden Darrow'la evlendim."

"Baykuş gözlüklü ve kızıl saçları arasından sürekli kalemler çıkan hoş kız mı?"

"İşte bu."

Malcolm onun omzuna dostça bir tokat attı. "Çok zeki bir kız. Seni seçmeyecek kadar zeki olduğunu sanıyordum," diye alay etti.

Arkadaşı bu şakayı iyi niyetle karşıladı. "Çocuklarım ona her zaman hayrandı. Annem de öyle. Görünüşe göre ben de ona hep hayrandım. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar aptalmışım. Onu neredeyse bir başkasına kaptırana kadar önümdeki cevheri fark etmeyi reddettim. Sanırım annem ve çocuklarım beni evlatlıktan reddeder ve onun yanına taşınırlardı. Neyse ki zamanında aklım başıma geldi ve evlenme teklif ettim."

Bromleigh Malcolm'a bir konyak doldurdu ve sonra üçü kadehlerini kaldırarak şerefe kaldırdılar. "Karılarımıza," dedi. "Gümüş Dükleri evcilleştiren bu olağanüstü kadınlara."

Lynton başıyla onayladı. "Duyduk, duyduk."

Malcolm brendisinden biraz içtikten sonra kadehini yere bıraktı. "Bu sevinçli bir olay ama aynı zamanda acı tatlı, değil mi? Gümüş Dükler'in sonu."

Bromleigh başını salladı. "Bu *bizim* sonumuz olabilir. Ama eminim yerimizi almaya hazır başkaları da vardır."

Malcolm omuz silkti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

*

SORU ertesi akşam yemek masasında üçü ve eşleri arasında tekrar gündeme geldi. "Ne düşünüyorsun aşkım?" Malcolm, Jocelyn'e masada Viyana tortesi ve blancmange içeren tatlılar üzerinde oyalanırken sordu. "Bu Gümüş Dükler için bir son mu?"

Çatalını bıraktı ve ona yumuşak bir bakış attı. "Umarım öyle olmaz. Bence üç beyefendinin daha senin yerini alması çok hoş olur. Biz evde kalmışlar," dedi, yaşça kendisine yakın ve benzer şekilde asla evlenemeyeceklerine inanan Eden ve Cherish'e gülümseyerek, "dışarıda, aşk için direnen değerli hanımlara kalplerini vermeye hazır başka yakışıklı örneklerin olduğunu ummak isteriz."

Cherish ayağa kalktı ve şarap kadehini kaldırdı. "Eden, Jocelyn, bana katılır mısınız? Gözlerinizi kapatın ve sevdiğiniz birinin - ister arkadaşınız, ister akrabanız, isterse değerli bir tanıdığınız olsun - bir sonraki Gümüş Düklerden biriyle gerçek aşkı bulması için bir dilek tutun."

Hanımlar da hevesle katıldılar.

Malcolm ve arkadaşları bir süre sessizce duran eşlerini izlediler, dileklerini dilerken gözleri kapalıydı.

Lynton omuz silkti.

Bromleigh kıkırdadı.

Malcolm onların yerini alan kişinin gerçek aşktan kaçma şansı olmadığını biliyordu. "Seçimlerinizi bilmemize izin var mı?"

Jocelyn başını salladı. "Sana söylersek gerçekleşmez."

Malcolm'un gözleri eğlenceyle parladı. "Aşkım, bu saçmalığa inanamazsın."

"*Camborne*," dedi onun hayran olduğu o küstahça sevecen tavrıyla, "bu saçmalık değil. Bizi yönlendiren daha yüce bir güç olduğuna herkesten çok senin inanman gerekir. Bunu bozamazsın."

"Seimlerimizi yazsak nasıl olur?" Cherish ona ve Eden'a bakarak öneride bulundu. "Kocalarımız sadece isim listesini fark ederse bu bir söylemek sayılmaz, değil mi?"

Eden kabul etti.

Jocelyn salona gitti ve yazı masasından parşömen, tüy kalem ve mürekkep kabından oluşan bir kucak dolusu malzemeyle döndü. "İlk sen başla Cherish, aramızda ilk evlenen sen olduğun için."

Malcolm kaşlarını kaldırdı ve her şeyi oldukça komik buldu. Cherish ve Bromleigh, Jocelyn'le evlenmeden birkaç gün önce Eden'la evlenmiş olan Lynton'dan birkaç gün önce evlenmişlerdi. Aceleye getirilmiş törenleri arasında bir haftadan fazla fark olamazdı.

Çok mu alaycıydı?

Cherish seçimini yazarken gülümsedi.

Bromleigh omzunun üzerinden baktı ve güldü. "Biliyordum. Mkemmел. Neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Malcolm ve Lynton bir sonraki ismi okudular ve o da güldü.

Cherish, Bromleigh'in kuzeni Leydi Fiona Shoreham'ı seçmişti. Elbette bir dk değildi ama Cherish en yakın arkadaşı için bir Gümüş Dk istiyordu. Fiona dul bir kadındı, evde kalmış bir kız değil ve bir daha asla evlenmemeye karar vermişti. Ayrıca patronluk taslayan, çok hazırcevap ve oldukça iřęzar, ama sonuçta sevimli bir hanımefendiydi.

Sırada Eden vardı ve seçimini yazdı.

Lynton kaşlarını çattı. "Onu sen mi seçtin? Lanet adam *sana* açıktı Eden. Sence ondan iyi bir Gümüş Dk olur mu? O bir dk bile değil."

Eden kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama olacak. Görünüşe göre büyük amcalarından biri vefat etmiş ve dklğn miras sırası babasına geçmiş, yani babasından sonra sıradaki kişi *o* olacak."

Malcolm kimden bahsettiklerini bilmiyordu ama isme baktı. Lord Trajan Aubrey, Vikont Aubrey olarak da bilinirdi, kont olan ve şimdi dk olmak üzere olan babası tarafından kendisine verilmiş bir nezaket unvanıydı.

Bir kıkırdamayı bastırdı, çünkü bu adam neredeyse Eden'ı Lynton'dan çalıyordu. Lynton'ın sinirlenmesine şaşmamalıydı.

Bromleigh de sırtıyordu.

Lynton'ın kıskanç olamayacağını biliyorlardı, çünkü Eden seçimini açıkça yapmış ve Gümüş Dk Lynton'ı tm varlığıyla sevmişti. Malcolm

Jocelyn de aynısını yapıp eski sevgilisini seçseydi biraz sinirleneceğini düşündü.

Sıra Jocelyn'e geldiğinde, o bir isim yazarken omzunun üzerinden baktı.

Leydi Florence Newton.

"O da kim, aşkım? Siz hanımların bizim yerimize Gümüş Dükleri seçtiğinizi sanıyordum ama bunu yapan tek kişi Eden."

"Yazdığım isim çocukluğumdan beri en yakın arkadaşımın ismi," diye açıkladı Jocelyn onun şaşkın bakışlarını fark ederek, "ve onun için bir Gümüş Dük diliyorum. Evli olmayanların da arkadaş edinme hakkı vardır, bilirsiniz. Kendisi Devon'un güneyinde şirin bir köy olan Lower Bramble'da Bayanlar Ornitoloji Derneği'ni yönetiyor."

"Ben hevesli bir kuş gözlemcisiyim," diye araya girdi Eden ve sonra aniden nefesi kesildi. "Yani..." Kâğıda yazdığı ismi işaret etti çünkü ismi yüksek sesle söylemek dileği mahvedecekti. "Sence...?"

Lynton inledi. "Hayır. Hayır, hayır ve ."

Eden onu görmezden geldi.

Jocelyn ayağa kalktı. "Hanımlar, sanırım biz salona çekilirken kocalarımızı limanlarıyla baş başa bırakmalıyız."

"Şeytani entrikalarını planlamak için mi?" Malcolm alay etti.

Ona şekerli bir gülümseme attı. "Komplo kurmaya gerek yok. Karar verildi. Kader çoktan müdahale etti."

Bromleigh şarabından bir yudum aldı ve üç kadının başlarını öne eğip gülerek dışarı fırlayışını izledi. "Beyler, bahse var mısınız? Eğer hanımlar dileklerini yerine getirebiliyorsa, biz de aynısını yapabilmeliyiz."

"Evet," dedi Malcolm, "ve bizim izimizden gidecek gerçek dükleri seçeceğiz. Sanırım hanımefendiler mutluluğu bulmalarını istedikleri sevdikleri kişileri düşünmekten kendilerini alamadılar."

Lynton homurdandı.

Bromleigh onun sırtına bir tokat attı. "Unutma, Eden seni seçti. Onun seçimi konusunda uslu dur. O sadece adamın kendi mutluluğunu bulmasını istiyor."

Tüy kalem ve parşömen hâlâ masanın üzerindeydi. Malcolm parşömeni aldı ve ondan üç şerit kesti. "Her birimiz Gümüş Dük olarak yerimizi alması en muhtemel olan tanıdığımız birinin adını yazacağız."

Önce Bromleigh gitti ve parşömen şeridine bir isim yazdı.

Lynton sonra gitti ve aynısını yaptı.

Malcolm sonuncusunu yazdı. ", isimleri görelim."

Aynı arkadaşı yazdıklarını fark edince gülüştüler - Jonas Langford, Ramsdale Dükü, belki de çevrelerinde kendileri kadar hovarda bir üne ve kendileriyle yarışacak kadar bağımsız kalma kararlılığına sahip tek kişi. Ayrıca zeki, onurlu ve onlarla aynı yaşta olduğu için olgun bir adamdı. Bu şartlar onu Gümüş Dük rolünü üstlenmek için bariz bir seçim haline getirmişti. Ancak Ramsdale kendi halinde bir adamdı ve bırakın *ton* elitlerini, hiç kimse tarafından etiketlenmeyi sevmezdi.

Bromleigh şeritlere baktı. "Ona kim söyleyecek?"

Lynton başını salladı. "Ben değil. Aslında hiçbirimiz ona bir şey söylememeliyiz. O çocuksu bir genç değil. Bırakalım kendi kendine düşsün. Ayrıca, bunun onun üzerinde işe yarayacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Malcolm ve Bromleigh aynı anda, "Hayır," dediler.

"Bahis oynamaktan söz etmiştiniz," dedi Malcolm.

Bromleigh başını salladı. "Bir bahis defteri açacağım ve bir bahis listesi hazırlayacağım. İlk bahis, eşlerimizin ya da bizim adımızı taşıyanlardan hangisi önce evlenecek? İkincisi, kiminle evlenecekler? Üçüncüsü, ne zaman evlenecekler? Dördüncüsü, hangisi *asla evlenmeyecek*? Gerektiğinde başka bahisler de ekleyeceğiz. Siz ne dersiniz?"

"Anlaştık," dedi Lynton. "Ama bahisleri gizli tutuyoruz, sadece kendi aramızda bahse giriyoruz."

Malcolm hınzırca sırıttı. "Och, hayır. Ramsdale üzerine bahisleri tüm *tona* açıyoruz. Diğerlerini ise eşlerimize hürmeten şimdilik aramızda tutacağız."

Lynton güldü. "Demek istediğin, arkadaşlarını herkesin görebileceği bir bahis defterine koyarsak eşlerimiz bizi öldürür."

Malcolm hâlâ sırıtarak, "Evet, öyle," diye itiraf etti.

Ama Bromleigh inledi. "Ramsdale'in ne yaptığımızı öğrendiğinde bizi vuracağının farkında mısın?"

Malcolm omuz silkti. "Kızacağı kesin ama o iyi bir arkadaş. Onun mutluluğunu dilememiz gerekmez mi?"

Lynton başını salladı. "olsun. Ramsdale üzerine bahis defterini açıyoruz. Biz kimiz ki gerçek aşkın gidişatını bozalım?"

Limonlarını bitirdikten sonra salondaki hanımlara katıldılar. Malcolm'un kalbi hiç düşünmediği bir memnuniyetle doldu.

Jocelyn başını kaldırdı ve yaklaşırken ona en parlak gülümsemesini attı.

"Seni seviyorum tatlım," diye fısıldadı kulağına, yanına yerleşirken elini tuttu. Onu neredeyse kaybediyordu, birlikte geçirdikleri zamanın bir anını bile hafife almayacaktı.

Bunu biliyor ve hissediyordu da, çünkü kızın ona açık yüreklilikle bakışında bunu görüyordu.

Aşkın gücü için söylenecek çok şey vardı... ve birinin yatağında muhteşem bir yabancı bulmak.

SON

Ayrıca yazar: Meara Platt

FARTHINGALE SERİSİ

[Benim Güzel Zambağım](#)
[Evleneceğim Dük Etmenin Bir](#)
[Çapkını Islah Kuralları Yaz](#)
[Ortası Öpücüğü](#)
[Vikont'un Gülü](#)
[Kalplerin Kontu](#)
[Vikont ve Papazın Kızı Adela İçin Bir](#)
[Dük](#)
[Marigold ve Markiz Hayali](#)
[Evlilik](#)
[Benim İçin Dilediysen Düğünüyle](#)
[İlgili Küçük Bir Sorun](#)
[BirCameron'ın Kalbini Ele](#)
[Geçirmek Düke Asla Cesaret Etme](#)

AŞK KİTABI SERİSİ

[Aşkın Bakışı](#)
[Aşkın Aşkın Tadı](#)
[Aşkın Dokunuşu](#)
[Şarkısı Aşkın](#)
[Aşkın](#)
[ÖpücüğüKokusu](#)
[Aşkın Şansı Aşkın](#)
[Hediyesi](#)
[Aşkın Kalbi Aşkın](#)
[Aşkın Aşkın Aşkın](#)
[Aşkın DansıVaadi](#)
[Yolculuğu Hazinesi](#)
[Sevgi Mucizesi](#)
[Aşkın Umudu \(novella\)](#)

[Aşk Rüyası \(novella\)](#)
[Aşkın Hatırası \(novella\) Noel İçin Tek](#)
[İstedğim \(novella\)](#)

AYTAŞI İNİŞ SERİSİ
[Aytaşı İnişi \(novella\)](#) [Aytaşı](#)
[Meleği \(novella\)](#)
[Aytaşı Dükü](#)
[Aytaşı Aytaşı Binbaşısı](#)
[Aytaşı Mürebbiyesi Aytaşı](#)
[Kahramanı](#)
[Aytaşı Korsanı](#)

KARANLIK BAHÇELER SERİSİ
[Gölgeler Bahçesi Işık](#)
[Bahçesi Bahçesi](#)
[Bahçesi Melekler](#)
[Bahçesi Ejderhalar](#)
Kader

GÜMÜŞ DÜKKANLAR
[Cherish ve Dük ve Ay Işığı](#)
[Dük Dük ile İki Gece](#) Kar
Yağışı ve Dük Yıldız Işığı
ve Dük Dük'e Çarpan İniş

LYON'UN İNİ
[Lyon'un Sürprizi](#)
[Lyon'un Öpücüğü](#)
[Zor Durumdaki](#)
[Lyon](#)

BRAYDENLER
Görevde [Eşleşme](#)
[Westcliff Kontu Fortune's](#)
[Dragon](#)

[Kinross Kontu](#)
[Alnwick Kontu](#)
[Cazip Taffy](#) .
[Aislin Genalynn](#)
[Ateş İncileri*](#)

*Ayrıca Britanya Korsanları serisinde

DeWOLFE PACK ANGELS SERİSİ

[Nobodys 'Bhrodi's](#)
[Angel Kiss An](#)
[Angel Angel](#)

Yazar Hakkında

Meara Platt *USA Today* çoksatan yazarı ve Amazon UK All-Star ödüllü bir yazar. Tüm dünyada en sevdiği yer İngiltere'nin Göller Bölgesi'dir, bu bir sürpriz olmayabilir, çünkü ödüllü fantastik romantizm (romantasy) Dark Gardens serisi de dahil olmak üzere hikayelerinin çoğu bu pastoral manzarada geçiyor. Karanlık Bahçeler serisinde ortaya çıkmak üzere olan kadim Fae kehaneti ve Meara'nın Farthingale, Book of Love ve Silver Dukes serilerindeki hafif yürekli, uluslararası çok satan Regency romansları veya daha duygusal Moonstone Landing ve Braydens serileri hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen Meara'nın www.mearaplatt.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

